

Primăvara cititorilor

Conținut

Georgiana Oancea	7
Pentru că „sunt doar o umbră...”	8
Punți alăturate.....	8
Tot coboară	9
Elena Gorun	10
Nașterea geometriei.....	11
Deschide!!!	12
Alex Grama	13
Jurnalul unei nopți sub soare	14
Andi Bondoc	25
Purgatoriu.....	26
Corina Nițu.....	27
.....ȘI AZI	28
METAMORFOZĂ	28
Alina Vasilcan.....	30
Gol	31
Bacovia și plumb.....	31
Amintiri pentru un înger.....	31
Primăvară	31
Raluca Radu	32
O café din Libia	33
Sinistrați cu pălărie cu fermoar.....	35
Teodora Năstase.....	37
Ceea ce am visat noi 10	38
Kuzmanovic Roberto	41
Drumul spre timp	42
Înfometată de iubire.....	43
Marionetă.....	43
Te-am lăsat cu ce ți-am lăsat.....	43
Costel Macovei	44

Din casa bunicilor	45
Andrei Radu	51
POVESTE ALBĂ.....	52
Marina Râșnoveanu.....	58
Vând zâmbete gratis.....	59
Klara Incze	64
Servus	65
Elena Rădoi.....	68
De vorbă cu dorul	69
Raluca Smău	71
Umbre.....	72
Simona Roșca.....	77
CUVINTE FURATE.....	78
ODATĂ... ..	78
FALSE HAIKU-URI SAU PICURI DE PLOAIE.....	78
BĂTRÂNUL ȘI COPILUL.....	79
CUPA DE SUFLET.....	79
Violeta Cristina Toma	80
ÎNAINTE ȘI DUPĂ '89.....	81
Mihai Moise.....	82
F A S C I N A Ț I E.....	83
Laura Baban.....	104
Săru' mâna, tata	105
Săru' mâna, mama.....	106
Adriana Șerban	108
Adolescența târzie	109
Aburi tomnatici.....	109
Ceșcuță cu ceai dulce	110
Mihaela Petroșanu	111
Clar.....	112
De ce sentiment?.....	112
Trecut	113
Marius Boghici	115
Filmul	116

Theodora Anghel	120
Vacanța.....	121
Otilia Pintilioaie	155
Călătorie	156
Ascultă!.....	157
Declarație de iubire falsă.....	158
Roca Alexandra – Lidia	160
Geana creației	161
Halucinație.....	161
Dulce pasiune	161
Îngheț	162
Minciuni, aberații, amor	162
Maria Antohe.....	163
Dezamăgirea supremă.....	164
Tonia D.....	168
Schizo.....	169
Florin Brănescu.....	170
O rugămintă.....	171
O întrebare	171
O glumă	171
O cișmea	171
O insulă.....	171
O treabă.....	172
Cristiana Boldeanu	173
Geneză.....	174
Temeri	174
Trecere.....	174
Contopire.....	174
Întrebare.....	174
Iulia M. Viorel	175
CREȘȚIN PĂGÂN.....	176
Sorin-Lucian Berbecar	177
EU - EA	178
Valentina Mușat	180

Cum am devenit asasin.....	181
Raluca Marchis	183
Irish Coffee	184
Alina Stepan.....	186
INDIA (1) – SEDUCȚIA	187
INDIA (2) – PRIETENIA	188
Antoaneta Smaranda.....	190
A venit primăvara!.....	191
Constantin Elisei	196
O țigară de adio	197
Scrisoare de pe drum	200
Cezar PÂRLOG.....	202
DE UNȘPE’ ORI SEPPUKU	203
Robert Colța.....	204
FURTUNA DE NISIP	205
Adina Popescu	212
Aventura domnului Simon.....	213
Ofelia de Santos.....	216
Bunavestire.....	217
Simona Irimie.....	222
Înmormântarea	223
Georgiana Șențăliu	225
SCHOOL 3012	226
Ciprian Vestemean	244
Viața mea cu mine însumi	245

Georgiana Oancea

Pentru că „sunt doar o umbră...”

de Georgiana Oancea

Durerea mea
Îmi strigă non- stop,
Dar sincer vă spun
Să o astâmpăr, Nu Pot!

Totul mă înconjoară,
Mă acaparează, mă omoară.
Se întind și desprind,
Și fug la goană găfâind.

Și se întorc cu noroc
Și mă înghit pe loc
Și mă sorb dintr-o privire,
Cu o umbră pală de mâhnire.

Iar eu mă avânt în abis
Și-l găsesc ca pe un vis,
Cu-o greșeală colosală
Îl trăiesc, frivolă fiind.

Dar mă trezesc apoi buimacă,
Însângerată, îndurerată...
Și mă ridic iar în picioare
Ca să plec din nou la vale.

Acolo voi găsi un loc,
Un loc cu un drăguț de foc,
Ce mă va încălzi pe loc,
Ca mai apoi să facă „poc”.

Nu știu cum de s-a întâmplat,
Știu doar că mi-a păsat,
Că el s-a dus și s-a ascuns
Și la mine n-a ajuns.

Dar îl monopolizez,
Fără să știu că-l cam rănesc...
Dar el tace și mă-ndură,
Căci sunt doar o umbră nulă.

Punți alăturate

de Georgiana Oancea

Se învârt, dansează,
Niște piruete jonglează,
Cu luminițe mici,
Toate venind, de departe de aici.

Mai stau să tresară,
Lumina lunii le înconjoară,
Dar el vine pe furiș
Și se ascunde în luminiș.

El cam tot acaparează,
Lumina o cam micșorează,
Dansurile încetează,
Iar întunericul o demonstrează.

Demonstrează că a venit,
Că a venit să ia sfârșitul,
Dar umbrele ce tot jonglează
O scot la capăt, luminează.

Luminează printre ramuri
Gândurile cu aventuri,
Apoi pe toate le sugrumă
Și spre moarte le îndrumă.

Căci el nu se mai ascunde,
Ucide totul în secunde,
Nu mai lasă vieți deșarte,
Care să se creadă aparte.

Le înjunghie,
Prin schingiuire,
Când sunt la ananghie,
Când fac vreo nelegiuire.

E crud și insensibil,
Nu e deloc accesibil,
Când ceilalți imploră,
El doar îi ignoră,

Pe cei nelegiuiți,
Dar care pot fi înlocuiți,
Iar mai apoi îmblânziți,
Neputând fii răzvrățiți.

Căci așa e realitatea,
E doar simplitate,
E doar durere însângerată
Și nu tot timpul disperată.

Căci îndurăm și continuăm
Și de ei nu ne luăm,
Ei sunt mari și importanți,
Noi suntem mici, insignifianți.

Acesta e finalul lor,
Acesta e finalul nostru:
Doua punți separate
Dar totodată alăturate.

Tot coboară

de Georgiana Oancea

Tot coboară ei din cer
Și mă lasă fără aer
Când îi văd venind agale
Pe străduța de la vale,

Vin toți unul câte unul
Și nu m-ar ignora niciunul,
Se împing și forfotesc,
Mă speriu apoi și mă trezesc.

Și mă văd înghesuită,
Îndurerată, chinuită...
Mă văd prinsă într-un coșmar,
Fiind martoră la propriul ritual,

Unde stau mereu în centru,
Iar ei, la mai puțin de un metru.
Se holbă și mă înghiontesc,
De nimeni nu-mi mai amintesc,

Iar ei încearcă disperați
Și se îngrozesc, stupefiați,
De cum arată realitatea
Și cum percep eu simplitatea.

Ei sunt toți cam îmbrăcați,
Dar voi să nu mă judecați,
Căci nu mă refer în exterior,
Unde vreau să le dau un picior,

Ca să le arăt ce simt,
Fără să încerc să-i mint.
Dar încet eu presimt,
Că-mi vor da cu flint...

Nu le pasă,
Nu gândesc,
Nu simt,
Nu se amăgesc.

Sunt sinceri,
Sunt direcți,
Sunt niște stânci,
Sunt tot așa, încă de atunci...

De atunci, demult,
Când totul era un tumult,
De vorbe, zgomote, înșirate,
Dar toate, toate separate.

Elena Gorun

Nașterea geometriei

de Elena Gorun

Veni pe lume așezat în formă de romb, ca și cum ar fi exersat și în timpul exercițiului ar fi fost el sieși furat și astfel împietrit.

Ținea brațele simetric, cu palmele grăsuțe așezate pe pântecul său pufos. Ai fi zis că îți purta propria naștere și o trăia dinăuntru înlăuntrului.

Părea calm și odihnea zbaterea mamei sale pe genunchii lui rotunji. Dar așa era încă din pântec. Departe de a strânge și a concentra energie vitală în burta mamei, el o emana neobosit. În special în brațe. Se simțea un soi de fierbințeală ce nu apărea decât ca o piele înfrigurată pentru cei din jur. Un fel de fluviu care inundă celulele fără să lase răgaz de împotrivire umană. Desigur, un vuiet îi înfundă mamei imediat urechile și îi mută atenția spre scufundarea în care era purtată.

Tot ce reușea ea să rostească în acele clipe avea forma fizică de balon umed și subțire, umflat cu suflu de copil. Baloanele pluteau lent fără a mai ajunge vreodată să se spargă de uimirea cuiva din jur care, preocupat, ar fi sărit să ajute: „ai amețit? să îți aduc un scaun?”

Dar ea se simțea mai adunată și legată ca niciodată. Departe erau dățile în care se uita curioasă și străină la mâna ei stânga cu care apăsa în neștire tastele sau chiar la părul de pe pernă dimineața, venindu-i greu să creadă că a crescut din și o dată cu ea, pesemne în timp ce fugise iar din corp la

vreun film prost cu popcorn îngurgitat în neștire. Popcornul sfârșitului îi spunea, atâta patimă îi stârnea.

Ochii lui erau ca o sentință curios de umedă. Linii trasate pe o piele umflată ce asigură semnele de punctuație deciziilor. Genele nu erau arcuite, legănând priviri galeșe și tandre. Erau parcă împletite.

În nopțile lungi și răbdătoare, mama își imagina cum el mulează perfect coloana vertebrală pe forma abdomenului ei și împreună formează un zid în spatele căruia fiecare bate surd la ușă. Zidul flexibil și fragil prelua fiecare din împunsăturile ei sau ale lui; mai târziu aveau să îl păstreze ca singura formă posibilă de recunoaștere.

Veni astfel pe lume.

Trasat în linii potrivite unei îmbrățișări.

Deschide!!!

de Elena Gorun

Cântam pe străzi melodii ale unor 90' sau poate '80 presărați în '70... Și strigam cât pentru a răsună în fiecare.

„Concert la iarba mare...”

Tăiam aerul cu cuvinte, cu mișcări. Ne frământam în începutul și sfârșitul unei melodii.

Gâdilau ușor pe gât. Și te-am invitat la o cană de vorbă.

Decor:

Aragaz pitit între un dulap și un bufet. Deasupra bufetului o pictură roasă de priviri, geamul cât un ochi leneș. Pe peretele din față un afiș, câteva fotografii printate stând martore. Două scaune cu câte trei picioare învârtau podeaua. Ieșea un cui din podea, l-am învelit cu covorul roșu. Pe un dulap stăteau câni cu zahăr brun, cutia cu oregano, cu cimbru, cu vise, cu mărar, cu sare. Plantele uscate umpleau cămăruța. Te-am îndemnat să alegi.

„Astăzi noi vom face ceaiul, îl vom amesteca în așa fel încât să nu mai poată fi regăsit gustul vreodată. Să fie de neînlocuit...”

Și alegeam: eu vreau două flori de mușețel, tu o bucată de măr uscat, mai adaug câteva degete de portocală rasă, tu un fir de floare de salcâm, un vârf de migdale mărunțite, câteva flori de vișin la tine... așa, acum o lingură sănătoasă de la mine la tine și invers... Si așa ne purtam printre formule tainice, până mi-ai atins ușor părul cu un abur din ceainic.

„Deschide ușa...”, ai spus.

„E deschisă...de ce...?”

„Da... un spațiu nu poate înghiți un Wagner sau un Bach, să zicem, și când îi ascult deschid toate geamurile, ușile, capacul sticlelor, las ușa cuptorului plecată, trag repede de mânerele șifonierului să fac loc, aș ridica și acoperișul...dar îl înalță sunetele...abia atunci muzica se poate întinde, cotopește fără a se anihila...așa, și mireasma binevoitoare de acum...”

„și ...te lași purtat...?”

„din...?”

„spre...?”

„fără...?”

„prin!!!”

„-”

Alex Grama

Jurnalul unei nopți sub soare

de Alex Grama

Acum sunt în oraș, acum sunt printre blocuri.

Pictez pereții cu viață,

De la geam, oamenii mă privesc

Cum orașul, zâmbind, sufletul mi-l agață.

Mugurii de pe ceafă îmi ofilesc,

Iar florile din unghii, vântul le dezbracă,

Arborii din jurul meu soarta-mi ghicesc,

Când asfaltul în iubire mă îngroapă.

Anumite hohote la baza unui deal sidefiu. Trunchiul de copac le susține. Descleștarea unui rău clocotește în vale.

M-am târât până în acest loc doar pentru tine iar tălpile îmi sunt scăldate în sânge. Pașii m-au condus departe de pulsul vieții unde rodul uman umbrește sfidător cerul. A trăi ziua în care miliarde

de suflete vor răspunde chemării tale, este acum doar o speranță precursoare morții. Adesea îmi contest rostul doar datorită îndoielii sădite de tine. Nu te condamn. Răspunsul unei întrebări îndreptățite nu are ecou în haos.

Un urllet asurzitor coboară de peste deal iar frunzele de salcâm tremură ușor. Au venit. Te rog privește peste deal și spune-mi dacă este adevărat, dacă sunt aici.

Simt cum disperarea se cațără și îmi încolțește inima. Milă să-ți fie de cel ce nu-și

cunoaște cauza morții. Însă eu o cunosc, nu? Îmi cunosc moartea dar liniștea nu este de găsit. Mi-ai spus cândva că moartea este simplă. Totul s-a schimbat. Mult prea mulți trec doar din dorință proprie.

Pământul se scutură de noi. Nu resimți și tu amenințarea? Nu poți crede că dețin chiar și eu sămânța umană ce ne-a condus aici? Regăsesc în tine încrederea irosită într-un biet opincar ca

mine ce-și așteaptă moartea. Din haos sădești haos iar a Timpului tolă de îngăduințe a secăt. Te implor, privește în vale și spune-mi dacă omul se apropie.

Simte-mi acum florii cu ajutorul vântului, privește-mă în ochi cu ajutorul păsărilor și prefă-mă într-un arbore să te pot susține pe umerii mei goi. Ne-ai spus că existența fără scop este haotică dar nimeni nu și-a plecat urechea în fața ta. Au venit! Dulci rădăcini și crengi mlădioase, nimic nu mai contează acum. Alas, dragă natură. Te iubesc.

Sfârșit

Am învățat să plâng la 19 ani, disprețuiesc trotuarele iar semafoarele mă înspăimântă. Însă, un singur lucru îl știu cu adevărat; mă numesc Ovidiu. Cum de știu acest lucru? Vântul mi-a șoptit-o într-o seară. Stelele se pitiseră în vidul diafan, doar cât sa le mijești clipind pe boltă. Mi-am așezat obrazul pe trunchiul tatălui meu și i-am șoptit. În semn de răspuns, acesta și-a scuturat frunzele, acum uscate, deasupra umerilor mei. Câteva au plutit până în palmele mele iar eu le-am sfărâmat în pumni. Mi-am șters lacrimile ce clocotiseră până acum sub gene și am mângâiat scoarța uscată. Ecoul auriu al morții ricoșă în interior. Ah, dulce moarte...; dacă draga mea natură nu tecondamnă, eu nu am de ce să nu te îmbrățșez. Țin la tine deoarece curmi suferința însă te disprețuiesc deoarece o sădești în continuare. O uzi și o culegi. O bei. O adori.

Alex mă privea încruntat de la depărtare. Avea mâinile adânc afundate în buzunare căutând în neștire trecerea timpului. Am surâs într-un final și m-am ridicat. Nu mi-am scuturat pământul de pe pantaloni însă am ridicat o frunză și i-am înmănat-o mai târziu lui Alex. Probabil a încercat să o planteze într-un ghiveci; poate unul auriu. Tatăl nostru aprecia dogoarea mieroasă a apusului de soare; eu o vedeam precum o anumită odihnă crepusculară. Nu am reușit să-i spun că ghiveciul a rămas uscat iar auriul s-a înroșit. Nu i-am mărturisit niciodată că rămăsesem singuri. Alex a considerat că era timpul sa plece. A plecat. Ploua când am rămas singur.

Înainte să-mi urmez fratele (precizez în ultimă instanță faptul că termenul „înainte” este în așa fel mânuit încât să-mi ofere suport în încercarea de a stropi aceste pagini cu o scânteie din viața mea) am existat în afara lumii pe care suspinele acum o degustă în nopțile ploioase. Însă, în timp ce îmi ștergeam sudoarea din brăiele sprâncenelor, am realizat că existența fără scop devine în final haos; stranie fâșie de gând. Omul și-a pierdut calea iar acum zace muribund pe marginea unui lac sticlos. Își privește chipul rumenit și surâde ușor. Grijile de pe lume nu se regăsesc pe ale lui pleoape în așa fel încât într-un final le pleacă în fața lumii. De ce ar deschide ochii către pământul plin de viermi când răcoarea pădurii îl mulțumește? Ironică este natura atunci când involuntar preschimbă moartea omului în dorință și nu disparare.

Pământurile uscate pe care le străbăteam cu apusul atârând pe umeri, erau pătate de licoarea vieții. Nu sunt împotriva morții deoarece nu credeam că o voi resimți vreodată înainte să o cunosc pe Otilia. Nu am știut de la început că ea nu reprezenta răspunsul; însă, a fost mult prea târziu când am aflat că ea întruchipa întrebarea iar aprinderea unei lumânări în haosul uman devenea răspunsul. Am scuturat chibriturile ude și, zâmbind, mi-am continuat drumul.

În prezent, corzile ordinii s-au subțiat iar pământurile tremură din ce în ce mai des. Venele aurii ce îmi reliefează palmele tinere încep să-și piardă lumina. Dragostea pierde din lume iar haosul naște haos. În centrul orașului am îngenunchiat și am început să râd. Hohotele prinseseră suflet și totuși oamenii se îndepărtau cu scârbă pe buze.

Am fost născut într-un moment în care noaptea s-a așternut sub soarele arzător, stelele s-au scurs lăptoase în Univers iar eu am devenit pentru totul restul existenței, jertfa propriei vieți. Am ales să mor pentru propria cauză și să renasc doar atunci când Noaptea va deveni doar un mănunchi de foi albe, luate de vânt pe o alee plouată. Până când acest lucru se va întâmpla, îmi trăiesc propriul Sfârșit așa cum și Moartea își trăiește propria sucombare de o eternitate.

Mă numesc Ovidiu, așa cum am fost numit de vântul ce își botează pământurile pe care le străbate, folosind fluierături difuze ce se risipesc în nimicnicie. Pentru câțiva ani, această etichetă chiar a contat pentru a mă diferenția de semenii mei, ce mișunau dezorientați apoi cădeau secerați de timp. Eu am supraviețuit vicisitudinilor vieții iar acum, străbătut de letargii din ce în ce mai dureroase, am decis să mi le aștern pe hârtie. În jurul meu, mirosul artificial și metalic al doctoriilor mă amețește și-mi îngreunează scrisul. Simt că nu mai rezist iar persoanele îmbrăcate în halate albe se opresc în pragși șoptesc.

Privind în sufletele altor oameni, îmi văd reflecția încetoșată. Sunt un exemplar al speciei ce nu onorează conceptul de frumusețe. Fiind înalt și slab, deseori mă pierd în peisajul citadin al Bucureștiului iar hainele ponosite mă fac să devin una cu aerul. Ochii verzi, protejați de o pereche de gene lungi și dese, deveniți acum doar concepte ironice ale simțului vederii, strălucesc ca două smaralde în furtunile de praf din periferii. Părul îmi este brunet și lung, iar cârlionții deseori cad pradă unuia dintre multele ticuri nervoase pe care le-am moștenit. Venele proeminente, ce se regăsesc pe mâinile mele scheletice, se aseamănă unui tatuaj afectat de timp dar care nu se va șterge niciodată. Obrajii îmi sunt trași și nisipoși, bărbia ascuțită și acoperită de un pâlț de barbă brunet iar nasul îmi este scurt și subțire. Buzele, singurele rămășițe ale formei mele de odinioară, mi-au rămas însângerate, deținând în ele dovada vie a faptelor mele.

Dintotdeauna am avut presimțirea că nu am fost plănuit ci m-am înfipt ca un ghimpe în coasta lumii acum aproximativ treizeci de ani. Nu am fost exilat în Constanța de astăzi, numită Tomis acum aproximativ două milenii, unde poetul Ovidius și-a ispășit sentința, lasându-și amprenta asupra lumii așa cum sper ca și eu să o fac; destinul m-a relocat în capitala fumurie și prăfuită a României, București, exilat pe străzile cenușii pentru următoarele câteva eternități. Deseori mă plimb prin gri-ul Cișimigiu căutând cu ochii închiși aleile unde, cândva, Cioran și Eliade se plimbau cu câte o carte în mână. Deseori singurătatea mă apuca de braț și mă îndepărta de locurile populate, așezându-mă pe o bancă umedă, înconjurat de o ceață înecăcioasă. Deschideam cartea pe care o aveam la mine, încercând să găsesc pagina la care rămăsesem și pierdeam contactul cu realitatea pentru multe ore. Când reveria lecturii se disipa și urma să

fermenteze lasciv în subconștient, începeam să privesc atent lumea ce se desfășura în fața mea. Un cuplu se plimba pe marginea lacului, răspândind în jurul lui ignoranța și artificiala fericire. Ochiul le radia iar mâinile păreau să fie alipite pentru o eternitate. Mi-am coborât ochii în paginile care acum păreau albe dar nu am reușit să citesc. Undeva în depărtare, ploaie în luna lui Marte răsuna difuză, încercând să răzbată printre copaci și ceață. Deodată a început să plouă.

Întru totul existenței mele, am fost fiul Morții și al Vieții. Pământul mi-a fost casă iar aerul hrană pentru suflet. Natura înconjurătoare mi-a fost singurul companion al vieții până în momentul pășirii frauduloase în neant. Sunt plămădit din lumini și umbre, deznădejde și singurătate iar puterile îmi revin doar sub apăsarea infinită a ploii. Moartea-mi este mână dreaptă, cea cu care scriu și citesc, unduind realitatea, astfel încât toate aspirațiile mele sunt satisfăcute. Compun după ritmurile vântului, plimbându-mi degetele uscate pe foile reliefate și-mi extrag vitalitatea din arbori, la al căror căpătâi îmi aștern istoria. Iubesc ca să trăiesc și nu trăiesc ca să iubesc. Sunt condamnat pe viață.

Am ajuns să cred că fericirea este doar o deziluzie, un element fictiv produs de o minte meschină, având ca scop ațâțarea, metamorfoza simțurilor omenești și proiectarea acestora într-o eternitate plastifiată. Timpul întotdeauna a trecut, îndeosebi acelor camioane ce nu conțin decât se oprească niciodată. Parcurg cu viteză vaste autostrăzi stârnind praful din jur, fără posibilitatea de a privi înapoi. La fiecare intersectare cu un pământ nou, natura se preschimbă; formele își rearanjează granițele și încep un nou soi de existență. Fiecare graniță, fiecare oraș și fiecare persoană pățește la fel. Nimic și nimic nu va putea stârni o oarecare amintire fizică a trecutului, deoarece toate se vor regăsi la capătul timpului, în interiorului vidat al veșnicilor camioane.

M-am schimbat și o simt cu fiecare secundă trecută, cu fiecare metrou pierdut, răgușit pe treptele scărilor din piatră. Întâmpin un sentiment nou, dezacordat de noile împrejurimi dar al cărui fundament s-a înrădăcinat în mine. Corpul îl respinge, ca pe un organ nefericit, însă inima îl inspiră ca și cum ar fi ultimul gol de aer de pe fața Pământului. Întreaga mea existență, capitulată în fața stâlpilor Prezentului, încercând să-și câștige meritatul loc în vagonul Viitorului, s-a învelit într-o cortină opacă. Astfel, am devenit oglinda în care Natura își admiră operele; un gol de viață, plin până la refuz de suferințe fabuloase ce îmi cioplesc sufletul, până când Natura va reuși, indignată, să-și regăsească frământările divine în ai mei ochi.

Precum crengile unui fag topit de toamna aurie, îmi răsucesc coroana corporală în sincron cu plânsetele lunare, încercând vădit vlăguit să-mi găsesc somnul. Elocvența odihnei a devenit străină. Acum, ceea ce-mi acompaniază nopțile albe s-a metamorfozat într-o durere difuză. A început ca un ghem de păduri deranjante în străfundul stomacului, urcând cu seamă în timp ce limbile ceasului continuau să curgă la vale. Într-o singură noapte, s-au risipit suflăte în vântul propriului corp, înțepându-mi buricele degetelor. Asemenea vântului de iarnă, furnicăturile îmi țin pleoapele dezvelite de mantele călduroase ale odihnei, luând în derâdere degradarea mea continuă.

Însă, în plenitudinea nopților de vară, frustrările îmi devin aburi ce se ridică și coboară în străzile aglomerate, devenind condens pe frunțile încrețite ale oamenilor înglodiți în noroiul orașului de

plastic. Purtați pe străzile de piatră, controlați neștiutori de cei de seama lor, oamenii își spală frunțile, scârbiți de ale mele frustrări și le trimit mai departe, prin poșta vântului uscat, prin geamul crăpat de timp, ocolind frunzele magnoliei de pe pervaz. Însă, aceasta fură câțiva stropi de durere și își usucă, sub propria conștiință, câteva frunze ce cad uscate și uitate de timp.

Adumbrindu-mi gândurile, mă rostogolesc din patul aspru, zvârcolindu-mi petalele ofilite și inspir umezeala dureroasă și frustrantă a aerului citadin. Îmi suflec mâinile zdrobite de propriile membre și mă așez pe scaunul din fața biroului. Metroul suspina zgomoto în depărtare în timp ce paginile jurnalului de pe suprafața din lemn se zbăteau în bătaia vântului. Urlete multicolore, claxoane seci și lătrături zglopii se sufocau în culoarul fonic ce urca grăbit către camera mea; însă, proiectate pe suprafața rigidă a ochilor mei, deveneau într-un final un zumzet de nedeslușit. Închid ochii umezi, ridic jurnalul crăpat și citesc.

Printre pleoapele ce se zbăteau incontrolabil, camera alb-fumurie începea să renască din întunericul

obscur. Gri-urile pale și albul înecăcios își retrăgeau caracterul difuz în adâncul întuneric și începeau, treptat, să acopere obiectele, dându-le forme ascuțite. Singura lumină ce îmbrățișa noaptea și o eclipsa era o mică lampă pe veioza vopsită verde din dreapta patului. M-am ridicat în fund și am pus tălpile subțiri pe gresia rece în timp ce în mâna dreaptă încă mai țineam jurnalul strâns. Un stetoscop auriu atârna în cuierul de piatră. Însă, în acel moment am conștientizat cât de aspre erau așternuturile și le-am îmbrățișat strâns la piept. Păpădiile fuseseră din nou suflate. Ușa se deschise brusc iar lumina năvăli în obscuritate.

Sunetul metroului, trecând prin întunericul pământului, mă regăsi suspinând. Buricele degetelor de la palma stângă mi se plimbau pe suprafața aspră a biroului. Aveam senzația acută de familiaritate. În timp ce picături mici de transpirație se scurgeau încet, jurnalul încă se sufoca în palma dreaptă. L-am pus înapoi pe birou, încercând să scap de durerea, de mirosul, de prezența lui și nu în ultimul rând de suflul păpădiilor înmiresmate care încă se mai puteau distinge pe covorul prăfuit.

În acel moment mă scurg încet, împrăștiat pe podeaua rece, în timp ce îmi realizez decăderea psihică. Încerc din rășputeri să o curm pe cea fizică însă gravitația mă obligă să-mi depun armele în fața dumneaei. Deși încerc să captez ultimele miresme cumpătate ale aparenței fizice și în același timp să îmi dovedesc umanitatea prin fapte ce pot fi încadrate în registrul normalității, sunt încă umbra vechiului răsărit și proiecția noului apus, damnat să plutesc în derivă pentru următoarele câteva eternități. Totuși, obediența față de normalitate mă scapă de interminabilele discuții cu Luna, chiar și de agnosticele certuri cu stelele indignate ce-și doresc la nesfârșit o fărâma din strălucirea ce poate fi captată și de Noi, cei ce calcă cu ciment pe tălpi.

Îmi doresc să nu-mi mai las rădăcinile să crească dindărăt și să încep să ascult doar de propria inimă, de vibrația molcomă a metroului și să ciulesc urechile atunci când clapele pianului încep să fie călcate.

Încă nu am plămădit rostul acestor aspecte liniare care încă se răsfrâng asupra mea. Mă ridic de pe pat și ies cumpătat pe ușă.

Trezit în mirosul de cerneală, dormind în aburul spirtos, observ cum clădirile de pe stradă încep să-și modifice poziția. Însă, mișcarea lor nu este una haotică. Acestea se mută ghidate de ritmurile propriilor suflute. Locatarii lucrează astfel în propriile subconștiente până când toți se interconectează într-un val energic de speranțe nehibzuite. Străfulgerarea traversează pereții vopșiți, frigiderule ruginite, televizoarele ale căror cânt consolează cele trei culori și pune în mișcare clădirea. Aceasta devine o pădărie și se lasă suflată de vânturile reci până când, micile asperități ce te obligă să strănuți, plutesc încet în odăile fiecărui om. Acesta se scoală, își privește rodul unei nopți odihnitoare și închide ochii, rugându-se la Dumnezeu ca acest mic amănunt să nu-i distrugă rutina, să nu devină un element nou-absurd în viața lui. Când își redeschide ochii, mica floare deja se plantase independentă în rădăcina minții sale așteptând ca noaptea și un subconștient subapreciat să o facă să revadă din nou lumea. Zâmbesc satisfăcut și mă îndrept către baie.

Este un timp în care iubesc cu ajutorul iubirii o făptură ce nu-și dorește să fie iubită. În alte timpuri, realizez că iubirea nu reprezintă decât un sentiment vindicativ în care dacă te afunzi crezând că pe fundul aceluia lac se regăsește altceva decât propria reflecție, propriile nisipuri ce ți se scurg prin vene se opresc și se sfărâmă. Au existat momente când iubirea m-a atacat sub formă latentă și totuși întotdeauna va aparține de mine, ca pe o cruce ușoară pentru public dar sfâșietoare pentru umerii inimii mele.

Simțind cu degetele de la picioare covorul umed de sub mine, trăiesc acum într-o antiteză morbidă pe care încerc să o aștern logic, într-o manieră comprehensibilă, însă puterile-mi sunt depășite. Faptul că reușesc să îndeplinesc actul de a culege ploaia, de a mă trezi odată cu fiecare răsărit și acțiunea inofensivă și repetitivă de a sustrage aer din propria atmosferă și de al filtra pentru a-l regurgita plictisit, cât să completez procesul fizic locomotor, simt că îmi îngreunează existența și mi-o apasă, fără a primi niciun răspuns edificator. Am început să mă hrănesc cu imagini, cu pagini albe incomprehensibile, parfumuri și zâmbete deșarte, fără fundament sentimental. Consider indignat că eprezintă doar catalizatoare existențiale ale propriului suflet în a marca trecerea discontinuă a timpului. Dar cu ce preț?

În fiecare zi deteriorarea crește în intensitate și devine din ce în ce mai vizibilă, prin simplul fapt că am luat la cunoștință o imposibilitate. Am încercat să aprind un singur foc în timp ce studiam o barieră decorali. De asemenea, am încercat să iubesc o nonpersoană, o proiecție a unui alt Timp în care eu nu pot exista. Nu ne vom intersecta niciodată în același Timp, deoarece fiecare vom reprezenta doar o singură pădărie ce nu va fi niciodată suflată de vânt.

Am fost iremediabil captat într-un cerc vicios ce poate părea banal în ochii lumii, însă filitrat prin prisma conștiinței mele, devine absolut. Dar nu sunt îngrijorat; atât timp cât lumea va continua să respecte aceleași reguli impasibile și ignorante, sunt în siguranță. Luând ampolare în atemporalitate, acest cerc are ca deznodământ doar trecerea în neființă. Fizicul din jurul meu s-a contorsionat cu mult timp în urmă și a devenit o nebuloasă din care încă și acum încerc să mă agăț

cu disperare. Lumina lumii se întunecă și apune la căpătâiul meu, adumbrindu-mi drama individuală.

Trăiesc lângă ea, în același plan fizic, însă spiritele noastre cunosc timpuri diferite. Adesea călătorim, în dățile când ne scuturăm rădăcinile atât cât să ne eliberăm de povara trupească și devenim un tot unitar. Spațiul se îndoaia la văzul nostru iar Timpul fremăta și se subția în timp ce, cu a noastră voce, dădeam voce iubirii noastre. Atunci mă trezeam lipit de spătarul unui scaun oarecare, cu pleoapele lipite de întunecimea nopții, încercând să las ploaia să mă readucă la realitate.

Dintotdeauna am încercat să-mi curăț cimentul crăpat de pe tălpi prin accederea către sânul spiritualității. Deși ne plămădim propriile cătușele citadine (acestea fiind formate din cimentul ce ne fură libertatea și capacitatea de a privi lucid, într-un mod gradual și niciodată complet având ca scop deprivarea de ideea de libertate într-atât de mult încât să nu o contestăm ci să o găsim o alternativă la condițiile din ziua de astăzi) cu ajutorul pământului, am găsit de cuviință să-mi regăsesc originile spirituale în glia din care m-am născut. Consider că Pământul reprezintă fundamentul relației Om-Spirit deoarece fără prezența acestuia, încercările Spiritului de a-și găsi o gazdă propice vor fi în zadar. În zadar am sărutat pățimaș Pământul până într-o zi când mi-am conștientizat propria umbră. M-am întors către Soare și am simțit cum ale lui raze metamorfozau căldura pasivă într-o imixtiune activă dintre mine și El. În final am mângâiat Luna și mi-am cules stele pentru a mă călăuzi în această călătorie nesfârșită.

Pe când ea absoarbe esențele pământului și devine una cu aerul pe care îl respiră. Realitatea îngenunchează în fața ei și îi pictează corpul într-un limbaj clar și răspicat; limbajul Pământului. Din Trunchi devine Frunză și își ofilește singură existența pentru a fi părtaşă suferințelor solului. Primăvara, renaște prin seva acră a ghiocelor ce se dezbracă de ghețuri și colindă văile râurilor învolburate pentru a afla noutățile începutului de viață.

Într-un univers în care arta este o copie a realității, realitatea devine o copie a ideilor. Prin captarea ideilor în propriul glob de sticlă, amaroganța de a-mi impune o realitate ce are ca scop ameliorarea propriului suflet. Însă, totul este în zadar; totul se rezumă la un eșec primordial, fuziunea suată dintre realitate și spiritualitate, ce conviețuiesc pentru o eternitate dar se resping una pe alta, fiecare vrând să-și depășească propriile condiții.

Aș primi oricând brațele durerii, asmuțite asupra corpului meu, doar cât să curăț focarul iubirii. Există momente când elementele ce conferă viață, îngheață în prezența noastră și se pleacă la pământ precum crengile prunilor toamnă în livezi. În acele momente ne întâlnim în iubire. O iubire ce nu cunoaște dualitate, o iubire singură, o iubire părtaşă doar sentimentelor mele.

Pe când stau lipit de peretele de vest, cel ce este constant umed în toamna Bucureșteană, resimt perioade de timp ale căror durată nu reușesc să le asimilez. Atunci ideile mi se contopesc între ele, se rup, se înjumătățesc și prind o alură artificială, metalică. Îmi realizez atunci revenirea pe Pământ și prezența rădăcinilor ce-mi sufocă gleznele. Capul îmi este constant scăldat în Soare, iar corpul se macină sub umbra stufoasă. Degetele mi se alipesc iar atunci sufletul meu devine Sufletul Lumii.

Toate inimile acestui Pământ bolnav vor sufla pentru o ultimă dată iar păpădiile cernute de vânt vor traversa fiecare trup și fiecare suflet. Atunci nimeni nu va mai reuși să nu-micunoască drama, să se înfrupte din suferința iubirii mele și să mă compătimească de la departarea blocurilor gri, plini de o milă patetică. Acum nu regăsesc niciunrost asociat cu dorința de a trăi. Polemicile mi se par prăpăstii adânci iar argumentele doar poduri rupte pe care sunt obligat să le trec.

Deseori îmi rezem coatele deasupra pervazului decojit de ploaie și urmăresc pentru nenumărate ore cum Soarele se rostogolește zâmbind, înghițit de orizont. Luna, apoi, îi devină oglindă și trimite, rânjind, lumina de veghe pe care alții o dorm dar pe care eu otrăiesc. Se apropie ziua schimbării; o simt. Așa cum simt ploaia în umezeala din aer, așa cum ignoranța devine creativitate atunci când umerii sunt goliți de frustrări și la fel cum fericirea devine tristețe atunci când totul capătă sens. În acea zi multășteptată, umbrele vor înceta să existe. Atunci când ceea ce va străluci sub soare va ieși la lumină, toate acțiunile umane vor căpăta sens. Va fi o zi de neîncetat deoarece Soarele va bate în același timp pentru fiecare suflet feștejit. Vom răsări în crâncenațide lacrimi, uscându-ne în bătaia propriei lumini. Umbrele se vor alipi corpului nostru și în sfârșit ne vom căpăta independența spirituală. Când o să urcă mările blocurilor gri, picturi se vor așterne pe pereți, lângă aviziere, prize și întrerupătoare. Culoarele nu vor mai cunoaște miresma nopții și în acest fel se vor înmulți. Curcubeul va căpăta o maximă redundanță iar entropia se va regăsi, într-un final apoteotic, în glasurele umane, cununa de flori a Sufletului Lumii.

Pașii îmi sunt apăsați iar hainele atârnă gri pemine, difuze, necunoscându-și rostul pe această lume. Deseori empatizez cu ele și le strâng în brațe, ca pe orice nimic din lume. Viziunile devin din ce în ce mai clare iar controlul asupra lor mult prea subțire.

Adesea încerc să aduc la viață indiferența față de lume. Însă meschinele minți umane ce-mi judecă acțiunile din exterior - faptul că o vietate de nimic precum mine, poate iubi, mă secătuiesc. Constat surprins de propriile defecări cognitive atunci când ajung la concluzia că iubirea nu mai reprezintă un privilegiu pentru cei a căror existență fizică poate fi înlocuită cu proiecția propriului suflet. În prezent iubirea se vinde la orice colț de stradă. O regăsim în cele mai comune sacose, scrijelită pe vreun carnețel uitat. O văd scrisă și pe blocuri, pe trotuare și în reflecțiile din bălți și oglinzi.

Ceea ce reprezenta cu ceva timp în urmă o înmânare reciprocă de sunete de pian, rafale de vânt tomnatic, frunze de fag aurite și zâmbete pe buze roșii, acum s-au restrâns toate într-un contract social cosmopolit. Cei ce semnează această piatră de mormânt nu sunt decât două unități plastificate, ieșite recent din fabricile făcute din piatră și nisip.

În acest mozaic părăsit de reverberațiile călduroase ale sufletului uman, cum pot afirma faptul călduroase ale sufletului uman, cum pot afirma faptul că iubesc cu adevărat atât timp cât realitatea îmi ucide accederea către propriul absolut? Cu ce mă diferențiez de cei ce afirmă, clar și răspicat, că au asimilat sentimentul iubirii ca cel al propriului suflet, când respirațiile le duhnesc profund a cerneală și hârtie? Minteă îmi este confuză.

Cu ceva timp în urmă, stând la baza aceluiași copac tocit de amprenta corpului meu, m-am întrebat, de ce iubim? Sacral și profanul m-au exilat de realitate iar Pământul s-a cutremurat subit.

Lumina nopții mi-adespicat pieptul în două pentru ca inima să capteze razele gri. Toți avem nevoie de acest răspuns ca de aerul sub apă.

Credem că avem nevoie de Iubire pentru a scăpa de trivialitatea zilei de astăzi. Considerăm că puterea Iubirii ne poate diferenția de secularul Trecut, pentru a putea evita răstigniri spirituale în zadar. În final, suntem profund convinși că individualizarea propriei existențe se face cu ajutorul Iubirii.

Însă, concepția noastră subdezvoltată asupra lumii supraevaluează puterile iubirii. Iubirea nu te individualizează de restul lumii, nici de trecut, prezent sau viitor, ci te face străin în propriul corp, te detașează de tine însuși și te plasează în paralel cu tine și cu noua făptură spirituală a ta. Atunci când actul de a iubi și de a respira se vor undui până la metamorfoză, atunci vom cunoaște gustul sfârșitului deoarece când iubim nu respirăm, nu trăim ci încercăm să ne acomodăm spiritul în noua existență.

Înțelegeți de ce nu a iubit nimeni niciodată până acum? Iubirea necesită o viață completă iar prin profunda-i spiritualitate, actul de a respira devine redundant. Dacă nu ne naștem pentru a iubi, nu ar trebui să ne naștem deloc. Nu putem iubi în același timp cu îmbrățișarea vieții deoarece iubirea în sine este viață, naște privilegii nemăsurate omului de rând iar ideea de a trăi va deveni ultimul rid de pe frunțile umane.

Nu am iubit până în prezent deoarece propria-mi ființă îmi este compusă din râurile aurii ale iubirii, iar căutarea unei gazde s-a regăsit a fi punctul central al inimii mele. Iubesc, deci exist.

Cei ce s-au născut docili înfierbântați de semințele iubirii este imperativ să realizeze că de acum până la suflarea cenușii în vânt ne vom măsura viața în perioade anexate iubirii, răsfângeri atemporale ce se pot proiecta și pe perdeaua realității. Zilele, lunile și anii vor deveni picturi învechite pe pereții de piatră. Calendare noi vor fi puse pe cerul înstelat iar toți vor gusta din fericirea noastră.

Am pășit în acest tărâm cu sufletul deschis, vulnerabil și naiv. Cine ar fi putut ști că voi înceta să fiu spectator și în sfârșit voi participa la viață? Nu am fost avertizat. M-am izbit cu atât de multă violență de sufletul absurdului și al imposibilului încât delirul principal a fost cel ce m-a frapat. Resimțeam teamă pentru că în mine un gând, însământat cu mult timp în urmă, prindea în sfârșit rod. Nu mai exista cale de întoarcere, realitatea devenise acum o nebuloasă.

Iubesc precum un martir, plin de speranțe deșarte, ale mele emoții atârând de un singur fir de ață. Mă rostogolesc împrejurul lianelor ce curg din cerul sălbatic, prin ploaia argintie, pe sub crengile stacajii, trăgând aer în piept și scuturând roua de pe picioarele subțiri. Un flaut se aude în valea aurie, purtat de vânt către ferestrele deschise, pline de flori în ghiveci, printre perdelele subțiri ajungând într-un final, pe câmpurile de luptă ale obrazilor cufundați în somn.

În acest ecosistem canceros în care mi-am depus armele și în care toate lucrurile capătă forme ieșite din banalitatea suferințelor de zi cu zi, am reușit să fac loc unei singure vietăți. În spatele

retinelor eviscerate de către farmecul ei, îmi aduceam la cunoștință incompatibilitatea ancestrală dintre mine și ea. Cu greu am reușit să o materializez ca fiind compusă din aceeași carne efemeră deoarece îmi era cumplită teamă să nu devină doar o umbră, un fular pe după al meu gât. Așadar am hotărât să o proiectez în eternitate, în absolutul sidefiu și încețoșat și am idealizat-o. Începusem să-i iubesc proiecția cu mai multă ardoare decât adevărata persoană. Teama de a o pierde se furișa tiptil în fiecare secundă a existenței mele și își prelungea degetele subțiri și osoase pe spatele meu. Mă mulțumeam cu conceptul de a iubi, încastrat în a mea inimă otrăvită.

Ea, cernută prin sita uitării, radia o iubire solitară ale cărei raze se disipau în aerul rarefiat cu mult înainte ca acestea să-și lase amprenta, pentru câteva eternități, în solul sufletului meu. Din momentul în care am reușit să pășesc în zonele iluminate, am știut că ea îmi va fi atât binecuvântare cât și povară pentru umerii inimii mele. Știam că doar accederea în neființă va subția legătura plină de lumină dintre noi doi. Dar chiar și atunci când îmi vor rezema picioarele pe norii pietroși, o voi căuta neîncetat până privirea ochilor ei mă va străpunge.

O chitară cântă undeva pe o bancă înecată în ceață, iar nimicnicia acestui parc mă oprește din rularea realității în foi simetrice. Norii-s de argint și plini de colțuri. Copacii au devenit singurele umbre vizibile în această unitate defectă pe care acum o visez.

M-am ridicat cu greu din patul de spital și mi-am trecut palma grea pe gresia de pe pereții albi. Aceleași persoane înecate în umbră, stăteau pe prag, rezemați de ușă și mă priveau. Ochii le erau îngropați în întuneric însă buzele lor erau la fel de încrâncenate și uscate ca și data trecută. În spatele lor, persoane ale căror fețe nu le puteam distinge se adunau cu pași apăsați în jurul pragului și oftau prelung văzându-mă pipăind pereții reci. Mă simțeam frustrat, violat de privirea lor pe care nu o puteam distinge dar care mă rănea. M-am repezit către ei, vrând să-i împing afară, să nu-și mai plece ochii asupra corpului meu, dar am căzut în genunchi pe podeaua de piatră.

Un fir subțire de sânge se prelungea din vânătaia genunchiului drept, acum înfundată în covorul din aceeași cameră ponosită de lângă metrou. Primul impuls a fost să mă uit către ușă însă aceasta era ferecată. Pereții erau plini de picturi violente, nuduri pline de sânge și scene îmbibate de moarte. Am reușit să mă așez pe scaunul de la birou și am deschis jurnalul, acum pătat de sânge, la pagina 23.

Soluții nu există iar vorbele nu pot fi descătușate din lesa în care inima le ține. Dacă vor alerga neconținute sau nesupravegheate, eșecul nu va fi resimțit doar de propriul suflet. În ziua când a mea diafragmă uscată va plămădi acea mână de cuvinte fără margini, atunci voi resimți gustul morții și al vieții în aceeași fracțiune de iubire. Nu sunt îndreptățit să o cataloghez, nu sunt îndreptățit nici să o privesc, ci doar să-i captez energia, în speranța că un alter-ego îmi va umple valea secată din suflet.

Întotdeauna mă voi întoarce către ea, așa cum florile însămânțate de falnicul soare își întorc petalele scăldate în arșița aurie către veșnicul creator. Acum, zilele îmi par a fi mai scurte iar momentele petrecute în prezența ei atât de frugale și complet ieșite din contextul realității.

Am în fața ochilor doar un jurnal costeliv și o pană aspră. Nu-mi doresc să schimb nimic, îmi pot continua firava existență știind că datorită ei pot să înlesnesc rostirea cuvântului viață. Orice schimbare, orice acțiune necugetată va prăbuși întreaga corolă a lumii asupra noastră. Însă, până atunci trăiesc și voi trăi doar pentru ea.

În depărtare, apusul auriu își face simțit prezența, însă, ca întotdeauna, blocurile gri îi eclipsează efemerul minut de faimă.

Andi Bondoc

Purgatoriu

de Andi Bondoc

Îngerul despre demon
E zidit din țărâna infectă a pământului;
e un demon.
S-a născut din germen
și a crescut în argilă;
și-a spălat sufletul în mocirlă
și apoi l-a tăvălit prin noroi;
și-a pătat gândurile cu nămol
și le-a îngropat în nisip.
Pe chipul său poți citi
(printre straturi nesfârșite de praf)
durere, regret și tristețe,
singurătate și moarte.
Privirea lui, un vulcan activ,
înghite (cu lava sa apocaliptică)
credința.
Pașii săi sunt un seism
ce deplasează până și
cele mai puternice convingeri.
Glasul lui e precum zbuciumul mărilor:
ucide milioane de suflete,
odată ce s-a declanșat delirul.
Și da, mai zâmbește și el uneori,
dar zâmbetul său se transformă în frig,
iar noaptea pune stăpânire pe pământ.

Demonul despre înger
E precum infinitul nepătat al cerului;
e un înger.
Rătăcește într-o împărăție nesfârșită,
căutând mereu, mereu,
un aer mai curat.

O simplă privire
și universul celest îngheață:
vântul, lumina, ploaia, căldura,
toate îi urmează dulcele glas
și îi sărută delicat, neîncetat
fruntea.
Pașii ei sunt precum
valsul lin al norilor,
într-o primăvară târzie.
Stelele, felinare cerești,
îi luminează fiecare noapte;
regina nocturnă
face o plecăciune în prezența ei,
colorându-i ochii neîntinați,
cu fericire.
Zâmbetul ei deșteaptă
zi de zi, negreșit,
somonosul soare;
până și el decide să răsară,
atunci când îi zărește chipul.
Și cine-l poate acuza:
există oare, în lume,
făptură care să-i reziste acestui înger?

Iubirea aparent imposibilă
dintre demon și înger,
a fost împlinită.
Dovada ei o putem zări și noi:
ființa ce-și trăiește viața în eter
și se odihnește pe pământ –
pasărea.

Corina Nițu

.....ȘI AZI

de Corina Nițu

Și azi și ieri și mâine te iubesc
Și mă gândesc la tine, chiar de nu gândesc.
Te văd în tot și te găsesc în toate
Tot ce a-și face știu că-mi dai dreptate.
Și dacă am uitat de tine chiar de mii de ori,
Când mă întorc la tine, zbor și zborii.
Ne regăsim la fel în fiecare zi
Iar de tu nu ai fii aici eu ași muri.
Că mă susți în fiecare mișcare
De e un pas mai mic sau chiar unul mai mare.
Și-mi cer iertare chiar de nu grăiesc
Pentru orice moment în care știu greșesc.
Dar ști și tu la fel cum știu prea bine
Căci atunci când nu greșesc nu-nvăț să fac mai bine.
Tu mă înțelegi și îmi zâmbești nițel,
Și ieri și azi și mâine tot la fel.
Și te iubesc te tine oricine tu mi-ai fi,
Mamă, iubit, dușmani sau chiar copii
Căci doar prin tine, eu mă văd pe mine
Și pot să mă iubesc și ieri și azi și mâine!

METAMORFOZĂ

de Corina Nițu

În noapte și în frig, cu greul el se lupta
Poate cu umbra sa, poate cu altcineva
Greu chin mai îndura, durea și continua
Lacrimi, sudoare multă și sânge câteodată
Dădea tot ce putea și ar mai fi dat o dată
Doar să știe că mâine l-așteaptă altă soartă.

Mult timp s-a chinuit și a-ndurat cruda soartă
Nu cred că mai putea să-l mai doară înco-
dată
Mizeri și nămol cu greu a îndurat și privea tot
în gol

Și se întreba urlând „Doamne și tu m-au uitat
De ce doare atât, de ce întuneric mi-ai dat
Cum să trăiesc așa, doar mâl murdar am
luat?”

Cu lacrimi își plângea un vierme a sa soartă
Și inima-l durea căci a văzut odată
Cum grațios zbura deasupra lui un flutur
Iar el tot ce făcea era să stea cu hoitul
Și nu înțelegea cum oare de se poate
Uni să stea în mâl , iar alți pe-o petală?

Și zi de zi mergea mereu pe a sa cale
Chiar dacă îl durea, mâlul îl avea cărare
Și chiar de el în mizerii a trăit viața toată
Doar așa curăța, tot de viața stricată
Iar rozele creșteau din mâlul bun creat
Fluturii hrănea cu polen și de el creat.

În frenezia lui de-a face totul lumină
Cu răul se lupta, cu mucegai, ruină
Când pe unul-l cucerea, altul era de vină
Și nu mai izbutea să iasă din a sa tină
Așa muncea mereu cu el, cu viața sa
Astăzi se sătură, iar mâine n-avea odihnă.

Și tot trăind așa trăându-se mereu
Viermele cădea pe pat de boală rău
Zbădîndu-se cu greu, între viața și moarte
Visa că viața lui a fost, dar nu mai poate
Să facă mereu ce el făcea de mult
Și trupul îl durea, cum nu l-a mai durut.

Lacrimi, sudoare multă și sânge câteodată
Dădea tot ce putea și ar mai fi dat o dată
Doar să știe că mâine l-așteaptă altă soartă.
Așa s-a chinuit cu trupul său mizer
Căci nu ai mai fi știut de este încă el
Și de-ar mai fii putut să se cruțe nițel.

Nici el nu mai credea că mai are putere
Și trupul și-l umfla cu suflul ce nu pierde
Atunci dur mai simți parcă înc-o durere
Și ea încet ceda și ca o mângâiere
Pielea lui crăpa, dar...nu simțea durere

Ci doar că el scăpa de-o armura...of ce
vrere!

Uimit de scutul său ce acum se depărta
Se-ntinse parcă vrând să vadă de-a putea
Cu ultima suflare să curețe ceva
Dar nu.... era târziu, mizeria-i departe
Lui aripi îi creșteau cu sclipiri colorate
Din gunoi apărea minunea adevărată!

Acum se transforma și el pleca departe
În urma lui lăsa gunoi, ruine deșarte
Pe-o roză-i casa sa și mierea-i este hrana
Văzduhu-l admira, la fel cum el odată
Credea că nu va putea să-și schimbe a lui
soartă
Dar din gunoi creștea acum grădina toată.

Așa viața sa de vierme prin gunoaie
Era comoara lui și atunci și încă mai e
Așa a obținut nectarul cel mai dulce
Din mîlul său creștea tot a frumos aduce
Atunci a înțeles și el a lui durere
Căci toate au un sens, nimic nu pierе
Și orice în viața ta are un scop și-o vrere
Iar mâine vei găsi în mîlul tău avere!!!!

Alina Vasilcan

Gol

de Alina Vasilcan

Rupi din mine ca și cum ai rupe dintr-o pită caldă,
Sfâșiind cu nesaț pan' ce rămâne doar coaja,
fărămă a unui întreg.
Rupi din mine și lovești cu sete înarmat cu ale tale idei...
Bătăi de cuvinte mă fac să mă chircesc, ca un bătrân cu oase fragile.
Rupi din mine și îmi spui că nu înțelegi de ce-mi lipsește o bucată și am sufletul ciunt.

Bacovia și plumb

de Alina Vasilcan

Sărută-mă, noapte,
să dorm somn adânc
de veacuri...
În amorțită dimineață
m-așteaptă grav
al tău înger de fum
să mă adoarmă

în sicriul lui Bacovia de plumb...

Cu ceață deasă îmi acopăr trup,
să mai alung din vântul crud –
de frigul surd adorm flori
pe sicriu,
învăluite-n mantia de fum –
și eu respir eternul vis de plumb,
plin de carbon întins
pe buzele de fum.

Amintiri pentru un înger

de Alina Vasilcan

Îți mai aduci aminte de copilul bălai din tine?
Cel care-mi aducea râme la poartă și multe jivine?
Îți mai aduci aminte cum toate mâțele lumii le adunai de prin grâul pârguit?
Îți mai aduci aminte de gorgoaze, chisăliță și frăguțe?

Îți mai aduci aminte cum a ta copilărie s-a sfârșit? Îți mai aduci aminte cum ai ajuns de-ai iubit?
Îți mai aduci aminte de ea, fata cu ochii ca marea și păr de soare?
Îți mai aduci aminte cum ușa a închis în urma ei și te-a golit?
Îți mai aduci aminte de ce ai suferit și cum ai murit?

Primăvară

de Alina Vasilcan

Miroase-a primăvară-n jurul meu
Și e atât de cald afară!
Îmi râd zambilele mereu,
Dintr-un colț uitat de iarnă-

Miroase-a primăvară-afară
Și plouă-n jur cu soare,
Miroase-a verde crud și eu
Resimt aceeași toamnă.

Miroase-a primăvară dulce,
Cu mii de gâze – albine –
Și prin grădini, prin parcuri moarte,
Răsar dintre ruine
Mormanele de roze albe.

Miroase-a primăvară – a mai –
Dar luna mea-i amară,
Mă vede veșnic dintr-un rai
Neperindat decât de toamnă.

Raluca Radu

O café din Libia

de Raluca Radu

 n anii de comunism, în perioada când România   i trimitea muncitorii pe  antierelor   rilor prietene, Ghiță, vecinul meu, a fost  i el plecat în Libia ca șofer pe un  antier.

Momentul întoarcerii acasă e unul memorabil. Vestea sosirii acasă a circulat rapid. Câțiva vecini   i făceau de lucru c r nd apă de la fântână, doar-doar l-or vedea pe Ghiță cum mai arată, dacă o fi schimbat, dacă vorbe te tot rom ne te.

Primele semne ale venirii lui acasă nu au întârziat să apară. Două covoare „persiene” stăteau   nto se pe s rm  ca „să se aerisească”. Un casetofon uria  trona pe pervazul geamului  i ne umplea strada de veselie cu o muzică asurzitoare. La început, a fost o casetă cu muzică străină, probabil că muzică din Libia, pe urmă a continuat cu Gabi Luncă, Maria Lătărețu ca spre sf r it să se lase cu niște s rbe  ndr cite.

Cu un bronz exotic  i un tricou cauciucat, nea' Ghiță a ie it în fața por ii. A început să- i cheme vecinii ca să-i cinstească cu ocazia întoarcerii sale acasă. Noi, copiii mi unam pe lângă garduri poate ne-om alege cu vreo gumă.

 n curte, pe niște pirostrier fierbea înciudat un ceaun cu o licoare maronie ce bolborosea precum licorile vrăjitoarești. Nevasta lui nea' Ghiță,  nv rtea cu un polonic  i tot turna în ceaun niște pachete aurii în timp ce   i tot întreba soțul:

- Mai pun? C t trebuie să mai pun?

Ghiță o asista de la distanță cu un aer de superioritate, boscorodind-o că habar nu are să facă o cafea.

- Mai pune un pachet, ce te zg rce ti, ca să iasă o café ca lumea, să nu ne facem de r s.

 n mijlocul cur ii era o masă mare întinsă pe care erau câteva sticle de „rachiu de perje”  i ceaunul cu cafea. Toți vecinii care veneau erau cinsti i, pu i la masă  i primeau câte o cană mare cu café.

- Hai! lua i  i be i să vede i ce se bea în Libia. Ehee! c t  café de asta am mai baut eu acolo.

Oamenii au început să bea ba un pahar de rachiu, ba o cană de cafea. Nu prea  tiau dacă e tot o băutură alcoolică, dacă se bea dintr-o  nghi itur  ori trebuie să o bei mai încet. Urmăreau fiecare mișcare a lui Ghiță, că el  tia mai bine cum se bea cafeaua. Când punea cana jos, o puneau  i ei, c nd o ducea la gură făceau același lucru.  i în timp ce povestirile curgeau, c nile cu café se

reumpleau, paharele cu rachiu la fel. Ghiță tot povestea despre Libia, despre căldurile de acolo, despre femeile ce umblă acolo cu cârpe pe față. Invitații se minunau, mai puneau întrebări, iar Ghiță era în centrul atenției. Avea răspunsuri la toate, se simțea superior celor ce rămăseseră acasă.

Poveștile veneau una după alta. Treptat, oamenii au început să-și mai dea câte o bluză jos, o altă femeie s-a dezbrododit, au început să-și facă aer cu câte o frunză de viță-de-vie, cu câte o haină. Părea că se încălzise ca în Libia. O fi de la muzică? L-au rugat pe Ghiță să dea mai încet muzica. Ori poate stările astea de rău or fi de la rachiu?

Unii, de rușine, nu recunoșteau că le e cald sau că se simt rău. Au început să dea ture pe la fântână, să bea apă rece, să se spele pe față. Mai toți cei prezenți erau roșii la față ca focul. Una din vecine, a început să se prelingă jos de pe scaun. A fost udată cu apă și întinsă pe iarbă. Copiii scoteau de zor apă la fântână și cărau în curtea lui Ghiță, în timp ce o parte din invitați se zvârcoleau pe jos, strigând că le bubuie inima în piept. Nici Ghiță nu arăta prea grozav și lui îi era cald și nu se simțea prea bine. Se striga fără noimă:

- Doctoruuu, chemați dom'le un doctor strigau câteva femei în timp ce-și smulgeau broboadele din cap de disperare.

Au început să se adune oamenii „ca la urs”, unii să se uite, alții să le dea o mână de ajutor celor aflați în suferință. Un medic veterinar ce trecea din întâmplare pe acolo, a fost dus aproape pe sus în curte ca să acorde ajutor. Nici n-a apucat să se dea jos de pe bicicletă, năucit de atâtea vorbe. În timp ce căuta să se lămurească, uitându-se când la invitații aflați în suferință când la publicul lăcrimos și gălăgios, a văzut ceaunul cu cafea abandonat sub un butuc de viță de vie. A început să-l întrebe pe Ghiță despre ceaun, cafea și cantitățile băute de oameni. Ghiță se disculpa, încercând să explice că tot ce a dat nu are de ce să le facă rău.

Veterinarul înțelese cum stă situația și pe un ton oarecum dojenitor le spuse oamenilor:

- Duceți-vă acasă, mâncați zahăr și stați la umbră. Să nu mai beți altădată cafea cu polonicul și rachiu cu cănila!

Ghiță s-a simțit obligat moral să dea fiecărui invitat aflat în suferință câte un borcan ori un pahar cu zahăr. Oamenii plecau încet-încet spre casă speriați după experiența trăită.

Până spre seară, și-au revenit, însă au rămas multe cuvinte nerostite despre cinstirea cu café și obiceiurile lui Ghiță importate din Libia.

Sinistrați cu pălărie cu fermoar

de Raluca Radu

Primăvara anului 1999 fusese ploioasă. A plouat zile întregi mocănește de băltea apa peste tot, prin șanturi, prin beciurile oamenilor, pe câmp. Pârâiașul ce străbătea satul, ce mai toată vara era sec, se umflase și ajunsese acum ca un râu năvalnic de munte. Mătura tot, lemne, căpițe, stârvuri, butoaie și chiar o parte din casele oamenilor. Toată hidoșenia și mizeria satului era cărată la vale. Cei ale căror case fuseseră inundate, se simțeau îndreptățiți să ceară ajutor. E drept că unii săteni îi învinovăteau pe cei cu casele de pe malul pârâului de nepăsare, inconștientă și nepricepere.

După șiruri lungi de vaiete, bocete și drumuri la primărie, satul a fost inclus pe lista satelor calamitate. Unii „gospodari”, ca să fie mai convingători, și-au cărat găleți cu nămol și le-au aruncat pe pereții caselor, și-au dăruit șurile vechi și au plecat cu basmalele smulse, cu câteva rachiuri date pe gât, la primărie, să ceară ajutoare.

Plânsetele nu au fost în zadar. Într-o zi, cam pe la amurg au ajuns în sat trei tiruri cu ajutoare umanitare cu număr de Olanda. Ce mai fierbere în sat! Câtă vâlvă! Știrile zburau. Din trei tiruri se făcuseră patru și parcă ar mai fi fost zărit chiar și al cincilea. Preotul, ca un bun orânduitor al lucrurilor cerești și pământești, a dat ordin ca tirurile să fie descărcate în curtea lui. Au urmat câteva zile de așteptare, de nervi întinși la maxim, de gâturi alungite peste gard. Și, până la urmă, mult așteptatul moment a sosit.

O căruță, trasă de o mârtoagă de cal, se plimba agale prin sat. Doi enoriași evlavioși împărțeau mult așteptatele „ajutoare”. Fiecărei familii îi revenea câte un sac „cu daruri”. Unul din vecini, profund lezat în demnitatea-i, a aruncat sacul peste gard, în semn de protest că nu are nevoie de nimic. Și familiei noastre ne-a revenit un sac pe care l-am desfăcut cu nerăbdare. În mare, sacul conținea: o oală de aluminiu spartă, o pungă uriașă de bomboane pentru diabetici, un borcan cu salată de sfeclă roșie, o pereche de pantaloni mărima XXL și o pălărie cu fermoar. O mulțime de lucruri folositoare...

Treptat, am aflat și ce au primit ceilalți vecini. Un bătrân din vecinătate, a primit un puzzle, niște spaghetti, o pereche de boxeri, o pungă de bomboane pentru diabetici și o pălărie cu fermoar. Curiozitatea și amuzamentul mă făcea să întreb pe fiecare ce a primit. În general, văduvele au primit furouri și desuuri satinat și toți bărbații câte o pălărie cu fermoar. Un sătean care n-a călcat niciodată prin școală a primit o mașină de scris mecanică.

Satul a început să fiarbă. Vinovații trebuiau să fie trași la răspundere. Întâi au fost blestemați și înjurați olandezii. Nu era mulțumitor, cineva trebuia să plătească. Trebuia ceva palpabil, un vinovat concret. Apoi urechile ascuțite ale satului au auzit cum că ar fi fost aduse și lucruri bune, însă au fost luate doar de către cei care au împărțit. Pe la colțuri, se vorbea că și preotul și-a luat ce a fost mai bun.

„- Da, și-au oprit numai lor că nu le mai ajunge cu tot neamul, că nu se mai satură, vede-i-aș umflați la gât și gubavi” îmi spunea o bătrânică cu ochii lăcrimând, în timp ce-și mușca basmaua de supărare.

Vendetele nu au întârziat să apară. Întâi cei care au distribuit sacii, au fost opriți pe stradă și muștruluiți ba chiar amenințați că se vor da slujbe să fie scriși pe toacă. Văcarul satului mai mai că nu mai vroia să le păzească vacile. Bietele vaci și ele pătimeau dacă tot se înfruptaseră din ajutoarele olandezilor... La unul din presupușii făptași, i-a dispărut bicicleta și în aceeași zi și fânul de pe câmp.

Nu exista iertare și nici compătimire. Să te ferească Dumnezeu de judecata obștii satești! Legea talionului se aplică îndoit. Codul nescris al satului fusese încălcat, căci membrii ei fuseseră umiliți și păcăliți tot de către semenii lor.

În sat, se crease o isterie generală. Toată lumea se suspecta reciproc. Cum apăreai cu o haină nouă pe stradă, cum erai bănuț că e de la ajutoare. Slujba de duminică mai îmbuna lumea, căci unii mai cu frica lui Dumnezeu, își mai cereau iertare pentru cele făcute, rostite sau gândite.

Și ce era mai hazliu că tot satul avea pălăriuțe de blugi cu fermoar. Oriunde mergeam, la magazin, la moară, pe câmp la adunatul fânului, la fântână, pălăriuțele cu fermoar îmi făceau cu ochiul...

Se pregătea de pe atunci o unitate în diversitate, chiar dacă visul de a intra în Uniunea Europeană era ceva irealizabil. Un sat din România avea pălăriuțe cu fermoar la fel ca cetățenii Țării Lalelelor. Și acum îmi revine uneori întrebarea: dar de ce ne-or fi trimis atâtea bomboane pentru diabetici? că pentru pălăriuțele cu fermoar am găsit totuși o explicație...

Teodora Năstase

Ceea ce am visat noi 10

de Teodora Năstase

Plouă mărunț afară și este ceață. Înainte să mă fi uitat pe fereastră, știam că așa o să fie. Întotdeauna vremea și starea mea de spirit s-au aflat în tandem. Bine, bine, o să-mi spuneți că asta ni se întâmplă tuturor involuntar, dar în acest caz, este cu atât mai evidentă asocierea, cu cât trebuie să îmi iau rămas bun de casă. Mă mut în București.

Ceasul indică ora 08:30. Încă o jumătate de oră de așteptare, cu bagajele împrăștiate peste tot prin casă, până vine Radiana cu mașina să mă ia. Gențile pline până la refuz de haine, cutiile doldora de borcane cu gem, zacuscă, murături și alte bunătăți pe care mama mi le-a pregătit fără oprire („Trebuie să aveți, mamă, ce mânca până îți trimit un nou pachet!”), cutiile cu încălțăminte și, nu trebuie uitate, găleata și mopul, toate așteaptă, la fel ca mine, plecarea.

- Teo, tu câte bagaje ai? Să știi că mașina e mică și nu vor încăpea toate în ea. Eu am 4 genți, 3 cutii mari, un sac de cartofi și încă vreo 2 chestii pe care nu știu cum să le împart ca să economisesc loc, a ținut să îmi amintească Radiana toată săptămâna.

- Ne descurcăm noi, Radiana. Tu le pui în portbagaj, iar eu pe bancheta din spate. Facem să fie bine.

Am mai aruncat un ochi pe fereastră și atunci am știut că îmi va fi greu, foarte greu să las Brașovul și familia, pentru un oraș gri precum Bucureștiul.

Suntem 10. 10 tineri care vrem să luăm cu asalt capitala și să ne construim treptat o carieră în Comunicare, Relații Publice sau Publicitate. Acolo ne este locul, acolo vrem să ne maturizăm, să câpătăm experiență în marile agenții și în companiile din domeniu. În București sperăm să ne fie bine. Mai bine decât în orașul de la poalele Tâmppei, sărac în joburi.

Ideea ne-a surprins prin anul 2 de facultate. Ne-am decis noi ăștia 10 să facem masterul în altă parte. Brașovul mult iubit era dat pentru mult slăvitul, mult populatul, tărâm al făgăduinței și al tuturor posibilităților, București.

08:50. Încă 10 minute până vine mașina...

Stau, mă uit la bagaje și mă gândesc câte responsabilități ne așteaptă pe drumul întortocheat pe care l-am ales. O să avem tăria să supraviețuim în orașul pe care majoritatea cunoscuților îl condamnă?

- Va fi greu la început, dar suntem norocoși să ne avem unii pe alții, ne spunea Radiana, artista neînțeleasă, atunci când nu ne stresa cu lungile povești despre Andy Warhol, Leo Burnett, suprarealism și abstracționism.

Ne întrebam dacă ar fi posibil să locuim în două apartamente aflate pe același palier, ca în serialul „Friends”. Îmi amintesc cum Alina, ne-a adus repede cu picioarele pe pământ:

- Mai întâi joburi geniale și apoi apartamente pe același palier! Focalizați-vă! Alina, consumatoarea înrăită de Social Media și de cafea cu lapte, vrea să le arate bucureștenilor cum stă treaba cu PR-ul.

Băieții, glumeții ca întotdeauna, lipsiți de griji și joviali, bagă pokerul la înaintare, sursa lor de venit în vremuri de restriște. Noi, fetele, ne-am obișnuit deja cu activitățile lor online și nu îi mai băgăm în seamă:

- Lăsați totul în seama noastră! Scoate Sică niște bani la poker și ne îmbogățim cu toții, glumea Chiruță cu ironie, în timp ce se loga pe site-ul preferat de poker. Nu va mai trebui să muncim!

Marius, Sică al nostru, șoferul a cărui primă tangență cu Bucureștiul a fost o mașină de poliție, vrea să își deschidă propria afacere. Chiruță, lover boy-ul și omul cu ideile, are planuri mărețe. Înainte de toate însă, masterul de Publicitate de la SNSPA, este prioritar, nu de alta, dar trebuie să învețe tehnici de persuasiune, atât de necesare într-ale pokerului.

Sună telefonul. Radiana întârzie. S-au chinuit să înghesuie bagajele în portbagaj și de abia pleaseră din Vulcan. Mă lasă să mă adâncesc și mai mult în gânduri, să mă copleșească emoțiile pentru încă o perioadă.

- Cum ar fi să ne deschidem noi 10 ceva? O agenție de PR... una aici, în Brașov. După ce terminăm masterul, ne întoarcem și ne deschidem un business, ne-a propus Yuni după un curs de Marketing. Blondă, cu șarmul ei specific, Yuni va deveni unul dintre cei mai renumiți traineri de peste mări și țări. De atitudine asta avem cu toții nevoie. De cineva care să pună binele în fața răului.

- În felul ăsta putem face ceea ce ne place: PR, Advertising, Marketing... Eu sunt pentru, a replicat mulțumită de idee, Delia. Cine secondează? Scopul suprem al Deliei, iubitoarea de pisici, este să devină copywriter la una dintre cele mai tari agenții de publicitate din capitală

- Cred că toată lumea este de acord cu ideea, ne-a mărturisit Inna. Cine ar fi nebun să nu vadă propunerea ca pe cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru propriul nostru succes? Să îl aud!!! a mai adăugat ea. Inna visează să le dea o lecție de neuitat purtătorilor de cuvânt despre cum să faci față revoluției femeilor care va veni. Așa că, reprezentanți ai sexului masculin, păzea!

„Am ajuns!!!”, mă informează Radiana, nerăbdătoare. „Acum să vedem cum rezolvăm cu bagajele tale”, începe să râdă. „Doamne, atâtea sunt?” Într-un final, gențile, numeroasele cutii, găleata și mopul, sunt coborâte în fața blocului. După 5 minute, bagajele se află în siguranță în mașină, pe bancheta din spate. Mai e puțin loc și pentru mine.

În momentele acestea, mă gândesc la Bibi, ușor amuzată: „O să o scoată la capăt cu bagajele ei?” Nu de alta, dar îmi spunea că i-ar trebui, pe puțin, un camion să ducă totul: „Nu pot să mă decid ce să iau cu mine și ce să las aici. Îmi este atât de greu. Știi că am nevoie de hainele

mele. Cum o să mai fiu eu fashion fără ele?” Bibi, mereu în pas cu moda, un fel de Coco Chanel a vremurilor noastre, ne eclipsează, de fiecare dată, cu ținutele ei scoase parcă de pe Catwalk.

- O să se descurce ea, îmi zice Radiana, Bibi este inventivă.

Îmi iau rămas bun de la ai mei și pornim la drum. Ploaia continuă să cadă, mai rar ce-i drept, dar tot ne face ziua mohorâtă.

O mașină mică, înțesată de bagaje...

Am ieșit din Brașov, iar gândurile mele s-au îndreptat, inevitabil, către Anca, prietena și partenera noastră. Pentru moment nu poate veni cu noi în București, iar acest lucru ne întristează.

- Există o soluție pentru orice. Tot răul spre bine, îmi spunea Anca. Știți cât de mult îmi doresc să vin cu voi, dar în acest moment chiar nu am cum... Anca, cea care niciodată nu încetează să ne amuze cu râsul ei, și-a descoperit pasiunea pentru copywriting în ultimul an de facultate și, de atunci, nu renunță să creadă că este un loc și pentru ea, acolo, într-o agenție din București.

- Anca e ambițioasă. O să reușească să treacă peste micile probleme ivite și va veni, cât ai zice <<copywriter>>, să ne țină companie, mi-a spus Radiana.

Cu cât ne apropiem de capitală, cu atât mă gândesc, fără să vreau, la mine, tipa care vrea să își deschidă propria agenție de PR atunci când va fi „mare”. Sunt perfecționistă, organizată până în măduva oaselor, meticuloasă și pragmatică, însă sunt aceste câteva calități necesare pentru a reuși? Mă vor ajuta să descopăr cum este, de fapt, viața într-o agenție de relații publice sau într-o companie?

Timpul decide. Pasiunea influențează totul.

Mă gândesc să scriu un roman, despre cum este viața de provincial în capitală. I-am explicat Radianei că aș vrea să prezint aspectele plăcute și mai puțin plăcute ale capitalei, din punctul nostru de vedere.

- Sunt curioasă cum mă vei descrie. Ca pe un viitor Art Director sper..., mi-a spus ea făcându-mi cu ochiul.

Ascultând Radio Guerrilla, cu mașina înțesată de bagaje, am ajuns într-o după-amiază ploioasă în capitală. Cu atâtea gânduri învălmășite în minte, nici nu am auzit când Radiana m-a rugat să îl sun pe proprietar.

- Bună ziua. Sunt Teodora. V-am sunat să ...

Vise mărețe, idealuri pe care le-am strâns într-un borcânaș cu eticheta „București” de-a lungul ultimilor luni de facultate.

Ceea ce am visat noi 10, a început să se împlinească. Ce va urma, însă, de aici înainte?

Kuzmanovic Roberto

Drumul spre timp

de Kuzmanovic Roberto

-Ești liber taximetristule?
-Desigur, unde te duc?
-Nu cred că ești liber. Te rog, tot înainte pe drumul vieții,
Pe drumul acesta plin de gropi...ce oricât le-ai ocoli,
tot nimerești în altele.
Așa că învață să treci prin ele, peste ele,
cu zâmbetul unui învingător liber.
Iar de vezi pe cineva căzut în șanț, ridică-l deoarece...
nu te va opri din acest drum, dimpotrivă îți dă avânt,
fiindcă și tu o să fii în locul lui.
Într-un târziu va veni și la tine cineva
să-ți dea o mână de ajutor.
Tot ce te poate încetini este semaforul sau ceasul tău de pe noptieră,
care te trezește când ți-e mai dulce odihna,
după o noapte nedormită stând în pat cu femeia ta.
Măcar dacă ați fi făcut dragostea de care duceți lipsă.
Dar v-ați certat din cauza unor lipsuri ce nu contează cu adevărat.
Iar acum duci oamenii la diferite destinații
care oricum sunt greșite
În speranța că într-o zi o să-ți permiți să...
te duci și tu la destinația pe care-o visai.
Asta văd în cearcănele tale care cerșesc Domnului puțină fericire,
în loc să vezi că fericirea o ai deja, trebuie doar s-o îmbrățișezi.
-Dute pe drumul tău, nu pe al altuia!
-Iar pe mine lasă-mă la această cafenea, cât mă costă?
-Nu...nu vă costă nimic!
În cafenea e cald și confortabil, exact cum trebuie să fie viața.
Prin geam, pe strada batucită de pași grăbiți văd...
jumătate oameni, jumătate roboți care aleargă prin frig,
încercând să câștige timp, pentru că timpul înseamnă bani!
Sunt atât de grăbiți încât uită să-și trăiască viața.
Iar timpul trece neobservat pe lângă ei,
în timp ce eu beau o cafea și scriu o poezie.
În final...scopul este împlinit!
Acela de a avea o casă...cu ușă în tavan!

Înfometată de iubire

de Kuzmanovic Roberto

Vreau să te fumez, te rog să nu te stingi
Să te savurez prin piept să m-atingi
Scurge-te prin mine, usucă-mi buzele
Ai gusturi fine sărutu-ți genele.

Tatuează-mi cu jar pasărea Phoenix
Să te simt mai clar, ești ca un Onix
Iubirea e tot, hai aprinde-te!
În lume te scot, hai distrează-te!

Chip îmbelșugat găsesc liniște
Nici încătușat n-am gânduri pesimiste
Războiul de ieri sau pacea de azi
Dă-mi ceea ce-mi ceri fără să te arzi

Pe orizonturi te-ntinzi rebelă
Mai muști pe fronturi ca o femelă
Înfometată de o iubire
Atârnată de o amintire.
Nu te stinge...!

Marionetă

de Kuzmanovic Roberto

Ești bestială, ești o păpușă
Dar n-ai inimă, ești ca oricare alta!
Oricum o să te joc pe degete
Și o să râdă toată lumea de tine
Voi face bani pe spatele tău
Iar tu...
Tu vei face tot ce am eu de gând
Pentru că fără mine
Nu erai realizată
Așa că...
Scutește-mă de dramatismele tale

Lumea vrea să se distreze,
Eu vreau să mă distrez
Marionetă ce ești!
Nu poți fugi și de-ai vrea
Ești legată
Te fac vedetă pe scenă
Și-ți scriu propriul scenariu,
Ca la teatru
...Că doar sunt păpușar
Dar știi care va fi diferența dintre noi doi?
Eu o să mor, iar tu o să rămâi vie în amintirea
celor care au plătit bilet!

Te-am lăsat cu ce ți-am lăsat

de Kuzmanovic Roberto

Trăgeam adânc aer în piept
Când la geam îți cântam
Mă-ntrebam cât te mai aștept
Dar nu te mai vedeam

Chitara plângea, ce rană!
Am plecat acasă.
Privesc zâmbetul din ramă
Singur trist la masă

Tu te scaldai în amănți reci
Mă căutai în ei
Cum vrei să-ți mai cred ochii seci
Când nu mai știi ce vrei

Plăceri trupești tot îți dorești
Cu lacrimi pe obraz
Deja nu poți să mai iubești
Nici o floare-n pervaz...
Ce ți-am lăsat,
când te-am lăsat!

Costel Macovei

Din casa bunicilor

de Costel Macovei

...astăzi casa

cu fiecare cerc zidit-am toartă
și cerul fruntea-aici își odihnea
străbuna s-a zidit ca amintire
obol străbunul obicei-și da
bunii-au zidit și lacrimă și datini
și-aici au botezat și au murit
ai mei părinți cu dragoste și-albastru
istoria-ndreptau strângând din dinți
aici urzit-am vise, nașteri și speranță
și treaba mi-o făceam cum am văzut
am strâns pe furcă nori și-am tors furtună
și morții mi-i chemam la șezători
din ușă-n zori pornea drum fără de sfârșit
și noaptea-l încurba și mă lăsa la ușă
cu viața trântă dreaptă-am prăznuit
și-n casă nu am fost nicicând păpușă
stăpân i-am fost și slugă cu zălog
dar mi-am boltit trăirea cu un rost
aici în casă numai eu și Dumnezeu
mai răscolim cenușa timpului ce-a fost
în cuib m-am tras cu aripă zdrobită
și visele c-o moarte le-am vopsit
am plâns apa odihnei nedorite
țesută-n pânza fără de sfârșit
așa dospea tăcerea-n ochii Bunei
și da să se anine-n fir ușor
timpul se rupe pânză sfâșiată
și lumile s-nnoadă-aici cu-n dor

...astăzi crucea

noaptea pe când luna-și face de treabă
mă ridic din trup și mă strecor până-n odaia
de sub scară
acolo lumina se sfărâmă și cade pe podina
de lut
adâncind o cruce ce-și lungește piciorul până
sub scară
uneori, urc scara și-ntunecimea rămâne
departe
alteori mă-ntind și umbra îmi intră-n carne
până simt răscolirea apelor
a părelnică suferință

în odaia de sub scară candela nu încălzește
numai lutul mai răsuflă
aburind jumătățile dospite ale lunii
de-acolo de jos pare că scara trage toată
casa
pe drum de lumină
mă ridic luând crucea-n spate
și cobor cu picioarele pe pământ
târându-mă până la marginea patului
îmi trag sufletul de trei ori
și mă cufund în apele visului
fără teamă
călcând
treaptă după treaptă
până-n podul cerurilor
acolo amintirile miros a zăpadă
și-a iesle.

...astăzi cuiul

lumea de dincolo de lume
se-adună-n spatele cuvântului
așa cum rugina lucioasă se-creștește în floarea
cuiului
făcându-mi cu ochiul.
și-n casă sunt multe cuie
toate înfipte în lutul zidurilor
departe de carnea lemnului neprihănit
și toate scândurile musteau a lemn în lemn
păstrând taina necuprinsului
fără pic de rugină.
fiecare cui se afunda-n carnea zidului
după cum îi era portul și sorocul
și trăgea cu urechea la ce mai povesteau
de-acolo din adâncuri
fărtații.
primele erau cuiele mici
de care se agățau toate răsuflările
fără a înțelege prea bine noile povărniri
cu privirile zvârlite peste prezent,
veneau la rând cuiele mijlocii
de care spânzurau fără vlagă
cergi, velințe, ștergare, pânză spartă-n
modele
și câte și mai câte răvășite pe toate laturile
la sfârșit din loc în loc odihneau scoabele ori
cuiele cele mari, zdrențuite cu var

ce ridicau de subsuori blidarul cu ochii lui
smălțuiți,
cuiurul cu toate obiceiurile și datinile rânduite
și toate cumpenele din viața fiecăruia
cu poticnirile și gândurile ei.
toate, fierul, lemnul pământul
trăiesc în bună vecinătate
împrumutând celorlalți câte o taină ori câte
un secret
unul trăgea după el zvonuri taman de la
temeliile lumii,
altul răspândea scâncetul cerului rătăcit prin
hățișuri
iar cel din urmă, se străduia să-și ascundă
obârșia,
aurul sfărâmicios, pulbere la vreme de vară
ce-mbracă încheieturile și temelia
vremelniceii.
mai sfios din fire
în colțul casei cuiul ascuns strecura lumina
candelei
printre șoaptele tămâierului
iar afară,
la vreme de seară
Bunelul sprijinea luna-ntr-un cui
cât toată noaptea de mare...

... astăzi cumpăna
mare și puternic solomonar trebuie că o fost
Bunelu
de-a făcut din ditamai trunchiul viu
straja și păstrătorul tainelor din ogradă
slugă mută și înțeleaptă în trecerea ei prin
văzduh
în fiecare dimineață se-azvârle în fântână
să cerceteze de-i tulburată apa ori ba
și de fiecare dată sufla ca o vrajă de se
vălurea apa rușinându-se în cercuri
de ieșea limpede și rece să-și cate soarele
fața-n ea
și să lase osteneala nopților în găleată.
toată ziua stătea așa într-un picior
alungând păsăretul ce-ncerca să-și
oglindească trilurile
de ziceai că cine știe ce stegar îi
iar odată se înfipsea în calea soarelui
certându-l cu neînfricare

că poleia apa.
de câte ori o întreba Buna cum mai e
se apleca să guste apa iar de-i era pe plac o
aducea până la ghizduri
dându-i-o spre degustare și folosire.
seara, când lumina se prăvălea grăbită să-
nchidă poarta apelor
se-ntindea prelung, înfundat, tușind întunecat
și-nțepenea-n așteptare trează
mereu avea grijă să ție Luna cât mai departe
pentru că la cât de bezmetică și visătoare era
putea să dea bândâbâc argintând apa
și hai că noi mai puteam bea apă de lună
dar cine oare s-ar fi-ncumetat s-o mai tragă
afară?
iar noptile, triste,
s-ar fi aninat în leașurile gardului
mai să-l rupă
rugându-se cu cerul și cu pământul
să nu le lase de izbeliște
numa în seama stelelor cocostelelor
ce mai mult își fac de lucru
înțepându-le
și sângerându-le...
dar atâta timp cât mai văd Luna
înseamnă ca ea străjuie...

... astăzi curtea
când o fi să mă petrec și râu-n somn să îl trec
tu să iei un colăcel și-o mână de grâu curat
să le-ngropi la rădăcină de puiandru
cumpărat

măi copile, uite aci la tri pași de colțul cășii să
îmi sădești dorul
să am și eu unde să-mi hodi hnesc floarea
și umbra să te-ajungă și să-ți șteargă praful și
lacrima
bine, Buno, dar copacul...
o să fie vremea lui, o să vezi
uite!
stră-buna mea-i caisul ce sprijină casa de-un
colț
bunu-meu îi nukul ce umbrește magazia
stră-bunul s-o cerut să fie săpat fântână în
poartă
buna mea îi tufa de liliac de lângă scară

maica mea se hodină printre florile din
grădinuță
iar taica îi salcâmul rotat din fundul curții
și-aș vrea să fiu cu ei să mai povestim de una
alta
și bunelu?
bunelu-tău tună și fulgeră când vede vreun
nor cotropind curtea
că n-o suferit hoția câtu-i
și vrea să fie curtea luminată și străluce
tu, nu știu ce oi face și unde-oi drumui, dar
noi suntem
ca rădăcinile ce țin în loc pământul să nu
plece
de-o fi să pleci, să nu ne vinzi
aici în curte groapă să ne dai, să ne așezi în
ladă și apoi
să ne îngropi cu casă și copaci și să răstorni
pământul peste noi
să nu lași alte mâini să muruiască și să ne-
astupe plânsul sub culori
și dreptu-i pentru orice zburătoare să își
ridice cuib după nevoi
acolo-n ladă ne-om petrece secolii și milenii
că doar zăpada-i giulgi și caldă-nvelitoare
și-om toarce firul ierbii pe fus nou
iar vara ne-om scălda jindul prin nouri
și-n toamna om ploua frunza din noi
pe-oriunde te-or purta pașii și timpul
o binecuvântare vei purta altoi.

...astăzi fumul
în nopțile zgribulite, Buna descânta cenușarul
după care sufla spulberând păreri de rău
rătăcite
apoi se apuca să construiască tronul cel mic
învelit ca o arcadă de sala tronului
și uite așa, pleca ea de la așchii și țincușe
proptind cerul cenușii cu un butuc trainic și
curajos
culcușea între trepte trupul uscat iască
umbrit de o boare de ulei
și cu pași socotiți și tremurați
strămuta lumina din candelă către tronul de
domnie
la-nceput lumina se prefăcea că leșină
iar Buna îi făcea vânt ușurel, așa ca de alint

până ce Domnița deschidea ochii jucăuș
și începea să sară alergând de colo colo
atunci Buna mă îndemna s-o-ncerc
suflându-i ghicitori la ureche
și eu o-ntrebam și ea-mi răspundea-
îmbujorată
săltându-se să-mi sărute vârful genelor
atunci Buna închidea ușa iar fumul scăpat din
lanț
dădea ocol până nimerea hornul și o lua
pieptiș, strecurat, până sus
de unde își dădea drumul în hăul întunecat
trăgând toată lumea după el
până în preajma moșului cel lipicios
și la gene pofticios.
eu alunec, adulmecând fuior de tămâie,
străbat calea visului
până hăt, dincolo de marginea cerului
de unde, zicea Buna, începe împărăția lui
Dumnezeu
și pentru că-i plăcea și lui mirosul de cetină și
lemn curat la suflet
(Buna spunea că El nu suferă minciunile și d-
aia nu strica fumul cu arsură de ziar)
lăsa iarna porțile cerului deschise să audă
lemnul prevestind nașterea și arsura din
inimă
iar în nopțile când îi mai trecea năduful,
stelele se arătau fără frică fulguind a poveste
și a jăratec trosnind și-nvârtindu-se-n loc,
făcându-și culcuș de cenușă
în nopțile zgribulite fumul țese potecă de la
cer la pământ
luna bate sfioasă-n geam, candela face
semne
Buna se lipește la pământ ascunzându-se o
dată, și încă odată și încă mult
visele se-ndemneamnă la joacă alergând
fumul
destrămându-i pânzele
încurcând fuioarele...

...astăzi gaura cheii
da, lucru de mare taină
căci ea fusese zidită-n carnea tăcerii fără de
alt rost

decât acela al prelingerii unui timp din-
 năuntru spre-n afară
 ea nu simțise-n toată viața ei
 carnea tare și ruginit lustruită a fierului
 odihnindu-și uitarea în ea.
 gaura cheii nu știa ce-i cheia
 dar știa toate bălțile și dâmburile
 ce se aruncau la picioarele ochiului
 scormonitor
 gaura cheii știa să scuture toți norii pufoși
 obligându-i să se-ncaiere ca-ntr-un teatru
 antic
 departe de spaimele mele...
 gaura cheii spunea vântului să-mi aducă
 frunzele galbene și grele de ploi
 și tot ea, seară de seară, făcea loc lunii
 ostenite
 să se strecoare în cameră
 și să se culcușească pe preșurile de coade ale
 bunicii
 gaura cheii a fost fereastra mea către lume
 mereu boltită, luminoasă și răbdătoare
 lăsându-mă să mă strecor prin carnea
 lemnului
 în lumea de lumină...
 o singură dată, trei zile la rând
 a fost rea cu mine
 scoțând toată întunecimea pleoapei
 și păstrând în tăcere, pe masă, între patru
 stâlpi de lumină
 gura cu luciri de ceară
 mai târziu mi-a spus că ochii mei de copil
 nu trebuiau să vadă șirul îngerilor
 veniți s-o ajute
 să treacă pragul luminii alături de toate
 poveștile ei
 astăzi, gaura cheii oarbă și știrbă
 s-a prăbușit în uitare
 căci lumile nu-și mai strigă una alteia
 veștile de peste iarnă

...astăzi geamul
 de fiecare dată îmi amintesc cu drag
 de geamul în care se tăia lumina
 umplând toată odaia cu sângele ei cald
 ca laptele din cana smălțuită de pe plită
 în geam,

mușcata îmbătrânea căutându-și rădăcinile
 rătăcite prin lutul ars de sete
 dar mai ales făcea cu ochiul (roșu de atâta
 plâns)
 albinei mistuite de inutilă zbatere
 pe drumul de aur prăfos al razelor.
 după ce dădeam o raită prin viața de afară
 între dejunare și prânzire
 mă așezam pe lavița de sub geam
 ascunzându-mă de ispitirea văzutei
 coborându-mi pleoapele către lumea
 nevăzutei
 preț de o tăcere.
 și ziua îmi căuta pricină
 rostogolindu-mă a joacă prin iarba înaltă
 iar seara, după toată alergarea
 bunica sufla-n lampă inundând odaia cu
 zicerea molcomă
 și povestirea tuturor nemaiauzitelor.
 luna abia ivită, trăgea cu coada ochiului
 printre dantele
 și cum prindea momentul, dădea năvală,
 până-n colț,
 ridicând colbul cu mătăniile ei smerite
 tulburând arderea candeliei
 și deducirea sfinților coborâți din icoane
 la cuminte ascultare
 chiar și acum, dacă dau ocol amintirilor
 găsesc același geam
 străjuindu-mi somnul și căutările, despărțind
 depărtările și lacrimile

... astăzi gogoșa
 zilele mele de spaimă (și n-au fost multe la
 număr)
 se zugrăveau în ceaunul cel mare al Bunei
 cercetat mereu cu mare atenție
 de mâinile-i de fermecătoare.
 să stai lângă mine să vezi, că ceea ce fac eu
 vei face și tu
 și prin ochi îmi intrau toate tainele mustinde
 iar din gura zăvorâtă picurau stropi de
 adevăr uitat
 îi eram umbră și era zeiță.
 cu pași iuți adânciți sub negrul regal
 dezlega apele fântânii și-ndestula gura
 ceaunului de trei ori:

în numele celor ce-au fost, ce sunt și-a celor
ce vor fi
limpezind cerurile cu priviri curioase.
pirostriile se-nfig înrădăcinându-se
și strâng vreasurele sub burta hulpava a
ceaunului
iar iasca vine și răstoarnă toate previziunile
revărsând limbi de foc în carnea lemnului.
pașii iuți, nestăviliți, poartă boarea palmelor
răscolind trupul împuținat al verdelui
iar degetele cioc culeg din pat de vise gogoși
dolofane, aurii
și ciurul se umple o dată, a doua oară și a
treia oară
cufundând visele de-năltțare în taina
botezului
și rășchitoarea pentru deprindere,
și-așteaptă.
focul linge burta neagră
apa sfârâie-a trezie
desfăcând cusături de aur firave
gogoșile pipăie cu șovăială calea pierdutelor
bătând apa cu aripi de mătase.
ochii mei își varsă toată mirarea
iar tăcerea îmi șoptește: nu-i timpul, nu-i
timpul...
și Buna așteaptă căci timpul ei nu a venit
și rășchitoarea aștepta iar apa boscorodea
„și brațele freamătă a îndurare, când focu-i
stihie și-arsura prea mare...”
rășchitoarea se afundă, capul bunelor
speranțe
și-n mișcarea-i rotitoare strânge zeci și zeci
de brațe
timpul fără șovăire se adună pe mosor
iar gogoașa-și cerne firul scuturată ca un nor
vis de aur, fir subțire
moartea ca transfigurare
viață nouă își găsește din războaie în
maramă...
de fiecare dată când ceaunul simțitelor dă în
clocot
ideile se desprind în cuvinte
și cuvintele se-adună
se-agață, rupând firul poveștilor
și innodându-se iar și iar

așteaptă suveica să le treacă prin urzeala
vorbilor
și spata să le bată ușurel, să le-adune
precum cloșca puii:
din cuvinte țes poveste, firul înaintea este
versu-n rime adâncește și alt vers din sine
crește
am luat gogoașa mea și-am țesut povestea-
așa...

... astăzi icoana
în colțul camerei, de sub ștergar
raiul se prăvale peste lume
cu toate cetele îngerești
iar sfinții îmi făceau șăgalnic cu ochiul
ori de câte ori căutam scăpare osândeii
ei știau doar că frica de boscorodeală mă
trăgea de ceafă
și-atunci îi priveam părtaș
dar cheful de joacă mă secera la pământ
printre șoaptele Bunei înfipite-n rădăcina
crucilor
și nu de puține ori se-ntâmpla de mă
dedulceam visului
cu fruntea lipită de-nfloriturile roșii
și până nu mă lua-n brațe
potrivindu-mă între perinele tronului
nu mă dădeam cu totul plecat
ori de câte ori candela sfârâia și bolborosea
ușor
întorceam iute capul să văd ce se-ntâmplă
curios și temător totodată
gândeam că poate vreunui moșneag
din cei ce stau și privesc în lume
îi intrase fum în ochi
ori poate că-l gâdilea strănutul
și de fiecare dată mi se agățau genele
de straiul cea albastru cu găтели de aur
de ziceam că-i Buna când își trage-n spate
marginile ceriului tivite cu raze
ca să nu-și umple ia de fân
dar ea, Măicuța
mă strângea la piept
și mă privea mereu cu ochii ceia
ce treceau prin mine și vedea cum își înalță
cucoșul pieptul și cântă întreit

spintecând noaptea cu vârf de lumină și
aromă de tămâie...
de-acolo, din colțul camerei
icoana se cerne
odată cu suflul candeliei
îmbrăcându-mi minutele
trăindu-le
viețuindu-le...

...astăzi odaia mare

SânPetru și Dumnezeu coborau ades la taifas
și Buna avea pregătită mereu odaia mare
era locul în care lumina se strecura prin
geamuri și icoane
cernând și poleind tăcerile
aici, aerul avea gust de Duminecă
și aromă de busuioc
în colțul mai întunecat, pereții se ridicau în
capul oaselor
având grijă să nu strice paturile înfățate
înveșmântate cu in alb și-acoperite cu velințe
învărgate
și-amîndoi purtau cu grijă chipuri liniștite
aduse la mal din negurile timpurilor
străjuind conclavuri de taină
de pe sub paturi se rostogoleau în toate
părțile
flori prinse în urzeală să nu le spulbere țiuitul
timpului
și răsuflarea amintirilor
aerul se clatină privind cu jind
scăunelele închinat în numele Tatălui, și al
Fiului și al Sfântului Duh

și-adunate jur împrejurul rotundului mesei
joase
bogat altar și luminos jertfelnic
ulciorul cu apă, mereu proaspătă, reînnoită
străchinile smălțuite urmate îndeaproape
de lumina crudă a lemnului de tei
scobit în căuș sfios, virginal
toate-așteptând cuminți a nerostire
și a oftat în zi de sărbătoare.
odaia răscolită de atâta lumina
se trage sfioasă în colțul dintre ferestre
să-și treacă pleoapa cu ștergarul cloșcă ce
strânge sub aripi de taină și tămâie
sfinți osteniți și salcie în cercuri
aici, candela veghează la liniștea nopților
și toarce fir subțire de lumină
când tremură mușcatele din geam
ferindu-se îmbujorate
e semn că pogorât-îi printre noi
și-i timp de judecat și de întrebare
și Buna spune cu toată tăcerea ochilor
albaștri
ba de una ba de alta
despre grâul copt și rodul de pe crengi
ba că nu plouă, ba că-i înnorat
că viața-i cum e ea
și Doamne...
dar n-a mai întrebat...
ziua plânge prefirând boabele-nșirate pe-un
fir de rugă susurată
buzele ei mărșăluiesc în tăcere
și cern în tăcere toate întrebările măcinate
seară de seară
iar eu abia mai port îngreunate pleoape
și plec să caut vise-ncondeiate

Andrei Radu

POVESTE ALBĂ

de Andrei Radu

În laboratorul de albituri al fabricii de lapte din Alba Longa, doctorul Albișoru tocmai termina de albit o pereche de șoricei. Poate veți zice: „păi da, dar șoricei albi deja există în toate laboratoarele care se respectă!” Așa este, numai că acești doi șoricei, mai exact un șoricel și o șoricuță, fuseseră cenușii chiar de la nașterea lor naturală, care se petrecuse cu vreo săptămână în urmă, într-o gaură din podeaua unei case obișnuite. Casa era, din întâmplare, a doctorului Albișoru, responsabil cu albul laptelui din acea fabrică. Deși era în timpul liber, printr-o deformare profesională, doctorul văzând acei șoricei că sunt de o nuanță roz spre gri, îi luă cu el, în geanta lui diplomat, cea plină cu documente, referate și substanțe foarte importante, și-i duse în laborator, pentru o experiență interesantă. Experiența fusese încununată de succes și cei doi șoricei gri deveniseră albi ca laptele. Singurul reproș pe care i l-ar fi putut aduce cineva doctorului Albișoru era că șoriciei își păstraseră culoarea neagră a ochișorilor ca două mărgelile de carbune, cu care plecaseră de acasă. Șoriciei albi, se știe, au ochișorii roșii, nu pentru că ar plânge din vreo cauză, ci pur și simplu neavând pigment deloc în organismul lor mititel, prin ochișori li se vede culoarea sângelui ce le circulă prin vinișoare. Așa, după cum ziceam, doctorul era în timpul său liber, atunci fiind ziua de sâmbătă, când, de obicei, nici savanții nu lucrează, ci se odihnesc oleacă, apoi se gândesc intens tot la ale lor, pentru că știința este vastă și are nevoie de foarte mult timp. Ca orice savant adevărat, și doctorul Albișoru era distrat, iar atunci nici nu-și dăduse seama că este o zi liberă și nici nu băgase de seamă că era singur la serviciu. În afară de paznic nu mai era nimeni în fabrică. Văzându-l pe doctor, nici acesta nu se mirase, mai ales că nu era pentru prima oară când acesta lucra și în zilele libere, așa că toate decurseră normal și doctorul nu fusese deranjat în munca sa, care se prelungea până seara târziu. Ostenit, dar fericit, doctorul își scrisese observațiile pe calculator, își salvă conștiincios toate schemele și formulele și când partea aceasta birocratică a activității științifice a fost gata, scrisese mândru, cu litere mari, titlul lucrării: METODĂ DE ALBIT FIINȚELE VII – PROPUNERE DE BREVET. După aceea trimise prin e-mail lucrarea la OSIM, acolo unde se brevetează toate invențiile, ca să nu mai piardă timpul și, eventual, să nu i-o ia altcineva înainte, că se mai întâmplaseră și lucruri din astea, își strânse conștiincios lucrurile și porni spre casă. Trebuie să precizăm că fabrica era la marginea orașului, iar doctorul nu avea mașină pentru simplul motiv că nu putuse trece examenul pentru carnetul de șofer, dovedindu-se extrem de neîndemânatic la proba practică, în ciuda minții sale luminate. În aceste condiții evident că pornise pe jos, că autobuze nu prea se mai vedeau prin preajmă la ora aceea. Tot mergând el așa, îngândurat, iată că nimeri chiar în dreptul a două mașini care-și încrucișară drumurile în dreptul său, cea care venea din față orbindu-l cu farurile iar cea din spate ștergându-l în trecere, așa de bine că-l aruncă în șanț. În cădere, geanta lui diplomat, cu documente și substanțe se deschise și conținutul i se împrăstie prin iarbă. Pe lângă aceste obiecte neînsuflețite acolo mai era și o cutiuță, prevăzută cu găurele, în care fuseseră depuși cei doi șoricei albiți, numai că și această cutiuță se deschisese și, speriați, cei doi șoricei fugiseră prin iarbă. Doctorul își reveni repede și se apucă să-și adune lucrurile, când văzu că mașina care-l aruncase în șanț vine spre el cu spatele. Era o limuzină mare și neagră, din acelea foarte scumpe, din care își permit să aibă numai oamenii foarte bogați. Când ajunsese în dreptul lui, șoferul opri, ieși din automobil și veni să vadă ce i se întâmplase doctorului. Se

liniști, văzând că e teafăr, și-l ajută să-și adune hârtiile împrăștiate. Geamul negru al mașinii negre se lăasă ușurel și aproape fără zgomot și dinăuntru o voce groasă își ceru scuze pentru incident și întreabă dacă-l poate ajuta cu ceva și dacă îl poate lăsa undeva, în oraș sau oriunde.

- Da, mulțumesc, mi-ar fi de folos să mă luați până în centru, că picioarele mele bătrâne se cam lasă rugate la un drum atât de lung....Și mi-ar mai prinde bine să mă ajutați, cu o lanternă, să-mi caut șoriceii.

Doctorul explică pe scurt cum este cu șoriceii aceia și că tocmai reușise să-i albească. În sfârșit, șoferul veni cu o lanternă puternică, la fel ca un far de camion, și cu ajutorul ei căutară prin iarbă și prin apropiere, dar nici urmă de șoriceii albi, care parcă intraseră în pământ.

- Chiar așa, zise doctorul precis că au intrat în pământ, în vreo gaură, după obiceiul lor, așa că mă las păgubaș, aici nu șoriceii sunt importanți pentru știință, ci metoda de albire.

- Domnul meu, zise vocea groasă din întuneric, atunci să mergem, că am o întâlnire importantă de afaceri. Urcați, vă rog, lângă mine. Barul meu asortat vă stă la dispoziție. Dacă cumva incidentul v-a speriat, luați o gură-două de coniac francezesc, sau whisky, cum preferați, și vă reveniți garantat.

Doctorul urcă în limuzina largă, cât pentru zece-cincisprezece persoane, și luă loc pe un fotoliu moale și comod. În fața lui stătea gazda, un ins mic și probabil chel, îmbrăcat tot în negru, cu o pălărie mare și neagră pe cap, cu boruri largi și cu o panglică lată, din mătase lucioasă, de culoare violet. Pe ochi avea o pereche de ochelari de soare, deși în mașină era mai degrabă întuneric, aici-colo zărintu-se niște beculițe palide, ce aruncau o lumină discretă, de culoare violet. Interiorul limuzinei era ca un salon de lux, cu fotolii largi de jur împrejur, cu un bar asortat, plin de sticle și pahare de cristal, măsuță lăcuită, frigider, televizor, telefon și o mulțime de panouri cu butoane și butonașe. Doctorul avu timp să arunce o privire cuprinzătoare în jur, când tipul din fața lui îi întinse o mână mică și moale, zicând:

- Dați-mi voie să mă prezint: Paulică Trăistută!

- Îmi pare bine, doctor Albișoru Albu! Spuse doctorul strângând ușor mâna moale și parfumată, ce i se întinsese. Dar cred că am auzit de dumneavoastră, sunteți cumva celebrul...din lumea...hm...

- Hă,hă,hă, da, da sunt celebrul interlop Trăistută, așa e!

- Oho, ce interesantă zi! Chiar că n-am mai întâlnit pe nimeni din lumea interlopă până acum. Sau poate că am întâlnit, pe la congresele noastre științifice, dar n-am știut...

- Și dumneavoastră, domnule doctor, sunteți...medic?

- Ei, eu nu sunt așa de celebru, mă cunosc doar confrății, ce e drept, cam din toată lumea. Și nu sunt, din păcate medic, deși părinții mei au dorit-o, sunt doctor în...chimie.

- Mda, foarte interesant, chimie...droguri...laborator...bani mulți! N-ar fi rău să mă ocup și de droguri, că până acum am făcut doar escrocherii....
 - Îmi pare rău să vă dezamănesc, dar nu mă pricep la droguri, specialitatea mea sunt coloranții neconvenționali, mai precis biocoloranții și nanotehnologiile legate de aceștia.
 - Nano...bio...coco..coloranții, hm, chestii complicate. Eu nu știu decât să fac bani, să-i număr și să mă iscălesc. În clasa a doua m-au prins că am ...înșelat colegii, învățătoarea, directorul școlii și...am decis că nu mai e cazul să dau pe la școală, că n-am ce învăța acolo. Lasă-i pe alții să-și tocească mintea și coatele, eu am învățat să fac bani și gata, altceva nu-mi mai trebuie. Chestiile complicate are cine să le rezolve pentru mine, odată ce am bani, nu?
 - Drept să spun, pe mine m-a interesat doar știința, dar văd că nici știința nu prea merge fără bani!
 - Păi dacă nu ies bani din afacerea asta, cu coco...coloranții, atunci la ce folosesc?
 - Până la urmă ies și bani, că doar se vinde produsul...mai ales dacă este unul nou și deosebit, respectiv procedeul de ...schimbare a culorii obiectelor, sau chiar a ființelor vii. Procedeul inventat de mine nu aplică pur și simplu o vopsea pe ceva ci face să i se schimbe culoarea din...interior. Este ca un fel de...infecție virală, dar cu urmări bune, nu rele, în care niște elemente microscopice poartă o substanță unde este nevoie și...schimbă culoarea . Deocamdată am reușit să fac să se albească lichidele și...doi șoricei, pe care i-am pierdut în iarbă. Ar fi fost bine să fi putut urmări evoluția lor în timp.
 - Adică... șoriceii obișnuiți, gri, au ...albit?
 - Da, colorantul din ei și-a reorientat moleculele și acum reflectă toate razele de lumină. Cu o modificare în vectori și în cvasivirușii descoperiți de mine,elementele ălea microscopice care se duc până la moleculele țintă, se poate reflecta orice culoare, la alegere.Deocamdată suntem în stadiul experimental...
 - Foaaarte interesant, hm... Dar luați de beți, că acuș ajungem...
- Doctorul goli, fără să-și dea seama,și al doilea pahar de alcool foarte fin și gustos cum nu mai gustase el vreodată și i se cam urcase la cap. Gazda, foarte politicoasă, îl tot îndemna și-l mângulea cu cele mai frumoase vorbe pe care le știa un interlop, adică bandit de talia lui. Astfel doctorul deveni foarte vorbăreț, deși i se cam împleticea limba în gură , și-i explică lui Trăistuță până când, în sfârșit, acesta înțelese procedeul de schimbare a culorii.
- I-auziți, mult stimat domnule doctor, dar o conștiință se poate albi?
 - Eu pot albi tot, exclamă doctorul, amețit de alcool. Uite, numai câteva picături din lichidul acesta, zise el, scoțând un flaconaș de sticlă colorată din servietă, și oricine îl înghite, devine alb ca zăpada, cu o conștiință curată ca lacrima, ce mai una-alta, un îngeraș!

- Și nu e... otrăvitor?
- Otrăvitor? Ei, aș, nici gând, dimpotrivă , e ca... o vitamină pentru orice ființă vie! Să fi văzut ce vioi au devenit șoriceii mei albiți... Mai că aș fi înghițit și eu dar...m-a împiedicat...etica.
- He, he, pe mine nu m-a împiedicat niciodată... etica aia, care la ceilalți le tot pune piedici. Pot să văd și eu mai de aproape sticluța?
- Poftim! Spuse doctorul încântat, întinzându-i-o mândru.

Interlopul o pipăi, o deschise, o mirosi și o apropie de gură, dar renunță pe moment.

- Ia, dar ...ce gust are?
- N-are nici un gust, este o suspensie de nanoelemente...
- Mda, n-are nici un gust, confirmă Trăistută, după ce dădu pe gât o dușcă zdravănă.
- A...aoleu, ...ați ...băut-o?
- Nu pe toată, a mai rămas...
- P...păi... era doar în stadiu e..experimental....
- Pe mine nu mă pasionează chestia aia...stadiul expri... expre...mirental! Eu am nevoie de o conștiință albită și am căpătat-o, nu?

Doctorul Albișoru doar ce holbă niște ochi mirați, bombănind ceva despre albirea la propriu și la figurat, chestii care-l lăsară rece pe interlop, apoi ceru să fie lăsat pe o stradă ce i se părea cunoscută, că doar stătea prin apropiere. Interlopul cel politicoș își luă rămas bun cu căldură și-i îndesă în mână un pachet, ca o cărămidă, învelit în hârtie, și-i mai dădu și o carte de vizită, cu multe numere de telefon, dar nici o adresă. Limuzina cea silențioasă dispăru în câteva secunde iar doctorul, cu pași șovăielnici, plecă spre casă. Pachetul primit, bineînțeles că-l uită în buzunar. Acolo nu era decât un teanc de bancnote de 500, amănunt ce nu-l pasiona pe doctor, ca orice chestiune fără legătură cu știința.

În sfârșit, doctorul trecu pragul casei, o căsuță modestă, situată într-un vechi cartier liniștit, unde îl aștepta propria lui nevastă, obișnuită, după zeci de ani de conviețuire, cu absențele soțului ei. Uimirea bieteii femei fu însă enormă, văzându-l, cum s-ar zice, afumat, cu mersul clătinat și cu limba împleticită.

- Albișorule, tu ai băut!
- Da, draga mea, am băut...
- Ce ai băut, nenorocitul?
- Eu, nenorocit? Dimpotrivă, sunt cât se poate de fericit!

- Cum ai putut să te îmbeți în halul ăsta? Și nu mi-ai spus ce ai băut? Și, mă rog frumos, unde?
- Unde...ce? Stai un pic, să o luăm metodic...Prea multe întrebări deodată...Lasă-mă să mă așez că... parcă sunt cam amețit...
- Amețit, ai? Dar...ești criță! Tu n-ai pus băutură pe limbă în viața ta și acum, la șaiszeci de ani, ți-ai găsit să cazi în patima beției? Rușine!
- Ei, aș, ce rușine, bre? Am băut și eu acolo...un...două...trei sau patru pahare de...coniac și whisky și gata, cutremur!

Bietul doctor încercă să-i explice consoartei sale, căzută în extrema îngrijorării ce pățise, dar explicațiile lui se dovediră atât de încurcate încât...până la urmă adormi îmbrăcat pe canapea. Femeia, după ce măsură de câteva ori în lung și-n lat încăperea, îl lăsă în plata domnului și se culcă și ea, având în vedere ora târzie.

A doua zi de dimineață, fiind duminică, toată lumea se sculă târziu, mai ales nepoții doctorului, care veniseră în vizită din ajun. Singura care se sculă mai devreme a fost desigur nevasta doctorului care, ca orice gospodină ce se respectă, dorea să fie totul în ordine în casa ei. Și pentru că ea era cea harnică și ceilalți leneșii, pregăti și micul dejun. Tocmai trebluia prin bucătărie, când intră și doctorul cu o mutră lungă, de om mahmur.

- Draga mea, nu știu ce am de mă doare capul.... Și în plus, zi-mi și mie, de ce sunt îmbrăcat, trebuie să mă duc la lucru?
- Ai venit de la ...lucru, sau de unde, tu știi și azi e duminică, dacă te interesează, așa că nu mergi la nici un lucru. Ai uitat că ai nepoții în vizită?
- Ce... nepoți?
- Auzi, eu cine sunt? Întrebă ea, privindu-l cu severitate.
- Maica Tereza?
- Mai știi câți copii ai?
- Hm, legitimi...vreo trei...
- Aha, ți-ai revenit. Cine te aude ar crede că cine știe ce amant fatal ai fost, numai că tu ai fost însurat exclusiv cu...știința. Și acum lămurește-mă și pe mine ce a fost cu episodul de aseară.

Doctorul își puse mâna pe frunte, se scărpină la ceafă, apoi, în sfârșit, începu să-i povestească femeii ce se întâmplase.

Mai trecură astfel câteva săptămâni, fără nimic deosebit când, într-o după-amiază, venind de la lucru, doctorul Albișoru a remarcat mișunând în iarbă, cam în locul unde în aruncase limuzina în

șant, o mulțime de ființe ...albe! Erau șoricei, lăcuste, greieri, fluturi, muște, albine, melci...albi! Fenomenul era greu explicabil pentru oricine altcineva decât doctorul Albișoru, care-și dădu seama că, fără voie, îl provocase. Oricum, în nici un caz nu s-ar fi putut înmulți șoriceii atât de repede, iar celelalte ființe nu ar fi putut să se albească dacă...nu s-ar fi molipsit cumva de la...șoricei. Iar acolo până și iarba începuse să fie...albă!

- Aha, exclamă doctorul, plesnindu-se cu palma peste frunte, vectorii mei cvasivirali au devenit...viriși sadea, independenți și...virulenți? Tot ce a ajuns în contact cu ei, în vreun fel, trebuie să fi devenit...hm! Să vedem!

Ajuns acasă dădu drumul la televizor și află de la știri că cea mai mare parte din protipendada țării, politicieni, bancheri, aleși locali, păreau să se fi molipsit de o ciudată boală care se manifesta printr-un singur simptom: toți aceștia își pierduseră culoarea naturală, devenind pur și simplu...albi!

Marina Râșnoveanu

Vând zâmbete gratis

de Marina Râșnoveanu

Ora 8.00 dimineața. Trafic infernal pe lângă Casa Poporului. Parcărilor deja pline, conexiunea la internet din ce în ce mai proastă. Stațiile prea lungi, metrourele prea rare. Călătorii evadează în telefoanele aproape pătrate sau fac ultimul salt în melodiile din căștile minuscule. Păcat, ar fi spus cei puțini care alegeau să audă și să simtă freamătul orașului. Se schimbaseră anotimpul. De doar câteva săptămâni, în București revenise primăvara. Cumva speriată de toate transformările unei singure veri, toamne și ierni, încerca și ea cuminte să își facă loc. Așa că aștepta la coadă, după mesajele gmail, sms-urile din telefon, like-urile de pe Facebook sau conversațiile Gtalk.

Clădirea înaltă, de lângă Hotel Marriot, își aștepta angajații. Cei mai harnici își făcuseră apariția încă de la primele ore ale dimineții, așa că ocupaseră toate locurile de parcare. Bărbatul care aștepta la semafor în timp ce butona de zor telefonul știa asta. În ultimele luni plătitese scump prețul de a întârzia de fiecare dată. Hotărî să parcheze tocmai la Izvor și să traverseze parcul. O veșnicie, își spuse el, însă se consolă cu gândul că avea să mai răspundă câtorva emailuri și să stabilească la telefon ultimele detalii ale întâlnirilor programate. Opri motorul și își potrivi cravata încă o dată în oglinda retrovizoare. Mulțumit de imaginea sa, porni în grabă.

Cu o mână își ținea geanta voluminoasă, cu o alta investiga atent site-urile care îl interesau, vorbea cu secretara și își mai arunca din când în când un ochi pe Facebook. De-abia pe la jumătatea drumului, privirea îi fu distrasă în stânga, acolo unde apăruse așa, dintr-o dată, un ghemotoc colorat. Se opri speriat, moment în care tânăra scăpă două dintre pungile pe care se chinuia să le îmblânzească.

O fată deghizată în clown culegea de pe jos cărțile căzute și trăgea cu disperare de baloanele colorate care se încăpățâneau să își ia zborul. Mogâldeața aia ale cărei trăsături nu le putea distinge printre acuarelele frumos aranjate nu era câtuși de puțin deranjată de prezența lui.

- Nu vă supărați, domnule, mă puteți ajuta, vă rog? Întrebă tânăra pentru a doua oară.

Bărbatul o privea încă nedumerit. Se trezi din mirare, îngăimă ceva și adună de pe jos vreo două cărți pentru copii. După care se grăbi să își continue drumul pe cărarea îngustă, uitându-se nervos la ceas și cercetându-și telefonul. Din spate se auziră, din nou, pașii clovnului.

- Vă mulțumesc că m-ați ajutat, nu știu ce m-aș fi făcut fără dumneavoastră. Drumul ăsta până la Marriot mă omoară în fiecare dimineață!

Fata așteptă o reacție, așa că urmărea câteva secunde bune de liniște. Se încăpățână să meargă lângă el, de parcă îl cunoaște, purtându-și cu mândrie baloanele și plasele colorate.

- Știți, cred totuși că am exagerat cu toate astea. Nu vreți, vă rog, să mă ajutați cu câteva baloane? Văd că mergeți în aceeași direcție.

Carevasăzică se pricopsise cu o insistentă ciudată și pictată, gândi bărbatul băgându-și telefonul în buzunar pentru prima dată în ultimele 3 ore. O privi nervos și vizibil deranjat. Fata se îmbujoră un pic, însă nu plecă privirea, semn că nu renunța deloc la cererea ei. I-ar fi spus el vreo două, însă îl opriră ochii ăia albaștri ca cerul zilelor de vară pe care nu credea că mai era în stare să și-l amintească.

- Nu cred că știi tu în ce direcție merg eu, spuse cu o voce gâtuită, sperând ca vorbele sale să o descurajeze pe tânără.

Ceea ce, bineînțeles, nu se întâmplă.

- Ah, domnule, nu e decât o singură clădire de birouri la capătul parcului, spuse fata și izbucni într-un râs cristalin.

Bărbatul o privi pentru o secundă. Râsul ăla. Sunetul lui atât de ciudat. Aducea așa, o briză ciudată de primăvară. Se încruntă și își scoase din nou telefonul din buzunar.

- Eu mă duc la Marriot, adică ceva mai departe decât dumneavoastră, și am și întârziat, la naiba! Copiii ăia mă așteaptă săracii și eu sunt atât de leneșă încât niciodată nu mă pot trezi la 6.

O vorbăreață leneșă și incapabilă să fie punctuală la întâlnirea cu niște copii amărâți, gândi bărbatul și îi aruncă o privire dojenitoare. El ar fi concediat-o pe loc. Parcă auzindu-i gândul, fata continuă.

- Noroc că șeful meu mă înțelege. De fapt, nu prea are ce să facă, sunt cel mai talentat clown pe care îl are și cel mai ieftin, la o adică. Din păcate, sunt atât de puțini oameni în ziua de astăzi care mai vor să facă ceva voluntar...

O vorbăreață leneșă și într-atât de fraieră încât se trezea de la 7 să facă munca pro bono. Reveni asupra gândului concedierii. Da, probabil ar fi iertat-o și el.

- Dumneavoastră cu ce vă ocupați domnule? Văd că sunteți foarte aranjat și preocupat de telefon...

- Sunt Sales Manager, fu răspunsul scurt și prompt al bărbatului.

Invariabil, așa răspundea de fiecare dată. Aproape că uitase că fata asta ciudată e o necunoscută. Ori de câte ori era întrebat cu ce se ocupă, vanitatea îl cuprindea și nu mai ținea cont de unele detalii. Da, se putea lăuda cu o carieră strălucită, rezultate uimitoare și un blog celebru pe care îl updata zilnic. Aproape că fu tentat să își spună numele doar pentru a testa cât de cunoscut era cel mai faimos Sales Manager din București printre clownii talentați, care făceau fără să clipească muncă voluntară de la 8 dimineața. Nu avu timp să reacționeze că fata i-o luă înainte. Scoase un țipăt scurt, chipul i se luminează și mai mult, se opri și exclamă:

- Vai, nu se poate, lucrăm în același domeniu!

Asta da, tupeu, își spuse el. Și, cum fata asta nu avea nevoie de prea multe cuvinte, ci, poate doar de schimbări sugestive ale mimicii, tânăra îi explică fericită asemănarea.

- Vedeti dumneavoastră, domnule, și eu vând. Vând ceva foarte important. Ceva ce, fac pariu, dumneavoastră nu ați reușit să vindeți niciodată. Tocmai d-asta șeful meu mă iartă când întârzii, iar copiii mă iubesc chiar dacă îi las să aștepte cu orele. Și, știți, ceea ce vând eu, în doze mari, să spunem, e gratis...

Fata se oprise. Se oprise din vorbit, însă pe chipul ăla pictat tot îi distingeai bucuria și zâmbetul larg ca la desene animate. Pentru câteva clipe, bărbatul nu mai auzi niciun zgomot, dar puse totul pe seama faptului că se aflau în mijlocul parcului ăstuia ciudat. Mașina. De ce îi dăduse lui prin cap, tocmai astăzi, o nouă zi super aglomerată, să parcheze mașina acolo, să o ia prin parc și să îi acorde atenție unei puștoaice extraordinar de enervante care acum se autodeclarase colega lui de breaslă?

- Și, mă rog, domnișoară, ce anume vindeți dumneavoastră?

Întrebă bărbatul, surprinzându-se atunci când folosi persoana a II-a plural, în loc să îi spună simplu „tu”, așa cum făcuse și mai devreme. Tânăra redeveni serioasă și spuse scurt.

- Domnule, eu vând zâmbete. Vând zâmbete...gratis!

Bărbatul izbucni mai întâi într-un râs nervos. Apoi, pe măsură ce gândurile i se aranjă mai bine în minte, râsul său deveni vesel și eliberator. Cum de îi trecuse prin cap că fetișcana asta ar fi putut să îl concureze? Dintr-o dată, îi era chiar simpatică, așa idealistă și senină cum era ea.

Se eliberă de prejudecăți și decise să nu mai fie rău cu colega lui de drum. Până la urmă, ce avea să se întâmple? Mai erau doar câțiva metri până la birou, așa că îi permise să spună câtă lună și-n stele, în vreme ce el o privea amuzat. Nu interesat cu adevărat, ci doar așa, cum te uiți la o comedie romantică despre care știi că e doar ficțiune reală, fără aplicații concrete în viața offline.

Fata asta se pricepea la oameni, așa că înțelese și ea că avea undă verde. Îi povesti despre grupa ei de orfani găzduiți de o cameră modestă a faimosului hotel Marriot cărora le cântă, le citește și îi bucură în fiecare zi.

Din întâmplare sau nu, ziua următoare bărbatul își parcă mașina în același loc și porni pe aceeași cărare, căutându-și cu privirea clovnul. Iar el apăru, ca de altfel în fiecare dimineață de primăvară. Erau colegi de drum, împărțindu-și mai mult sau mai puțin din experiență. Tânăra îi mărturisise că în sacoșele grele duce cărți strânse de pe la prieteni, cărți ce ajungeau apoi la copiii orfani. Jocul ajunsese până într-acolo încât până și bărbatul îi dăruia într-o dimineață 3 cărți uitate de nepoții pe care nu îi mai văzuse de un an. Clovnul o studiasă cu atenție pe fiecare și îi găsi pe loc destinatarul.

Bărbatul începu să vadă primul copac înflorit, să simtă mirosul de tei și iasomie și să se bucure de diminețile friguroase de primăvară. Ba mai mult, într-o dimineață ploioasă, timp în care el și fata aia pictată împărțiră aceeași umbrelă, învăță că nu era o zi urâtă, ci doar „o frumoasă zi cu ploaie”.

Îi plăcuse replica aia și o repetă până la serviciu, însă chiar la intrare în clădire, tânăra afișă o mină vinovată, mărturisindu-i că era de fapt luată din cartea ei preferată.

Cam așa își petrecură bărbatul „Sales Manager” și fata „clown” primăvara. Până într-o zi, când secretara spilcuită a bărbatului îl anunță că trebuie să vadă câțiva tineri care veniseră pentru angajare. Nu era tocmai punctul său forte, însă cum asociatul său lipsea, nu avea încotro. Primii doi nu îi atraseră atenția în niciun fel, așa că nu fu prea interesat nici de fata asta mută din fața lui, ultima pe lista potențialilor angajați.

Îi cercetă superficial CV-ul, după care întrebă absent.

- Domnișoară, ce credeți că vă califică pentru postul de asistent Sales Manager?
- Știți, eu pentru mult timp...am vândut zâmbete. Am vândut zâmbete gratis.

Bărbatul recunoscuse vocea. Se uită mirat la fata blondă cu ochi albaștri din fața sa. Era cumva o farsă? Se afla la camera ascunsă? Firavă, mignonă și zâmbitoare, tânăra asta nu semăna deloc cu clownul lui. Și, în timp ce creierul lui încerca să înțeleagă ce se întâmplă, zâmbetul desenat pe chipul fetei și bucuria din ochii ei scilpitori îi confirmară că nu se înșală. După care se simți stânjenit. Nu doar pentru că nu se aștepta la prezența clownului în biroul lui de om serios, dar și pentru că tânăra din fața lui, într-o oarecare măsură, îl intimidă.

Fata îi povesti, frământându-și mâinile, că nu mai poate lucra doar ca clown voluntar, că se confruntă cu probleme majore și trebuie să găsească urgent un job mai bine plătit. Bărbatul ridică din sprânceană și dădu din cap. Cumva, gestul ăla o determină pe tânăra să bată în retragere. CV-ul ei nu era deloc unul convingător, iar el știa că în meseria aia trebuia să fii exact opusul fetei ăsteia frumoase, pline de viață și bucurie. Ultimele cuvinte răsunară cumva altfel în mintea bărbatului. Carevasăzică așa ajunsese el să își descrie clownul, partenerul lui din fiecare dimineață.

Afară începu să plouă, în vreme ce în birou se făcu liniște. Fata își plecase privirea, iar el cauta cuvintele potrivite unui refuz politicos. Într-un târziu, secretara veni să îi aducă niște documente. Îi aruncă o privire disprețuitoare tinerei și întrebă scurt.

- Ați terminat?

Era fix salvarea de care avea nevoie.

- Da, din păcate îi explicam domnișoarei că nu se potrivește profilului angajatului pe care îl căutam noi.

Și îi întinse CV-ul. Așa, scurt, implacabil și rece. Ca și cum era doar o străină. O străină inconștientă, care se prezentase la un interviu pentru care nu era defel pregătită. Fata îl privi pentru ultima oară. Ochii ei nu mai ascundeau bucuria cu care era obișnuit. Era dezamăgită, știa asta. În lunile petrecute împreună reușise să îi descifreze modificările irizațiilor albastre. Pentru o clipă gândi că, dacă secretara aia enervantă nu ar fi fost de față, ar fi spus ceva. Altceva. Dar nu o făcu. Fata

așteptă câteva secunde, de parcă ea ar fi crezut în el până în ultima clipă. Într-un final, învinsă, se întoarce și plecă.

În seara aceea, bărbatul rămase în clădire până târziu. Încercă să lucreze la unele contracte, răspunsă tuturor mesajelor din email și își repetă că tot ce trăise fusese doar o închipuire. Nu, fata aia frumoasă de la interviu nu fusese cu adevărat clovnul lui. Iar el nu fusese cel mai moșic om din lume, refuzând-o și purtându-se atât de mârșav.

Noaptea trecu greu. Dormi puțin și visă mult, gândindu-se că dimineața avea cu siguranță să își găsească clovnul preferat în parcul de la Izvor. Avea să îi spună că totul fusese o farsă și că ea va fi, pentru totdeauna, cel mai talentat și mai ieftin clovn din București.

A doua zi, însă, drumul spre clădirea de lângă Marriot rămase gol. Bărbatul își măsură fiecare pas, privi înapoi la fiecare 3 secunde și încercă să își astâmpere nerăbdarea.

Ajunse în fața clădirii și dădu să intre, resemnat. De-abia atunci, legat de un indicator rutier, văzu un balon colorat. Îl deznodă și se uită atent la fața zâmbitoare de pe balon. Carevasăzică clovnul lui vorbăreț și enervant îi lăsase o amintire.

Intră în clădire, apoi în lift și coborî la etajul 5. În fața ușii de la birou se opri un pic, înghiți în sec atât cât să scape de nodul ăla din gât și păși înăuntru.

Totți colegii se întoarseră și, în timp ce el mergea caraghios, cu balonul ăla colorat în mână și un zâmbet larg desenat pe față, observă că și chipurile subalternilor cărora nu le dăduse niciodată atenție se înseninează.

Intră în biroul lui, închise ușa și se gândi că, pentru prima dată, reușise și el să vândă zâmbete gratis.

Klara Incze

Servus

de Klara Incze

No, dacă tot m-am nimerit aci, m-am gândit să vă spun oareșice despre oamenii de pe meleagurile aiste.

Pentru a înțelege cum îi pe-aci îi musai a înțelege în primul rînd că noi sîntem tare amestecați dintotdeauna: români, unguri, șvabi, sași, ucrainieni, evrei (cît o mai rămas din dînșii), catolici, reformati, ortodocși. Ieri, de exemplu, am fost în vizită la o pereche tînă, el ungur, ea șvăboaică (orice i-ai da nu știe a mulțami decît cu 'danke'), și mi-o povestit ce faină o fost nunta lor ortodoxă. Și eu tare m-am minunat: cum, tulai Doamne, îi posibil ca oamenii ăștia să fie ortodocși! D-apăi simplu: părinții lor o fost botezați de musai ortodocși, c-așa o fost vremurile cele de după '48, și- apoi așa au rămas. Da' nu-i nici un bai.

No, vedeți dumneavoastră, cam asta îi aci atitudinea generală: nu-i bai.

Oricum nimeni nu mai știe hăpt sigur ce îi, ca dacă îi zice amu Rațiu, de exemplu, pe bunică-su l-o chemat Racz, și pe stră-străbunic Raț, poate. Da' la fel îi și cu Silaghi/Szilagy, Pop/Papp, Covaci/Kovacs, și aș putea continua mult și bine.

Tocmai din aista motiv, oamenii de aci nu-s dușmănoși: aci n-o putut veni cu doctrina de extremă dreaptă nici ăia a lu' Funar și Vadim, nici ăia din secuime. Că aci, ca să înțelegeți, ungurii iubesc mai mult pe români decît pe secui sau pe ăia din țara mumă. Că îs mai de-o samă.

Bunica, Dumnezeu să o ierte, care era neam de neamul ei din secuime, și care s-o născut într-un sat de lînga Miercurea Ciuc (Armășeni îi zice, în ungurește Csíkmenaság) mi-o zis de cînd eram copilă: numa după bărbat secui să nu te duci! Că bărbății aceia îs aprigi și iuți la mînie ca poprica - dînșii o fost dintotdeauna războinici, o fost puși la curbura Carpaților să străjească și dînșii poartă în sînge încă și acum genele strămoșilor ce n-o putut fi înspăimîntați de nici un neam. No, dară, că asta nu îi face tocmai blînzi și molcomi nici în ograda proprie, și de aia zicea bunica, Dumnezeu s-o ierte, că mai bine să-ți iei bărbat român, că aceia îs mai de casă, îs mai calmi și mai buni cu femeile lor.

Pe de altă parte, ungurii de aci, de la noi, nu se au prea bine nici cu cei de dincolo de graniță, pentru că mulți dintre aceia de dincolo zic cînd ai ajuns acolo că noi nu sîntem unguri destul. Da' păi, oameni buni, atunci dacă îi să pleci, mai bine pleci în lumea largă decît să treci granița la neamul tău și să fi discriminat tocmai de frații tăi.

No, și-apăi de aceea vă zic eu dumneavoastră că aci oamenii se înțeleg, și îi vezi pe tăți, din toate neamurile, la aceeași masă, mîncînd din aceeași pită. Și fost-o mulți care o venit aci numa cu treburi de cîteva luni și nu s-o mai putut îndura a pleca de la noi. De exemplu (da îi numa' un exemplu, știu io multe altele a vă spune, poate le-o veni și lor rîndu' odată), no, deci, venit-o la mama la serviciu odată, cîndva prin '81, '82, o pereche, ea din Ploiești, el bucureștean, care au fost repartizați aci după facultate, cum se făcea pe vremea aceea. Și o ajuns bieții oameni aci cu harta

în brațe, că nici nu o știut pe ce lume se află orașul nostru, și erau tare amărâți că au fost trimiși la capătul Pământului, și ne-o spus dîșii mai tîrziu cum plănuiau să nu stea mai mult de trei luni, sub nici un chip. No, dară, și o ajuns dîșii cu Dacia și cu harta la întreprindere și o întreat viitorii colegi de un hotel, să aibă unde sta pînă și-or găsi o chirie, sau li s-o repartiza și lor un apartament. He!, d-apăi dîșii n-o știut: la noi nu poți a veni și să stai în hotel! Ce treabă îi aia? Te duci la oameni, nu la hotel. Și-apoi o fost mintenaș găzduiți de colegi, și o stat pe rînd la vreo trei pînă și-o primit casa lor și nu or stat nici o zi la hotel. N-o mai plecat după aceea nicăiri, aci o rămas, și și-o adus și frați și cumnați, și-apoi la bătrînețe și părinții s-o mutat aci, să îi ajute cu copiii.

Și de unde erau înspăimîntați că oare cum o fi între unguri, o ajuns să învețe și dîșii un pic limba, cît să priceapă ce se zice și să știe a spune două-trei vorbe înapoi, că și-o făcut mulți prieteni unguri, și aveau și colegi la muncă, și s-o înțelea atît de bine că o învățat cît o învățat de drag, dară nu de musai. Că aci nimeni nu se supără dacă nu vorbești ungurește.

Da' nici invers.

Unchiu-meu, de exemplu, să îl ierte Dumnezeu și pe el, nu prea știa românește, da' cele mai frumoase amintiri din viața lui erau cele din armata făcută la București. Și tot timpul povestea ce oraș minunat e Bucureștiul și ce bine s-o simțit el acolo. Și și de-și rupea limba, făcea ce făcea și tot îți vorbea în limba ta, și își cerea iertare după fiecare frază: acasă la el nu s-o auzit cuvînt românesc cînd era tînr și mai apoi nu o avut cum a învăța cumsecade limba. Și la muncă, cel mai bun camarad, cel cu care o fost alături treizeci de ani, o fost un român.

Și totuși, la cei mai mulți nu le place Bucureștiul. Că oamenii de-acolo îs tare agitați, nu au felu' așa molcom ca al nostru, și unu de la noi nu pricepe ce îi cu graba aia mare. Că aci oamenii au o vorbă: oricâte pite ai avea, nu poți mîncă decît din una odată. Și-apoi la ce se merită a trudi atîta dacă nu te poți a bucura de viață?

La noi toți au prieteni mulți și nu îi zi lăsată de Dumnezeu să nu vorbești cu ei, și nu îi sfârșit de săptămîină să nu te întâlnești cu câțiva la unul sau la altul acasă, și cînd îi vreme bună merem împreună la pădure sau mai sus, în munți, să frigem slană și să facem grătare, și prietenii durează din copilărie pînă la bătrînețe, cît o viață de om, și oamenii ajung să se iubească cum își iubesc frații. Și vedeți dumneavoastră, aista nu îi socializare de club, de tip Bamboo, în care nu se aude om cu om și în care nimeni nu de aia mere ca să vorbească și să spună ce are pe suflet.

Că și io, spre exemplu, n-am știut ce-i aia depresie și stres pînă să nu plec la București. Că aci nu ai cum să fii deprimat – ai mereu alături oamenii care te cunosc de cînd erai prichindel și care nu te lasă la nici un necaz, și care ți-s alături în orice bucurie, și cînd zic alături apăi chiar asta înseamnă: alături. Că aci nu îs distanțe ca la București, de faci un ceas jumate pînă la oareșicine acasă – aci și pe jos ajungi în maxim un sfert de ceas la casa oricărui prieten sau neam. Și asta tare mult contează, că nu e același lucru a vorbi la telefon sau pe messenger cu a vorbi față în față cu cineva care dacă vede că ești abătut te îmbrățișează și te îmbărbătează cum ar face-o mama.

Amu drept îi că există și aci uscături, că nu este pădure fără ele, și și aci o început a conta ce mașină ai și cât de mare ți vila, și unde ai fost în vacanță, da' în continuare omenia e de preț, și dacă ești vrednic poți să stai și la bloc că prietenii tot prieteni îți rămân, și dacă ești urâcios poți să ai cea mai scumpă mașină și cea mai mare casă, că tot nu o să îți treacă nimeni pragu'.

Dar mai ales, în continuare, ceea ce chiar nu contează deloc e dacă ești român, sau ungur, sau șvab, sau ucrainian, sau evreu, sau catolic, sau reformat, sau ortodox.

Și de aceea ai noștri zic: să vină Europa să învețe de la noi cum îi cu multiculturalitatea, și ăia de fac politica la București să ne lase în pace cu dușmăniile lor, că ei nu înțeleg cum trăim noi aci.

Elena Rădoi

De vorbă cu dorul

de Elena Rădoi

Astăzi am trecut pe lângă sentimente și trăiri, erau o mulțime acolo, grupate, vorbeau și parcă nu voiau să bage de seama prezența mea. Vedeam doar cum întorceau unele capul și parcă ar fi vrut să intru în jocul lor, dar nu, treceam și eu la fel de indiferentă fără să am vreo reacție. Într-un colț, stătea ghemuit și privind spre cer dorul, mărturisesc, la început mi-a fost teamă să mă apropiu, dar parcă era o forță care mă trăgea cu putere spre locul în care se afla neclintit. M-am apropiat cu pași mărunți dar parcă nu mă vedea, a mișcat capul doar când am ajuns în fața lui și am creat umbră, razele soarelui nu-l mai mângaiau, s-a uitat la mine cu ochii mici și m-a întrebat de ce m-am oprit tocmai acolo, sunt nenumărate sentimente și eu a trebuit să mă opresc la el. Am încercat să îi explic dar nici eu nu știam de ce a trebuit să îmi îndrept pașii spre el, mi-a spus să tac, nu îmi găseam cuvintele și în bâlbâiala care m-a apucat am spus numai tampenii, nu am reușit să duc o fraza până la sfârșit.

Ne uitam fix unul în ochii altuia ca într-o oglinda, m-a întrebat ce vad și m-am grabit să-i raspund că mă vad pe mine și brusc a închis ochii. S-a ridicat și abia atunci mi-am putut da seama cât era de mare, am făcut un pas înapoi și buzele au început să tremure, m-a luat de mână și mi-a spus să nu ma tem, nu îmi va face rău, dar am simțit odată cu atingerea lui un fior rece ce a ajuns direct în suflet. „Uită-te în jur”, mi-a spus. M-am întors dar nu îmi lasase mână, parcă ma strângea mai tare. „Ce vezi?” a întrebat. „Văd sentimente” am răspuns. „Și doar atât?” , a spus grabit, iar eu am fost mai atentă „E o coloana infintă de sentimente care blochează locul de unde am venit” , mi-a tras mâna și m-am întors imediat, mă fixa cu privirea și pe un ton mai rece decât cel folosit până atunci a zis: „Odată ce intrii în lumea noastră nu ai cum să mai ieși, poți să lupti oricât, puțini sunt cei ce văd sentimentele, dar aceia care le văd sunt norocoși chiar dacă se vor simți prizonieri toată viața. Ai ales să simți făcând primul pas în lumea noastră, acum orice ai simți e consecința sau răsplata alegerii tale. Nu renunța nici măcar o clipă și încearcă să ții departe sentimentele rele, nu îți vor aduce decât tristețe, depinde doar de tine.”

Mi-am tras mâna cu putere dar nu puteam scăpa din strânsoarea sa, m-am speriat foarte tare și am început să țip ca o isterică dar parcă nu auzea, se uita fix la mine și avea aceeași expresie ca la început. M-am zbatut dar a fost în zadar, au fost clipe de coșmar, dar el a venit și mi-a mângaiat fața, nu i-am mai simțit mâinile reci, mai degrabă erau fine, delicate ca mătasea. Mi-a zambit și a disparut subit. Am căzut în genunchi și am început să plâng, nu știam unde mă aflu, nu știam ce se va întâmpla mai departe cu mine. Sentimentele stăteau ca niște pioni indestructibili în fața ieșirii, mi-am dat seama că nu mă voi mai întoarce. Am stat așa rezemată de un zid rece până ce oboseala m-a răpus. M-am trezit și l-am văzut din nou pe el. Mi-am spus că este singurul meu prieten, singura mea cunoștință de acolo și dacă voi trăi o viață în mediul ăla va trebui să îl am de partea mea.

Mi-a pus sute de întrebări și am răspuns calm la toate, mi-a pus mâna pe umăr și mi-a spus să închid ochii și să ascult cu atenție: „Ai venit aici plină de teamă și de griji, te-ai oprit la mine

pentru că suntem la fel, singuri, te-ai văzut în ochii mei pentru că te-ai regăsit în mine, când ți-am atins mâna am simțit ca în sufletul tău este numai dor, simți orice ca o lovitură și îți este teamă să nu rămâi fără sentimente, nu ai cum, ai venit aici pentru că ai sentimente. Acum nu îți mai certa sufletul ca a ales să intre aici, pentru că altfel nu mă cunoșteai pe mine, știi tu, sunt singurul pe care-l cunoști cel mai bine pentru că îți este dor, am dreptate, nu încerca să mă convingi că nu e așa, îți este dor și asta nu e ceva rău, acceptă ce simte sufletul tău, nu te mai speria de orice."

Am deschis ochii, mă simteam împlinită și cunoscusem sentimentul de a-ți fi dor. Mi-e dor, mi-e dor de copilărie, aș da orice să mai fiu odată mică și să nu mă gândesc decât la papuși și desene, mi-e dor de ai mei și de cum erau înainte, erau fericiți, acum au un zâmbet fals pe buze oricât încercă să-l ascundă, mi-e dor de mine și acum îmi este dor și de tine, nu întreba cum sau de ce pentru că nu aș avea cum să răspund, dar imi este dor de tine și nu trece, dar nu știu cât aș vrea să treacă.

În lumea lor, sentimentele sunt stăpâne și suntem simple marionete în ochii lor, ne manevrează cum vor, sforile sunt cele ce ne țin prizonieri, reușești uneori să mai rupi o sfoară dar ești prea extenuat să le rupi și pe celelalte, dar altfel nu văd cum am putea exista și supraviețui, cum am putea să existam fără trăiri din cele mai diverse, tu ai putea? Eu cel puțin nu mă văd altfel, nu mă văd un om pasiv, să trec printr-un loc și să nu observ nimicurile ce îi dau frumusețe, nu pot să stau o zi fără să îmi pun întrebări, nu am cum și nu cred că ai putea nici tu.

Raluca Smău

Umbre

de Raluca Smău

Mă uit la tine și nu te mai recunosc. Îmi ești ca un străin acum. Trăsăturile tale, care altădată îmi provocau o ușoară stare de melancolie pentru vremurile când noi doi ne iubeam, acum îmi spun că nu mai ești tu cel de atunci. Ochii tăi reci mă îngheață, albastrul e acum glaciar, și un fior de teamă îmi cuprinde tot corpul. Ce s-a întâmplat cu tine? Unde ai plecat? Îmi arunci un „bună” plictisit însoțit de o congestionare a feței care probabil se vrea zâmbet, dar exprimă doar durere. Mă lovește în amintiri, cutremurându-le. Duci țigara la gură, și tragi leneș din ce a mai rămas din ea, inspiri aerul rece pe gură și fața ta capătă o schimonoseală de neplăcere, de parcă ai fi pierdut chiar și deprinderea de a fuma. Expiri fumul subțire și cenușiu, și o tuse bolnăvicioasă te cuprinde. Mă privești din nou, și te încrunți la mine. Ai văzut mila din ochii mei, și ți-ai amintit de dragostea mea pentru oameni și compasiunea pentru cei suferinzi. Te dezgust, simt asta. Arunci mucusul de țigară dincolo de trotuar, și îți observ atunci mâna de o culoare cadaverică. Scoți apoi telefonul din buzunar și îl privești câteva secunde, fără nici un scop. Mâna îți tremură violent, te enervezi și scapi telefonul. Mă aplec să îl ridic de pe jos, iar tu mi-l smulgi din mână cu o brutalitate necaracteristică ție. Te privesc din nou, încercând să îmi dau seama ce e cu tine. Ai slăbit mult, și hainele îți atârnă pe lângă corp, dându-ți un aer de hipster care probabil te scoate din sărite. Cearcănele prelungi, mascate oarecum de ochelarii cu rama groasă, neagră, nu sunt de la nopți nedormite din cauza stresului de școală. Sunt de la plâns. Îmi amintesc acele cearcăne pe fața mea, după seara în care mi-ai spus că nu mai are rost să continuăm minciuna dintre noi. Nu te mai iubeam ca la început, sentimentul își pierduse treptat din intensitate, dar niciodată nu s-a stins pe deplin, sau cel puțin eu nu voiam să cred că aș putea trăi o viață în care nu te mai iubesc. Dar acum, când stai în fața mea și te simt departe, îmi dau seama că acel sentiment a murit demult, odată cu cel căruia îi dăruisem tot ce aveam mai frumos din mine.

- Dan, te simți bine? Îmi aruncă atunci o căutătură plină de dispreț, în spatele căreia puteam întrezări o urmă de teamă, de parcă ar fi așteptat întrebarea, dar îi era frică de ea și nu știa cum ar putea-o evita. Mă apucă de braț și mă strânge cu blândețe, îmi servește un zâmbet fals și îmi șoptește, ca și cum l-ar durea să-mi vorbească cu voce tare.

- Sunt bine, Viv. Doar puțin obosit.

- Niciodată nu ai știut să minți. S-a întâmplat ceva cu tine.

- Vivianne! De după colț îl văd pe Ștefan alergând înspre noi, cu clipboard-ul negru în mână stângă și geanta tip-poștaş de piele maro pe umăr, care îi conferea un aer diplomatic. Se oprește lângă mine și mă prinde de mijloc, apoi mă sărută prelung, parcă doar pentru a-l lovi pe Dan cu ideea că mi-am găsit pe altcineva care mă face fericită.

El ne privește pe amândoi cu o ură sălbatică, iar apoi se întoarce și pleacă, pur și simplu, fără a spune nimic.

- Dan! Așteaptă!

Nu s-a întors. Nici măcar nu a încetinit pasul. Și-a continuat drumul, privind drept înainte și ignorându-mi strigătul.

- Lasă-l în pace, e un ciudat.

Îl privesc rece pe Ștefan și mă desprind din brațele lui.

- Și ce înțelegeți tu prin normalitate? Îi întorc spatele și mă îndrept spre stradă, pentru a ajunge acasă.

- Unde te duci?

- Acasă.

- Stai, măi, te duc cu mașina.

- Vreau să merg pe jos. Îl văd atunci venind către mine, și adaug: Singură. Îmi îndes căștile în urechi și îmi continui drumul.

...

Dacă îmi place ceva la Ștefan, atunci pot spune că acel lucru este că are grijă de mine. Știe când am nevoie de un umăr pe care să plâng, de o îmbrățișare caldă sau doar de spațiu. Niciodată nu îmi cere explicații pentru ceea ce fac. Are încredere că fac ce cred eu că e mai bine pentru mine. Și el nu îmi dorește nimic altceva. Niciodată nu m-a forțat, nu a insistat asupra niciunui aspect care nu mi-a convenit, și m-a respectat întotdeauna. Singurul lucru care mă deranjează la el este mândria, caracteristică fiecărui exemplar masculin, dar la el dusă uneori până la exagerare. Ideea de a arăta lumii ce poate, ce are, ce vrea și ce obține prin propriile sale forțe.

Încă nu știu dacă m-am îndrăgostit de Ștefan cu adevărat, sau am văzut în el doar un mijloc de a ieși la suprafață, de a evita înecul. A apărut imediat ce s-a terminat povestea dintre mine și Dan, și a fost alături de mine tot timpul în care am suferit despărțirea. După câteva săptămâni devenisem deja dependentă de prezența lui. Statura înaltă, abdomenul lucrat în ani întregi de sală, tenul măsliniu și părul șaten, dar ochii, mai ales ochii de un verde hipnotizant, îl făceau să pară nepotrivit când era cu mine. El, coborât din lumea lui perfectă, și eu, fadă, transparentă. Eram ca două piese de puzzle, dar din două puzzle-uri diferite. M-am întrebat mult timp ce a văzut el la mine, când ar fi putut avea orice fată ar fi vrut... Mi-a spus într-o zi că mi-a văzut inima și s-a îndrăgostit.

- Stăteai acolo sus, în părculeț, pe banca din fața leagănului. Stăteai cu o agendă verde în mână și plângeai, plângeai atât de tare încât ți-ar fi putut ieși sufletul. Ai luat apoi o țigară din pachetul de lângă tine, ai aprins-o cu bricheta argintie și ai tras din ea, așa, printre lacrimi, apoi ți-ai dat seama că nu o poți fuma, ai stins-o și ai îndesat-o înapoi în pachet. Ți-ai ridicat picioarele pe bancă și ți-ai cuprins genunchii cu mâinile, ți-ai rezemat capul de copac și ai stat așa, cu ochii închiși, minute în șir. În ziua aia am plecat, mi-am spus că nu e normal să te urmăresc în astfel de momente, când ești doar tu cu tine. Am venit a doua zi, sperând, pe de o parte să găsesc locul gol, pentru a putea citi, iar pe de altă parte, să fii tu acolo, să te mai văd încă o dată. Știam că e

pervers modul în care te contemplam. Tu erai în intimitatea ta, cu toate zidurile la pământ, iar eu te sorbeam din priviri, îți devoram lacrimile și eram în stare să îi ucid pe cei din vina cărora curgeau. Mi-am promis că pentru fiecare lacrimă pe care te-am văzut vărsând-o, îți voi aduce un zâmbet, într-o zi.

...

Dan mereu a fost o fire melancolică. Îi plăcea să trăiască în trecut, să disece amintirile în mii de bucățele și să le analizeze atent, re trăind fiecare sentiment de zeci de ori, de fiecare dată cu o intensitate mai scăzută, iar când ajungea să nu mai simtă nimic, trecea la altă amintire. Am împrumutat de la el această deprindere ucigașă, iar uneori te acaparează total, auzi vocile disperate ale sentimentelor care se zbat să te orbească, îți aruncă în inimă praful de stele care te devorează încet și dureros. Apoi vin coșmarurile. Niciodată nu mi-am închipuit cum ar arăta un coșmar cu acțiunea bazată pe o amintire. E groaznic. Simți totul, totul înzect și te doare, și simți că te sufoci. Până și fericirea doare. Iar săruturile te ard. E ca și cum flacăra infernului te cuprinde, iar tu te zbați, ca o victimă prinsă în plasa văduvei negre: știi că urmează sfârșitul, dar nu vrei să crezi, și continui să speri că totul e doar un vis, că moartea nu există, că moartea nu doare...

...

Drumul spre casă pare infinit astăzi, iar pașii se succed dureros. Ce a însemnat plecarea ta de azi? Câteodată mă sperii, și îmi aduci din nou aminte de trecut. Se spune că nu știi niciodată cât de puternic ești, până când să fii puternic e ultima ta șansă de supraviețuire. Atunci când tot ce vezi în jurul tău e ceața difuză din propria-ți inimă, când ai o greață acută de tot ceea te înconjoară, iar singurul lucru pe care ai vrea să îl faci este să dormi... să dormi și să uiți totul, să te trezești apoi ca dintr-un vis, iar înăuntru tău să nu fie nimic spart. Când te simți pierdut în propria ta viață, singur, uitat, și nici măcar ura nu o mai poți simți, când te scârbește vocea care te întreabă mios dacă te simți bine... Nu vreau să mai trec niciodată prin astfel de momente. Când a uita devine singurul meu țel. Când îmi dau seama că tot ceea ce am iubit odată acum mă roade pe dinăuntru, mă devorează și mă obligă să strig tare, cu toată ființa mea că nu mai pot, că nu mai vreau, că îmi face rău. Dar nu puteam să ți-o spun ție. Tu deja renunțaseși, îmbrățișând ideea că iubirea dintre noi se stinsese, dar cum ai putut să nu vezi? Cum ai putut să îmi ignori lacrimile, să accepți atât de ușor minciuna doar pentru că era ceea ce voiai să auzi? Dacă am crezut vreodată că am încetat să te iubesc, am greșit. Dar tu ai înțeles altceva, tu mereu ai înțeles altceva. Întotdeauna ai crezut că întreg Universul e împotriva ta, și ai luat orice înfrângere drept o confirmare. Singura mea certitudine este că tu ai suferit mai mult decât mine, crezând orbește că dragostea mea pentru tine nu există, și probabil nu a existat niciodată. Nu te voi putea înțelege vreodată. Ni se spune că trebuie să ne iubim pe noi înșine mai presus de orice, dar tu? Cauți doar suferința și o împrăștii peste tot în jurul tău.

...

Ajunsă acasă, singurul lucru pe care vreau să îl fac este să deschid cutia cu amintiri și să mă închid acolo, unde toate clipele frumoase din viața mea și-au găsit adăpost sigur, ferite de amenințarea

uitării. O iau cu grijă de pe dulap, plină de praful greu ce mă face să mă gândesc că a trecut ceva timp de când nu a mai existat nimic demn de a fi păstrat aici. Scot capacul, și instantaneu mă lovește un parfum dulce, de vanilie și aroma inconfundabilă a unui baton de scorțișoară. Mirosul unei primăveri de mult pierdute. Îmi plimb ușor degetele peste haosul din această cutie, amintiri amestecate și aruncate toate la un loc, presărate pe alocuri cu lacrimi și zâmbete de suflet fragil. Ridic cu grijă un album de fotografii, și îl deschid la o filă oarecare. O lacrimă își face loc pe obrazul meu, având ca destinație prestabilită centrul fotografiei, unde două mâini se țineau strâns, speriate de simpla idee că ar putea fi despărțite vreodată. Nu, nu evenimentele triste ne dor atunci când le evocăm. Amintirile frumoase sunt cele mai crude cu noi. Ne ucid cu fiecare secundă pe care acum nu o mai putem retrăi.

...

Închid ochii plânși, și te văd în fața mea, singur și trist, lovit de zilele înnorate și cu speranțele năruite. Nu credeam că după atâta timp, mă vei mai face să simt nostalgia cuprinzându-mă, tăind în carne vie, ucigând starea de monotonie, de rutină, de letargie în care am intrat odată cu venirea primăverii. Mă irită cumplit aerul de noi începuturi pe care îl simt peste tot în jurul meu. Toată lumea vrea să reînvie, odată cu natura, să privească doar spre soare, să vadă totul strălucind, emanând dragoste, și fericire, și speranța zilei de mâine. Mă dezgustă cu toții. Îi simt privindu-mă ironici, criticându-mi fiecare mișcare. Ce se întâmplă cu mine? Te vreau înapoi. Nu mai suport să îi înfrunt pe toți de una singură. Eram doi, și acum am rămas doar eu și mă doboară, mă sfâșie în bucăți infinite, sufletul meu curge în șiroaie de ceață violetă iar cerul îmi strivește nemilos urma de rațiune uitată într-un colț.

Ies din casă, iar aerul rece de martie trece prin geaca de piele subțire, lăsând un fior să-mi cutreiere corpul, plimbându-se liber, mirosind a moarte și sădind descurajare în sufletul lovit de trădările destinului. Nu știu ce caut.

...

Banca a rămas aceeași. Aceleași scânduri decolorate de anotimpuri pierdute în negura timpului. Aceleași bare reci de metal, precum mâinile care s-au ținut strâns de ele, ca de o ancoră către realitate. Se spune că cei cu mâini reci au suflete calde, dar nu poți spune niciodată ceva despre sufletul unui om. Omul însuși e singurul care își poate defini sufletul, și în majoritatea timpului nu are nici cea mai vagă idee ce se petrece în interiorul său.

- Viv! Îngheț instantaneu cu privirea încă ațintită spre bancă. Un fior îmi străbate treptat corpul, începând din picioare, urcând încet, însoțit de ideea prăbușirii odată ce va ajunge destul de sus. Nu mai respir, încercând să aud respirația ta, în spatele meu, sacadată, greoaie, inspirându-mi o teamă acută de momentul în care îți voi privi chipul.

-Nu credeam că mai vii aici... îmi spune el cu o voce disprețuitoare, de parcă mă urăște tocmai pentru faptul că l-am iubit, că îl iubesc... Mă privește în ochi și simt cum vrea să vadă dincolo de ei, să îmi citească sentimentele, să pătrundă înăuntrul meu și să îmi respire durerea. Simt esența lui

rătăcindu-mi prin vene,dansând pe sunete sparte de chitare vechi, cântând povestea pierdută a unei iubiri de-o vară.

- N-am mai venit de ceva timp...

- De când l-ai cunoscut pe el? glasul îi tremură la gândul dureros al răspunsului pe care îl anticipează.

- Da.

- Eu trebuie să plec. Stă pe loc și se uită la mine rugător, implorându-mă din priviri să îl opresc, să îi spun să rămână, să îi șoptesc cu glas temător și ochii în lacrimi cuvintele care l-ar face să-mi privească chipul, să își întindă mâna dreaptă spre obrazul meu stâng, să mângâie din priviri trăsăturile pe care le-a adorat în taină tot timpul cât am fost despărțiți, și să îmi spună: Și eu te iubesc, Vivianne.

- Dan, te iubesc. Mereu te-am iubit. Lacrimi fierbinți îmi alunecă pe față și lovesc pământul cu viteza a mii de strigăte înfundate. Pe chipul lui apare un zâmbet ironic și crud, care mă face să tremur gândindu-mă la ceea ce ar putea spune, la ideea faptului că el s-a schimbat, că omul pe care eu îl iubesc a murit înecat în amintiri și s-a născut cel din fața mea, crud și rece, cu cioburi de sentimente împrăștiate în suflet, pe care nu știe cum să le folosească.

- Mereu e ceva ridicol în sentimentele celor pe care nu îi mai iubești. A fost replica ta preferată cândva, îți amintești?

Și a plecat. M-a lăsat acolo singură, cu speranțele sfărâmate, cu mândria ucisă brutal de singura persoană pentru care am călcat vreodată peste ea. Propriile mele cuvinte, aruncate împotriva mea, singurul om pe care l-am iubit vreodată, întorcându-mi spatele.

Simona Roşca

CUVINTE FURATE

de Simona Roșca

Dorul de tine-mi curmă
Orice drum al strigătelor rupte,
Orice zdrobire a neliniștii arde;
Și-mi fură, din fiecare răsuflare,
Cuvintele cu care-mi smulgi dragostea.

Îmi mai rămâne, să te chem,
Doar șoapta
Unei lacrimi înghețate sub pleoapă.

ODATĂ...

de Simona Roșca

Abia ieri zvârleam priviri curioase-n soare
și mult după aceea
imagini, culori – chiar umbra
păstrau amintirea soarelui,
în încercarea de-al privi în ochi...

Azi nu mai caut
spre cei ce sunt mai mult decât oameni,
să văd minuni în ochii lor reci,
peste care pleoape grele coboară
tot mai mult, de-un timp...
Oare de ce?...
- Ca, prin ochii-acoperiți pe jumătate,
să mai poată vedea
doar jumătate de lume „luminată”,
doar jumătate din suferință,
poate...?

Spre noi, uneori, își mai îndreaptă
priviri tăcute ce-nțeleg – doar luna
și-o dată cu lumina-i palidă
mai lasă pentru noi să-i cadă
câte o lacrimă... Poate-ncearcă
să ne mai acopere furtuna
din suflete, din inimile frânte.

De cealaltă parte a unei lumi obosite,
soarele știe și el...
zâmbește trist, pentru lacrima lunii,

poate puțin și pentru noi
– și plânge în ploi de lumină
ce străbat norii – ca să ne-alunge
umbra dezamăgirii.

Abia ieri căutam, cu-nfrigurare,
cuvinte noi de bătut,
prin care să-mi scot gândurile,
să le zdrobesc tăcut, încercând să le uit.

Odată, întindeam arcuri de cuvinte,
ațintind întrebările
spre umbra de după soare...

FALSE HAIKU-URI SAU PICURI DE PLOAIE

de Simona Roșca

Singur. Aștepti – o lumină
Tremuri...
Și ploaia cade.
* * *

Doar clipele de-albastre zări
Rămân în tine.
Restul e fum... uită!
* * *

Cuvinte ce suspină;
Doruri ce caută.
Ploaia.... Și tu.
* * *

În zăpezi de foc se-mbracă azi iubirea.
În recile-i îmbrățișări îmi regăsesc
copilăria ce râde.
Și plângând... îi spun să mai stea.

BĂTRÂNUL ȘI COPILUL

de Simona Roșca

Nelămurite țărături,
întunecate ape
i-au despărțit mereu –
i-aduc așa aproape.

Un munte înțelept,
cu creștet de veșnice zăpezi,
cu-o inimă mai slabă-n piept
– suflet și cuget drept.

Un bulgăre plâpând de pădărie,
c-un cuget și-o inimă ce-așteaptă
să fie umplute, să le adie
lacrima, dragostea – cu-o șoaptă.

Același lut neînceput,
același trup, aceeași viață
– și totuși alta.
Nebănuitele-ncercări se-ascund azi
de înțelegerea bătrânului de mâine.
Vis pare tot ce-a fost aievea odată
pentru copilul de ieri.

Și ghemul de-amintiri
se deapănă neconținut,
cu aisberguri aurite dinspre nadir,
cețuri de curcubeie la zenit.

CUPA DE SUFLET

de Simona Roșca

Din ceața albastră de arginturi
am început să căutăm cuvinte
de vise pline de aventuri,
ce le trăim etern în minte.

Eu am găsit o cupă de alint,

plină pe jumătate, cât o viață
– în rugă de foc să mă aprind;
goală pe jumătate cât o moarte
– și-atunci am început să simt:

că-n nesfârșiți fiori de jalnice dorinți
de stâncă rece, dură, m-aș lovi,
din când în când – să știu că simți
cum aerul firav ți s-ar chinui

când, în lumini cât pentru un alt Iona,
nu ți-ai putea ascunde teama-n necunoscut;
și-n loc de pene de scris destine de robi
– degetele-I cuțite de crestat porți ascut...

Unealta Nemuritorului Regizor
o fi una măreață, îmi zic, de poate
s-ascută mereu, să-nceapă neîncetat
noi roluri de actori juliți în coate,

Câte un suflet ce-n viață,
deși de dragoste mereu s-agață,
el merge către moarte:
o caută, o dorește ca pe-o soață,

căci ea oricând îi e aproape
și-l însoțește pas cu pas,
în gânduri, vise, șoapte
– îi pare cel mai bun popas.

Și tu? Ai găsit, oare, cupa de vis
ce te gândeai că ți-a fost dată ție?
Sau n-ai mai vrut s-o scoți din necuprins,
ca să te poți preface că e vie?

– Că încă mai e vie și dulce
parfumata rouă ce ai gustat,
sub luceafărul ce, să se culce,
privind înspre pământ, parc-a uitat...

Violeta Cristina Toma

ÎNAINTE ȘI DUPĂ '89

de Violeta Cristina Toma

La mai bine de 20 de ani de la Revoluție, încă mai auzim glasuri nostalgice spunând „Era mai bine pe vremea lui Nea Nicu”. Se justifică faptul că, deși trăind în democrație, tânjim după comunism? Nu, cu siguranță nu. Poate că părinții noștri își amintesc de disciplina care era atunci, de gustul dulce al bomboanelor „Cip-Cip” și al înghețatei „Polar” de care se bucurau doar duminica, de cele câteva minute de desene animate, dar nu de comunismul în sine. Este normal să îți amintești cu plăcere și nostalgie perioada fără griji a copilăriei, dar să nu asociem aceste sentimente cu ceea ce a însemnat de fapt comunismul.

Comunismul înseamnă, în primul rând, privarea de libertate, aceasta fiind cauza generatoare a tuturor relelor care s-au petrecut în acei ani. Nu aveai voie să ieși din țara, dacă asta ar fi fost posibil, visul lui Ceaușescu de a conduce peste 30 de milioane de români s-ar fi spulberat într-o secundă.

Nu aveai voie să îți exprimi părerile -tocmai din această cauză mulți oameni de valoare ai României și-au găsit sfârșitul în lagăre și închisori. În urma revoluției oamenii au castigat libertatea de a călători, de a-și exprima părerea și de a-și practica religia. Firește că nu era mai bine pe vremea lui Ceaușescu! În apartamentul repartizat moca, oamenii muncii nu aveau spaime legate de ziua de mâine decât dacă în apartamentele fericite treceau de la a visa că își înjură președintele, premierul, procurorul general și pe Stalin la a spune în public bancuri cu ei.

Părinții mi-au povestit cum le înghețau mâinile în mănuși, deși stăteau în casă, cum bunicii luau piețele la rând în căutare de carne. Pentru a face rost de lapte și pâine trebuia să stai ore în șir la acele cozi infernale. Uneori stăteai degeaba pentru că acele produse se terminau. Mai târziu, când mama avea să lucreze la o patiserie, pentru că nu aveau apa caldă frământau gogoșile cu apă din calorifer.

Poate că existat și un aspect pozitiv și mă refer aici la faptul că toată lumea muncea. Erai luat de pe stradă și ți se dădea un loc de muncă. Dar și asta este o încălcare a libertății, cu efecte pozitive, e adevărat.

Și după toate acestea mai rămâne oare loc de întrebarea „era mai bine atunci?” Răspunsul este categoric NU. Toate cele îndurate de părinții și bunicii noștri nu valorează cât prețul libertății.

Mihai Moise

FASCINAȚIE

de Mihai Moise

Pentru ceea ce ar fi putut fi...și a dispărut înainte de a se fi născut...

1.

Ura diminețile de luni...

Niciodată nu reușise să se trezească cu zâmbetul pe buze, gândindu-se cu plăcere la ceea ce urma să facă în ziua respectivă. Lunea nu se deosebea de următoarele, decât prin nume și atât, însă, după toate probabilitățile, tocmai acest substantiv comun îl împiedica să se bucure de faptul că, afară, soarele lumina puternic și nu ar fi trebuit să meargă spre serviciu prin ploaie, făcând o adevărată demonstrație de balet, printre bălți și șoferi conducând grăbiți mașini ce stropeau pietonii, la rândul lor la fel de stresati, în drumul către birouri.

Și căldura asta care îl scotea din minți. Alesese să locuiască într-un oraș din zona montană, tocmai pentru că nu suporta veselia exacerbată a astrului zilei. Aștepta cu nerăbdare trecerea orelor pentru a gusta liniștea și răcoarea amurgului, pe o terasă. Își aminti de ultimele discuții din seara precedentă, în care Dani îl exasperase cu veșnicele lui perorații despre progres. Încercase să-l provoace la o discuție facilă, pe tema modei, sportului, ori a reprezentantelor sexului frumos însă, constatase cu uimire, că amicul său ridicare nepăsător din umeri, își terminase berea și plecase, înainte să-și dea seama dacă îl jignise cu ceva, sau, pur și simplu, nu fusese decât unul din gesturile lui imprevizibile.

„ Poate e complexat...ori homosexual... De când l-a cucerit misoginismul?”

Îl suspectase de la prima lor întâlnire de un dezechilibru afectiv. „Napoleon avea dreptate: toate femeile sunt curve! Vezi blonda aia cu forme generoase? Ai fi tentat să o vezi așa ca mine, doar prin prisma satisfacerii sexuale?!?” I-am răspuns că I.Q.-ul blondei ar putea fi peste medie și, în concluzie, ar merita un altfel de tratament. „Aiurea! Privește-i brățara de la glezna stângă! Ce semnificație are? Poate fi un semn de originalitate, puțin snob-epatant? Fără dubitative! Baiaderele să-și respecte locul – în harem, în culise, ori pe scenă. N-au ce căuta la ospățul fecundității intelectuale! Înțelegi?” Fir-ar să fie! Primul lui amic din acel oraș era un anormal. Se gândise că, undeva, în trecut, suferise o mare decepție în dragoste. Sau avusese o mamă denaturată. Își termină berea și porni agale spre stația de tramvai.

Oameni grăbiți, îndrăgostiți, cerșetori...

De ce nu discuta cu Dani despre alte lucruri? Cine avea nevoie de progres? Îi făcea plăcere să se plimbe puțin, după cele opt ore de muncă la birou. Mergea agale, asemeni unui om lipsit de griji. Nu-l interesa, momentan, proveniența acelei siguranțe de sine. Era nou venit pe tărâmul independenței totale. Ce-și mai putea dori?

O altă săptămâna trecu greoi. Suporta din ce în ce mai greu căldura de la birou. Un coleg îl sfătuisese să-și mai modereze consumul exagerat de lichide, după un timp va înceta să mai transpire. Îl aprobase zâmbitor – cum de era atât de relaxat în etuva aia, numită pompos „birou confort I”?!? Într-o pauză de prânz, grăbit și nervos, îmbrâncise pe hol o secretară planturoasă, cu brațele pline de dosare, ce se rispiseră pe podea. Se scuzase, vizibil jenat de mișcările precipitate, dând vina pe căldura agasantă. Secretara îi surâse înțelegătoare: „O invitație la cafea ar repara totul...” Ia te uită! Au făcut cunoștință, dar îi aruncase peste umăr: „Îmi pare rău, Irene! Sunt presat de timp. Poate altădată?..”, deși se grăbise spre bufet.

La naiba! De ce nu-și intersectase traiectoria cu una din domnișoarele alea tinere și simpatice? Serile își verifica conștiincios poșta. Niciun semn de la rude ori amici. Parcă se mutase pe altă lume. Ce idei! Altă lume... Se revoltă și, înciudat, urcă în lift, sub privirile mirate ale unei bătrâne. Acasă, își desfăcu o altă sticlă de bere și se instalează comod pe fotoliul de pe balcon, unde așipi admirând piscurile munților dinspre sud.

A doua zi, după terminarea programului, porni spre gară, pentru ultima întâlnire cu Dani. Spera să-i fi trecut supărarea din ajun. Coborî din taxi, exact în același loc în care staționase minute bune, la prima sosire în oraș. Ca și atunci, privi nesățios munții ce dominau latura sudică a orașului. Încă nu-și putea explica de ce alesese acest oraș... Îi întinse șoferului o bancnotă și plecă fără a mai lua restul. Nu-i plăcea aglomerația din gară. Oamenii ăștia călătoresc prea mult! În adolescență însă, visase deseori că-și va cunoaște marea iubire în timpul unei călătorii cu trenul. I se păruse, o perioadă îndelungată, locul ideal pentru o dragoste la prima vedere – contactele se realizează mult mai facil, discuțiile banale, ori dimpotrivă, cu subiecte ample, profunde, puteau fi mai repede deschise...

Privi nervos ceasul. De ce întârzia Dani? Probabil era deja pe peron.

Se grăbi spre pasaj. Glasul rugător al unui cerșetor se împletește cu tânguirea cântată a unui gitarist ambulant. Atmosfera pasajului pare mai răcoroasă, dar contactul cu peronul înțesat de pasageri e neplăcut. Nici urmă de Dani. Să-și fi amânat plecarea? Imposibil, mâne seară trebuia să fie la Paris... Cel mai probabil a plecat cu primul tren. Păcat, ar fi vrut să se mai întâlnească o dată! „Multă baftă, Dani! Și ai grijă de tine!...”, îi urează în gând, cu privirile ațintite spre ultimul vagon ce se îndepărtează de peron.

Se simți ușurat, ca și cum amicul său l-ar fi auzit. Drumul spre casă îl parcurse pe jos, convins că n-ar suporta aerul sufocant al troleibuzului. În locuință, alege să asculte „Anotimpurile” lui Vivaldi, iar sunetele îl învăluiră, fermecându-l și, pentru câteva minute, un vid mental îl cuceri vindecător. Afurisitul de telefon! Tocmai acum sună. Își dă seama că e pentru prima oară când îl caută cineva, așa că ridică precipitat telefonul. Păcat, e doar o greșală. Adormi târziu, în fața televizorului, așteptând deznodământul filmului „Undeva, cândva...”, dar avu un somn greu, fără vise.

Dimineața se trezi într-o stare de moliciune copleșitoare. Ce-ar fi să sune la serviciu și să se dea bolnav? Nu merge, a mai încercat figura și a avut ghinionul să dea nas în nas cu unul din directorii executivi, în holul mall-ului, prin care rătăcea fără vreo țință, privind vitrinele, sub valurile de aer

răcoros, furnizat de instalațiile de climatizare. Coborî grăbit scările, înjurând printre dinți la gândul că va pierde și ultimul autobuz care l-ar fi făcut să nu întârzie. În stație, observă o siluetă zveltă, cu un păr lung, negru și, în timp ce își făcu cu greu loc pe scări, se gândi instinctiv la senzația încercată de pielea sa, în contact cu acea podoabă capilară atât de bogată. Bulversat oarecum, se împiedică de scările rulante ce conduc spre mezaninul, unde îl așteaptă liftul spre birou. Și nici măcar nu-i văzuse chipul...

Ziua decurse la fel ca și celelate – un lung șir de activități plictisitoare, într-o rutină care, în alte cazuri ar putea fi exasperantă. Seara își rezervă din nou plăcerea mersului pe jos, după orele petrecute în fața calculatorului. Înainte de a adormi, își reaminti, printr-un mecanism ciudat, acea podoabă capilară și surâde la gândul că o va reîntâlni a doua zi dimineață...

Soneria intermitent-stridentă a ceasului îl trezi brusc, din același tip de somn greu, fără vise. Nu era prea bine să nu visezi, citise demult într-o carte, era unul din semnele primordiale ale diverselor maladii psihice. De ce nu-și putea impune o ajustare a ceasului biologic astfel încât să renunțe la deșteptător?

Ajuns în stație, privirea baleiază toate colțurile, însă nu observă silueta zveltă și, oftând, urcă în autobuz prost dispus. La finalul programului, acceptă invitația unor colegi, la o terasă mai retrasă, adresată cu zâmbete subtile, pline de subînțelesuri. Realiză imediat după sosire, intenția acestora de a păși, într-un mod indus artificial, pe cărări mai fericite, la vederea țigărilor confecționate manual. Combinația cu alcoolul îi provocă starea despre care citise de multe ori, dar pe care nu o încercase niciodată.

Nu fusese în stare să participe, așa cum își dorise, la discuțiile interesante provocate de comeseni și afișase doar un zâmbet tâmp, dând din cap afirmativ aproape la toate întrebările la care fusese interpelat, deși unele dintre ele aveau nevoie de o argumentație mult mai bogată. Drumul spre casă îl parcurse cu un taximetru, cu capul scos pe fereastră, într-o stare de somnolență plăcută, greu controlabilă...

Durerea de cap resimțită dimineața următoare îl determină să facă un duș aproape rece, prelungit la extrem. Exagerase cu băuturile, iar mișcărilor bruște îi puneau la grea încercare simțul echilibrului. Ajunse cu greu în stație dar, din cauza aglomerației, refuză să urce în primul autobuz. Între primele stații, remarcă niște bucle negre și își dădu seama imediat că, la câțiva pași se afla acea siluetă. Blestemă în gând apetitul pentru alcool și marijuana din seara precedentă, apoi, își modifică poziția corpului.

Da, ea era...

Frunte înaltă, puțin bombată, un nas obraznic, pomeți bine reliefați, o linie a gâtului incitantă. Se opri la buzele puternic conturate, în speranța că tânăra va renunța la ochelarii de soare. Recunoscuse în mâinile-i fine, un volum al unei scriitoare de succes, exponenta noului val al feminismului, despre care se discutase chiar la un moment dat, în ultima lui escapadă.

„Dacă ar deschide acum cartea, citind cu ochelarii de soare, probabil ca aş izbucni în râs!” – îşi imaginează ridicolul situaţiei şi sonbismul aceluia gest ipotetic.

Încercă fără succes, să-i surprindă direcţia privirii, apoi calculează ce şanse ar avea ca ea să coboare cu el, în aceeaşi staţie. Infime, până la capătul liniei, autobuzul făcea destule opriri. O privi din nou mai atent, fără să se sinchisească de obrăznicia insistenţei afişate. Observă surâsul, ce oferea un aer nostim chipului, iar privirea i se opri iarăşi asupra buzelor. Elegantă, silueta se desprinsese de pe scaun şi se îndreptă spre uşi, coborând înainte să realizeze în ce staţie se aflau.

Înjură în gând, disperat că nu va reuşi să afle mai multe despre ea...

Programul de muncă se dovedea o corvoadă absolută – ore întregi petrecute în faţa monitorului, cu acea durere de cap îngrozitoare, fără a fi capabil să încropească câteva linii din partea de soft a proiectului la care lucra. Încercă să ghicească ce culoare au ochii siluetei, dar nu se hotărî care ar fi mai interesantă. Apoi, atras de acest joc al posibilităţilor, se lansă în ipoteze despre profesia, locul de muncă, angajamentul social şi alte amănunte, care îi ocupară o parte a timpului. Se descoperi ridicol că aşteaptă, asemeni unui licean, următoarea întâlnire.

„Dacă va mai apărea...” Deşi o văzuse de două ori, nu era încercinţat că locuia în blocurile din apropierea staţiei. „...Poate venea de la vreun iubit...” Degetele-i strânseseră cu putere creionul, care cedă, rupându-se. „Ia te uită! Nu e cam devreme pentru astfel de gesturi?!?”

Dimineaţa următoare se surprinse deşteptându-se, ca niciodată, la primul semn al ceasului, fără a-şi mai rezerva plăcerea leneviei matinale. Sări peste micul dejun şi ajunse în staţie mai devreme. Cerul întunecat anunţa o zi ploiasă, dar nu-şi făcu griji. Aşteptă... Minute prelungi, dilatate la maximum, într-o neliinişte înfrigurată. Ignora mişcarea derutantă a autobuzelor, cercetând dar, mai ales, încercând să ghicească direcţia din care ar putea veni. Într-un târziu, realizează că eşuase – dimineaţa era ratată. La birou, se trezi că unul din managerii proiectului îl muştrului aprig pentru că a devansat termenul limită.

Înghiţi în sec, conştient că va trebui să sacrifice ore suplimentare, timp de câteva zile, pentru a reveni la normal. Nici dimineţile următoare nu au mai avut noroc. Blestema de fiecare dată în gând, neinspirăţia de a nu coborî cu ea la ultima întâlnire. Se cunoştea îndeajuns pentru a ignora inabilitatea de a intra într-o conversaţie scurtă cu ea, însă ar fi aflat cel puţin locul unde lucra. Ar fi fost un punct de plecare pentru a o regăsi.

Îşi pierde speranţa într-o revedere şi acceptă invitaţia pentru sâmbătă a unuia din membrii grupului, care încercase să-l scoată din starea aiurită, pe care o afişase în mod inconştient. Dincolo de frustrarea încercată, se descoperi matinal şi extrem de amuzat la gândul că tremurase ca un licean, de emoţia revederii cu ea. Doar că, în staţie, urcă în primul autobuz, fără a-i mai cerceta pe cei din jur şi siguranţa ce-l recuceri, îl determină să creadă că totul a revenit la starea de dinainte de a o întâlni.

Reușește să-și încheie partea de proiect și, cu un zâmbet de satisfacție imensă, cere permisiunea de a colabora cu una din echipele ce lucrau la partea finală. Ideile sale sunt binevenite, iar seara se termină cu o mică petrecere. Totuși, nu se prea simte în largul lui, așa că pleacă înainte ca cineva să-și dea seama. Întotdeauna, hoinăreala asta îl relaxează într-un mod pe care nu poate să și-l explice. Admiră câteva reclame, privește interesat afișele câtorva filme, pe care își propuse să le vizioneze în viitorul apropiat, se distrahă la vederea unui puști care îi cere imperios tatălui să-i cumpere o minge, zâmbi observând o adolescentă purtând un mic buchet de flori, a cărei fericire nedisimulată îi provocă o mică nostalgie...

E liber într-adevăr?

Refuză să mai facă astfel de exerciții. Erau absolut nefolositoare! Probabil că Dani nu și-ar fi pus astfel de întrebări, ci, pur și simplu, și-ar fi demonstrat că este liber! În discuțiile lor, nu abordaseră niciodată acest subiect. I-ar fi plăcut să-i cunoască părerea. Îi cam simțea lipsa. Nu se putea atașa atât de repede, de o altă persoană, căreia să-i împărtășească gândurile. Se opri pe o bancă, cu privirile ațintite spre adolescenta cu buchetul, ce părea să aștepte pe cineva. Spre ea se îndreptă un băiat, din a cărui atitudine nu întrevăzu nimic promițător. După un scurt dialog, băiatul plecă cu gesturi de respingere, în timp ce câteva lacrimi străbat obrazul palid al fetei. Da, nu el era cel care îi oferise buchetul; nu observase altceva decât o altă scenă de gelozie stupidă.

Surăse jenat. O tâmpenie! Ce o împiedica să primească flori de la altcineva? Îi revine imediat imaginea părului negru... undeva, în fața unui magazin?!? Se ridică brusc, speriat inițial, fericit mai apoi, că nu are vreo reverie – la câțiva pași în fața lui, în fața unei vitrine, silueta contemplă o ținută vaporosă. Când apăruse? Fusesse prea interesat de reacțiile celor doi îndrăgostiți, probabil.

O așteptă să iasă din magazin și porni în urmărire, cu pulsul crescut iarăși, la o limită alarmantă. Constată că nu reușește să-și ridice privirea mai sus de gleznele ei. Teama de a nu fi recunoscut mai târziu, timiditatea excesivă sau inhibiția ce-l paralizează uneori sunt de vină pentru lipsa de reacție atunci când ea se întoarce dintr-o dată, ca pentru a verifica dacă nu se apropie vreo cunoștință? Citise undeva că cea mai bună metodă pentru a urmări o persoană nu este supravegherea din spate; trebuia să o depășească cumva și să încerce să nu o piardă...

Trecu pe lângă ea, exact în clipa când răspundea la telefonul mobil. Blestemă în gând emoțiile care îl cuceriseră și nu-i permiseră să rețină alte amănunte, în afara unei ținute office, destul de elegante. Se întorcea de la serviciu? Mergea la vreo întâlnire? Ce-ar fi făcut dacă, la fel ca în cazul fetei de mai devreme, ea s-ar fi întâlnit cu un mascul, care i-ar fi oferit un buchet și ar fi sărutat-o pătimaș?

Ultimul gând dispăru repede; receptase un ton extrem de afectat în convorbirea telefonică și deduse că discuta cu o bună prietenă. O urmă într-o cafenea și luă loc la o masă distantă de ea, încercând să înțeleagă din ce cauză se enervase. Observă imediat că, datorită poziției în care se afla, ar fi fost de ajuns ca ea să ridice privirile din meniu, ca să-l vadă. Era inutil să se așeze la altă masă, ar fi atras atenția. Deschise o revistă și comandă o cafea, fără să privească chelnerița. La ora

asta și în situația dată, ar fi fost mai bună o băutură tare. Brusc, silueta își scoase nelipsiții ochelari de soare, ridicând capul.

Fu pur și simplu hipnotizat de ochii mari, verzi, cu gene prelungi...

Pentru câteva secunde, tânăra îl privi intens, realizând că este observată. Ceva din atitudinea ei, ce devenise nervoasă în ultimul minut – urmare a conversației telefonice, destul de aprinse - îi sugera că va fi interpelat imediat, așa că, afișând un zâmbet formal, reluă răsfoitul revistei, așteptând venirea chelneriței. Îl remarcase... Se deconspirase, așadar... Ce-i rămânea de făcut?

Dar tânăra păru extrem de ocupată, telefonul mobil sună din nou, iar pe masă apăru o agendă, în care aceasta scrisese cu gesturi repezi. Nu-i acordă vreo atenție deosebită, când el își soarbe cafeaua, privind-o insistent. Era o persoană extrem de ocupată și, cel mai probabil, nici nu l-a remarcat. Minute bune, conversațiile telefonice se succed agasant, într-un ritm care, pe el, l-ar fi scos imediat din sărite. Într-un gest natural, se descheie la taion, culoarea roșie a bluzei e electrizantă, atrăgându-i din nou privirile. La naiba! Parcă e un taur, într-o scenă de coridă, de un foarte prost gust, pentru că nu-și poate coborî capul. Realiză că afișa un comportament agresiv, prin felul în care o privea, așa că se întoarse spre fereastra vitrinei.

Expiră prelung...

Ar fi avut nevoie de un sfat. Cum să o abordeze? Îi trecură prin minte o grămadă de gesturi, citite prin reviste, văzute în filme ori povestite de Dani și alți amici, dar niciunul nu-i pare reușit. După câteva minute, achită și el nota, ieșind imediat după ea, dar e oprit de o colegă (aceeași care îi adresase invitațiile; de unde naiba o fi apărut, tocmai în acel moment?!?) pe care nu reușește să o expedieze, înainte ca ea să dispară în mulțimea din stația de autobuze. Acceptă o altă invitație pentru sâmbătă, se scuză și alergă spre stație. O pierduse... Regretul că nu aflase nimic despre ea lăsă locul unei senzații plăcute, indicibile, care nu-l părăsește nici atunci când adormi, într-un târziu...

Trecură alte două zile, în aceeași monotonie greu digerabilă. Unul dintre directori îi propuse un nou proiect, la care trebuia să lucreze într-o echipă restrânsă. Nu i se dădură alte detalii, dar din atitudinea șefului înțelese că va avea parte de o provocare adevărată.

Cu atât mai bine!

Era binevenită o implicare la un alt nivel intelectual, care să-i lase cât mai puțin timp liber pentru meditațiile privind statutul său, ori acea prezență ce îl bulversase. Seara de sâmbătă îl găsi nerăbdător să ajungă în localul de karaoke în care era așteptat. La sosirea lui, cheful era în toi, așa că nu-i trebui foarte mult pentru a intra în atmosferă. Observă ocheada lungă aruncată de colega întâlnită pe stradă.

Ia te uită! Nu cumva îl plăcea?

Se chinui câteva minute să-și aducă aminte prenumele ei, dar renunță. Cum de nu o observase mai devreme? Râsetele se întetiră la spectacolul oferit de un bărbat chelios, mult prea corpulent, ce încerca să cânte „My Way”. Apoi discuția fu reluată de la un punct anterior venirii lui.

_ ...Și ce te face să crezi că nu am dreptate?

_ Faptul că vorbești în niște termeni inflexibili, asemeni deținătorului adevărului absolut! Nu pot să accept că singurul argument pe care ni-l oferi este doar acela că: „așa este, pentru că zic eu!”

_ Iar mie mi-e greu să cred că ești adeptul unui curent ale cărui vârfuri de lance sunt doar niște cântece, cu versuri inspirate de fumul produs de joint-urile unor ratați, care au impresia că dețin mult mai multă experiență decât restul comunității.

_ Ha, ha, ha! Să înțeleg că n-ai fumat niciodată? Nici nu știi ce pierzi...

Râsetele celorlalți nu-l intimidară prea mult pe Alin – șeful proiectului recent finalizat. Era arhicunoscut drept un conservator, pentru care orice lucru avea o limită bine stabilită. Provocatorul său, George, era tipul petrecărețului, mulțumit că slujba îi oferă stabilitatea financiară de a încerca mereu lucruri noi și deosebite. El era, de altfel, și cel care îi furnizase țigările la ultima ieșire în grup.

_ Nu înțeleg de ce ai mereu impresia că experimentalismul ăsta ieftin îți poate oferi satisfacția unui lucru, care în realitate nu există?!? E doar o amăgire, oferită de niște reacții chimice, pe care creierașul tău obosit le asimilează cu atingerea unor niveluri total inaccesibile pentru noi, ceilalți muritori de rând!

_ Păi, spre deosebire de tine, egoist afurisit, eu sunt gata să ofer imediat, asemenea plăceri, oricui dorește. Inclusiv celei mai inaccesibile colege...

O indicase, în râsetele grupului, pe Cristina, colega care îl fixa la răstimpuri, cu priviri explicite. Își amintise prenumele ei.

_ În visele tale, puișor!... Sau...poate mă mai gândesc, în cazul în care îți faci o operație de mărire a cocoșelului ăla al tău, mult prea inactiv de atâta bere și iarbă!

_ Ei, nha! Dar există alte remedii, frumusețe!

_ Pentru tine, doar niște pilule albastre! Nu e cam devreme pentru așa ceva?!?

Da, îi plăceau întâlnirile astea, în care limbajul colorat și discuțiile deschise înlocuiau stresul din birourile, a căror atmosferă era dominată doar zgomotul tastaturilor de calculator și argoul specific profesiei. Îi atrase atenția, la masa alăturată, grupul mult mai numeros decât al lor, în care cineva strigase un toast, pentru a se face auzit. I se păru că observă o coafură bogată și zâmbi – va deveni o mică obsesie acea siluetă fermecătoare?...

_ Poate ne împărtășește și întârziatul nostru părerea lui...

_ Despre ce?

_ Despre... De unde vine, pușorul ăsta?!? Despre ce crezi tu că discutăm aici?

Da, îl provoca într-un mod vădit și, pentru prima oară se simți oarecum stânjenit – nicio altă față nu îl privise atât de intens.

_ Despre indicii bursei de valori?!? ridicase scurt din umeri, în răstele zgomotoase ale asistenței.

Cristina îi mai aruncă o privire, ca pentru a se convinge dacă devenise ironic, sau doar fusese o replică spontană.

_ Bravo, amice! N-ai câștigat, da' ești pe drumul cel bun...

Ridică halba cu bere și sorbi prelung, așteptând ca atenția să fie preluată de altcineva. Cristina nu-și coborâse privirile. Era limpede că dorea un răspuns.

_ Deci?

_ Hei, da' nu slăbești deloc omul!

_ Vrei să te convingi că neuronii ăștia produc și altceva decât linii de soft?

Remarcile lui George și altui coleg, amestec destul de bine, păreau că nu-l vor ajuta deloc.

_ OK, am înțeles! Nu mă pot fofila... Despre ce discutați atât de aprins?

_ Despre...libertate! Și modul cum poate fi dobândită...

Ia te uită ce preocupări aveau ăștia, sâmbătă seara! Sigur, nu-și suspectase niciodată colegii că nu s-ar gândi și la altceva, însă era surprinzător să discute despre un subiect atât de sensibil, ce începuse să-l preocupe de ceva timp.

_ Hm, a afirmat cineva că există libertate?

_ Da! George, spre exemplu...

_ N-ai înțeles nimic, domnișorică! Eu doar am susținut că există stimuli, care îți pot procura, în mod temporar senzația de...

_ Știi foarte bine ce ai vrut să spui! i-o reteză Cristina. Acum vreau să ascult părerea lui...

Câteva zeci de secunde, toate privirile fură ațintite asupra lui. De la masa alăturată, o siluetă feminină se ridică îndreptându-se spre toalete. Da! Ea era... Cum Dumnezeu ajunsese în același local?!? Câte coincidențe puteau avea loc? Îi era predestinat cumva să o tot întâlnească?

_ Cred - își găsi cu greu cuvintele, realizând că ceilalți așteptau totuși un răspuns - că... Cred că...

_ Ha, ha! N-aș fi spus că ești atât de credincios!

Gluma fu ignorată. Doreau să-i cunoască ideile. De ce?

_ ...Cred că nu există libertate absolută...

Sorbi restul din halbă și își încrucișă mâinile.

_ Atât? Doar atât?!?

_ M-ai întrebat ce cred... Și ți-am răspuns.

_ Nu e cam puțin, totuși? Adică n-ai găsit un argument care să ne determine să te așezăm deasupra lui George, care nu poate susține decât „pentru că așa zic eu”?!?

_ Deasupra mea stă doar logodnica, drăguță!

Râsetele nu slăbiră intensitatea privirii ce-l încercuia iscoditor, fără pauze, ca pentru a-l intimida, ori provoca să cedeze. Nici nu-și mai amintea când îl privise o persoană de sex feminin atât de nesățios. Era puțin derutat, poate ar fi reușit să-i slăbească asediul, dacă nu ar fi văzut-o...

_ Nu știam că ceea ce crede un om trebuie argumentat. E ceva personal, mult prea intim.

_ Ba nu! Personal poate fi doar pentru un condamnat, care tocmai e încarcerat într-un penitenciar. Eu mă refeream la o idee, care nu are cum să fie un principiu de viață!

_ Păi, poate deveni ușor un principiu, dacă tot ceea ce fac, zi de zi, se limitează doar la obsesia de a-mi demonstra că sunt liber! Și nu voi cunoaște niciodată acest concept, de libertate absolută, dacă voi constata că toate activitățile mele sunt guvernate de legea determinismului...

_ Dă-mi un exemplu!

_ Simplu: nu pot trăi fără un job; nu voi avea din ce să mă întrețin. Îmi trebuie haine, o locuință, mâncare, o mașină, bani pe care să-i cheltui...

_ ...Cu o femeie!...

_ Chiar așa! Cam tot ceea ce fac se reduce la imperativele tipului de civilizație în care am crescut și am fost educat. De ce să-mi demonstrez că sunt liber? Pentru ce, mai exact?

_ Nu te-am întrebat dacă tu te simți liber!

_ Atunci întrebarea ta nu are rost!

_ Trebuie neapărat să te raportezi la experiențele tale pentru a-mi răspunde?

_ Da! E normal să mă refer la ceea ce cunosc, nu?

_ Dar poți susține un punct de vedere aprioric, fără a apela la ceea ce ai trăit! E ca și cum ți-aș impune să mă faci să cred că Dumnezeu există. Ce argumente ai invoca, atâta vreme cât tu personal nu ai avut revelații?

_ De unde știi că nu?!?

Făcuse cu ochiul, în timp ce schimba halba de bere din față, iar râsetele își făcură din nou apariția. Cristina îl fulgeră cu o privire rece, apoi remarcă ironică:

_ Toți bărbații devin frivoli atunci când nu mai au argumente?

Cuvintele trecură pe lângă urechile lui, fără niciun efect; silueta se întorcea către masa alăturată. Dacă mai avusese vreo urmă de îndoială cu privire la identitatea ei, ultimii metri înainte de a-și relua locul îi confirmară bănuiala. Se afla din nou lângă ea...

Cum ar reacționa dacă ar merge lângă ea și i-ar cere numărul de telefon? Ar fi prea prozaic? În comparație cu ce? Cu standardele ei? Nu se gândise niciodată la prima întâlnire, cum ar fi trebuit să decurgă. Nu avea deloc încredere în spontaneitatea lui. Întotdeauna, își făcea apariția acel simț al ridicolului, care îi paraliza orice inițiativă. Și dacă destinul nu îi va oferi o altă șansă de a o reîntâlni?

_ Ai încheiat discuția? Nu m-ai lămurit deloc...

Cristina mai aștepta încă un răspuns concludent, în timp ce el nu-și putuse dezlipi privirea de pe buclele negre. Întoarse capul spre ea. Zâmbi. Realiză că se afla într-o situație cel puțin amuzantă, dar cu o încărcătură pe care nu o putea neglija – în timp ce el era atras de silueta de la masa alăturată, Cristina nu se ferea să manifeste un real interes pentru el.

_ Credeam că am fost destul de explicit...

_ Nici pe departe !

_ Ar trebui să știi că anumite lucruri nu se pot explica...

_ Care din ele? Divinitatea sau conceptul de libertate?!?

_ Tu chiar crezi în libertatea absolută?

_ Acum apelezi la un tertip ieftin!... Acela de a abate atenția, ori subiectul discuției de la ideile tale și a aduce în prim-plan persoana mea. Nu e tocmai corect.

_ De ce nu? Poate sunt curios cum gândești tu...

_ Aici nu facem o ședință de brain-stormig! Nu văd de ce trebuie să-mi expun părerea, mai înainte de a o afla pe a ta.

_ Ok! Atunci voi fi explicit: nu, nu cred în libertatea absolută! De ce? Simplu: pentru că nu există nimic la modul absolut! De fapt acest adjectiv e o inovație de laborator, creat în urma unor procese de gândire, pentru a da senzația unui concept 100% nealterat de nimic altceva. E doar abstract. Asemeni existenței cifrei 0. Ne înșelăm amarnic, atunci când ne imaginăm că există în natură, lucruri pure, formate dintr-o singură substanță! Extrapolând, pot susține că nici un

sentiment anume nu există într-o formă pură; e mixat, sau nuanțat cu o grămadă de alte afecte. Spre exemplu dacă sunt furios pe tine că mă sufoci în aceste momente și nu mă lași să admir ceva, ori să am o fantezie cu chelnerița aia cu sânii mari, furia mea nu e în stare pură; e amestecată cu frustrarea de a nu țipa la tine să mă lași în pace, pentru a evita o scenă într-un local, sau cu dorința de a discuta acest subiect în alte circumstanțe, cu un interlocutor pe măsură...

Da, perorația lui se finaliza într-un mod prea dur. Din păcate, cuvintele fuseseră lansate deja în atmosfera, ce se întrevedea mai încărcată dintr-o dată.

_ Nu le cam încurci? Poate ultimele două sunt motivația furiei tale... Ce zici de asta?

_ Nu cred! Știi...de ce nu există femei care să exceleze în domeniul filozofiei?

_ Pentru că toată civilizația stă sub semnul patriarhatului, în care porci șoviniști, asemeni ție, au văzut femeile bune doar pentru eliberarea testosteronului și perpetuarea speciei. Eventual, pentru distracție și gătit.

Râsete zgomotoase. Era limpede că discuția lor devenise pasională, iar cei mai mulți erau dispuși să o asculte până la capăt, oricare ar fi fost acesta.

_ Pentru că argumentele invocate de voi sunt cele mai multe ori de natură emoțională și nu logică. Încerc să-ți spun, de câteva minute, că trebuie să raportezi răspunsul la întrebarea ta doar la cunoștințe empirice. Iar aici intervine o barieră – nu pot să fiu sincer! De ce? Simplu: pentru că subiectul este mult prea personal...

_ Acum tu ești cel care recurge la argumente emoționale!

_ Nici vorbă! Natura subiectului nu lasă prea mult loc lecturilor de salon, ori tratatelor din biblioteci. Degeaba îți vorbesc despre reacțiile termonucleare, dacă tu nu ai cunoștințe de chimie...

_ Aș putea să te întreb care e contrariul păcatului?

Și pentru că nu avea nicio reacție, continuă:

_ ...Nu e virtutea, ci libertatea... Hah, doar că ideea asta e rezultatul imensei frustrări acumulate de danezul ăla, măcinat de iubirea lui bolnavă, plină de frustrări, față de Regine Olsen! Așa, ca să-ți ofer un contraargument la chestiile alea, despre natura emoțională a discursului feminin. Sunt gândurile unui mascul, e drept, ceva mai răsărit intelectual decât marea majoritate a producătorilor de testosteron!

Se simți siderat - Cristina nu se încadra în acea tipologie ușor simandicoasă a sexului frumos, pentru care superlativul absolut al unei după-amiezi reușite era o ședință de shopping!

_ Ok, am înțeles! Nu știu dacă Kierkegaard e tocmai cel mai potrivit pentru a fi citat la o mică petrecere de sâmbătă seara. Însă am impresia că ții mortăș să dezbatem un subiect, despre care nu e simplu să vorbești, fără a face apel la modul personal în care percepi lucruri importante din viață. „Frustratul” ăla, așa cum îl cataloghezi tu, s-a gândit la liberul nostru arbitru, atunci când

a formulat acel aforism; liber arbitru care intervine în momente esențiale. Dar, per ansamblu, cred că suntem piese ale unui sistem, ce condiționează cea mai mare parte din viața noastră.

_ Nu te contrazici? Ce rol mai are liberul nostru arbitru, dacă suntem într-atât de condiționați?!? Poate nici nu mai există...

_ Te înșeli. Există și o să-ți demonstrez imediat. Te afli pe stradă, conduci o mașină și lovești un pieton. În câteva momente, iei decizia fie de a-l ajuta, fie de a fugi de la locul faptei. Într-o asemenea clipă, influența sistemului este nulă. Tu alegi care va fi viitorul tău imediat.

_ Prezinți o situație extremă, destul de rar întâlnită. Nu în fiecare zi trecem prin așa ceva.

_ Păi, la situații extreme mă refeream eu! Atunci faci alegeri care își vor pune amprenta la modul cel mai pregnant pe existența ta. Restul e rutină, indusă de sistem. Trebuie să aleg o profesie ca să mă pot întreține, sau pot alege să fiu un parazit social, ori mai rău, un infractor. Este tot o opțiune.

Câteva clipe, avu impresia că privirea ei densă pătrunde extrem de adânc în interiorul lui, în căutarea celor mai mari secrete. Părea a nu avea nicio apărare, decât dacă ar fi făcut o remarcă acidă. Dar, spre surprinderea lui, nu reacționează deloc, pradă pentru câteva secunde unei senzații plăcute... Realiză că silueta de la masa alăturată dispăruse. Imediat un sentiment de ură își făcu apariția: dacă nu s-ar fi angajat în discuția asta, ar fi văzut plecarea ei! Și mai ales, ar fi făcut ceva... să nu o piardă. Din nou. Se uită spre Cristina și, preț de aproape un minut, intensitatea privirilor păru a se materializa în scânteii. Îi aflate secretul? Observase gesturile lui și făcuse legătura cu prezența feminină de la masa alăturată-? Era chiar atât de ușor de citit? Nici nu încercase să-și dismuleze comportamentul. Cine mai constatare că era interesat de prezența de la masa alăturată? Nu observă nimic deosebit la vecini.

Se îndreaptă spre toalete, amețit de bere și închiudă că o pierduse din nou. Apoi memoria îi fu cucerită imperial de cei doi ochi căprui. Era pe cale să se îndrăgostească? De care dintre ele? Sprijinindu-se de perete, izbucni în râs, în fața bideului, făcându-i pe doi tineri de lângă chiuvete să-l privească mirați. Se gândi că e doar efectul alcoolului și discuției aprinse. Mâine totul va fi altfel. Reveni și, trecând pe lângă o oglindă, râse observându-și culoarea roșie a obrazilor. Unul dintre colegi avusese inițiativa de a-i mai comanda încă o bere.

_ ...Cristina, ai devenit imposibilă cu obsesia asta a ta, despre libertate!

_ Dacă te depășește subiectul, poți să te întorci la halba din fața ta! E mai simplu...

_ Și totuși, eu n-am înțeles ce poziție ai!

_ Poziție se cheamă ce ai tu pe noptiera de lângă pat, în singura carte pe care ai citit-o în ultimii ani – Kamasutra!

Era clar că fusese enervată în lipsa lui, de același coleg a cărui boemie o admira uneori.

Contrele continuă, întrerupte de râsetele care garantau că seara era una reușită. Evită să mai iasă atât de pregnant în evidență, știind că, dacă nu ar fi fost provocat, nu și-ar fi spus părerea. Și nu din timiditate, ci pentru că evitase să aprofundeze un subiect, a cărei prezență însă o simțea în atmosfera ultimelor săptămâni. Dacă Dani nu ar fi plecat la Paris, ar fi dezbătut de multe ori tema ce o preocupa pe colega sa. De ce îi ceruse să-și dezvălui gândurile? Din pură curiozitate feminină? Îi asculta remarcile ironice, adresate celor doi colegi care nu încetau să o tachineze, dar nu înțelegea de ce nu evita micul război pe care cei doi îl întrețineau, spre amuzamentul și deliciul găștii. Probabil, considera că avea dreptate, așadar era extrem de orgolioasă.

_ Pot să vă dau drept exemplu o formă de libertate întâlnită foarte des, în special de noi?

Ce naiba făcea? De ce intervenise? Pentru a o ajuta? Sau din cauza ideii ce se cerea verbalizată? O clipă mai târziu, realizează că din nou atrăsese toate privirile și, stânjenit, într-o oarecare măsură, împinse în lateral halba.

_ Internetul! Da, world wide web-ul! Spațiul ăsta virtual, în care oricine are câteva cunoștințe de operator PC poate face orice. Rețineți bine: ORICE! De la a publica un articol defăimător, degradant, ori, dimpotrivă, genial, până la postarea unui filmuleț de orice gen, chiar și despre o crimă. Spațiul ăsta aproape impalpabil, susținut de milioane de servere, cabluri ori unde, sateliți sau antene, este incontrollabil la nivel global. Sigur, există țări în care cenzura își mai face treaba încă, dar viitorul va fi categoric influențat de evoluția acestei forme de libertate, aproape perfecte. Pentru că, din multe puncte de vedere, nu există nimic care să îngreuneze o manifestare individuală.

Cea mai mare parte a drumului către casă îl făcuse mergând pe jos, refuzând invitațiile în mașinile colegilor. Resimțea nevoia de spațiu, dar și de limpezire. Cristina îi adresase un surâs la finalul intervenției, pe care nu dorea să-l interpreteze în niciun fel. Și totuși... Era intrigată de ideile lui? Sau interesată de el ca mascul? Îi dăduse ceva de înțeles la serviciu? De unde își avea izvorul intensitatea acelei priviri? Observase că, în anumite momente, îi sorbise efectiv cuvintele, cu o poftă nesățioasă. Își aminti brusc de ea... și de jadul verde din priviri, răspândit în jur, asemeni unor lasere cuceritoare... Trebuia să o mai vadă. Trebuia să o mai întâlnească!

Adormi întrebându-se iarăși, ce senzații tactile ar fi încercat la atingerea aceluia păr negru.

2.

Niciodată nu se întrebase dacă era capabil de gesturi pasionale.

Încercase mereu să ia lucrurile așa cum veneau, fără a le complica, deși constatase în ultima vreme că avea o tendință de analiză în exces. După mai multe zile în care nu o mai întâlnise, începu să regreta că nu avusese curajul unei abordări directe. Poate destinul sau alte forțe mai puternice nu le vor mai încrucișa drumurile prea curând. Să ceară mai multe zile libere și să colinde orașul în căutarea ei? Nu devenea ridicol? Sau și mai rău, nu dobândise o mică obsesie, ce avea să-l aducă

foarte curând la limita patologicului? Ce-și dorea de fapt? Doar să o cunoască? Să afle cine e, cum o cheamă și, eventual, dacă îi place cafeaua de dimineață, ori filmele cu Marlon Brando?

Deschisese larg fereastra din dreptul biroului său. Furnicarul de pietoni, de la înălțimea celor 10 etaje, îl amuza uneori. Începuse să bată vântul și, pentru câteva secunde închise ochii, obosiți de atenția acordată monitorului, ore în șir. Când îi redeschise, observă în fața cafenelei din colțul intersecției, în adierile vântului, niște șuvițe, a căror lungime și culoare îi cuceriră mintea cu un singur gând.

Daaa, ea era!!!...

Se repezi spre lift, după ce o observase intrând în local, ignorând întrebările, sau glumele colegilor. Trebuia să facă ceva!

Nu știa exact ce, dar deja neuronii erau angrenați în căutarea rapidă a unei soluții. Pentru prima oară, i se păru că liftul se mișcă cu o încetineală exasperantă. Ieși pe trotuar și se opri dezorientat. La câțiva metri de ușa cafenelei, sub o umbrelă imensă, o țigancă planturoasă încerca să vândă flori, deși, în canicula amiezii, ar fi avut mult mai mult succes dacă ar fi înlocuit florile cu înghețata. Alergă spre ea și cumpără un buchet imens de trandafiri, ignorând mulțumirile adresate în noua calitate, de cel mai excentric cumpărător al ultimelor săptămâni. Intră pe ușă, cu inima bubuind să-i spargă pieptul și mintea golită de gânduri. Silueta se afla în colțul din dreapta. Din câțiva pași, ajunse în fața ei, ținând buchetul cu ambele mâini și așteptând o reacție.

_ Da? S-a întâmplat ceva?

Și pentru a accentua întrebarea, își ridicase nelipsiții ochelari de soare, dezvăluind cea mai frumoasă și mirată privire din câte îi fusese dat să cunoască.

_ Ăăăă...

Realiză că nu putea să rostească nici măcar un cuvânt, rămânând cu gura întredeschisă și respirația întretăiată. Lângă ei, apăruse o chelneriță între două vârste, care puse pe masă un ceai cu gheață, zâmbind extrem de încântată la vederea buchetului. Uite că acționase fără prea multe subtilități, însă, dacă nu scăpa foarte repede de blocaj, avea să devină ridicol. Și cel mai grav, să nu și-o ierte niciodată!

_ Ăăăă... Îmmi cer scuze!... Probabil... probabil de la căldură mi se trage... E cald... extrem de... cald...

Îi se păru că observă o ușoară undă ironică în zâmbetul ei.

_ ...Trebuia să... să... să...

_ Să, ce?!?

_ Să vă livrez acest buchet!

_ Sunteți sigur?!?

_ Da, foarte sigur. Un... admirator... mi-a cerut să fac acest... comision! Îmi cer scuze dacă... dar, știți, am alergat pentru că nu știam dacă vă mai găsesc în acest local... și...

De unde îi venise ideea, sau ce forță îl purtase până acolo, nu putea să-și explice. Simțea primele efecte ale unei satisfacții imense.

_ Mulțumesc, mulțumesc mult!

Îi luă buchetul și delicatețea cu care îi așeză pe masă îl cuceri instantaneu.

_ ...Pot să știu și eu cine este acest... admirator?

_ Ăă!... Nu știu... adică știu, dar nu cred... că vă pot spune... numele lui... Știți, e... e vorba de confidențialitate aici...

Privirea de jad verde îl ținut prelung, neîncrezătoare, într-un mod aproape hipnotic. Nu! Nu putea să-i spună... Și, dintr-o dată timpul se dilată, fără a-l scoate din pasa neagră de inspirație. Ar fi fost atât de simplu să ia loc lângă ea, să ceară un ceai cu gheață și să înceapă o conversație despre orice: vreme, trandafiri, destin ori dragoste. Să îi soarbă cuvintele de pe buze, să se lase pradă ochilor hipnotici, să se bucure de prezența ei, să constate cum totul curge lin, asemeni unui fluid scăpat din formă în care fusese ținut prizonier. Unde se afla acea clipă de grație astrală, care să volatilizeze granițele aceluia dialog, poticnit în timiditatea lui și atitudinea oarecum defensivă pe care începuse să o afișeze ea?

Dacă nu-l place?

Întrebarea născută atât de brusc îi paraliză ultima fărâmbă de speranță că ar fi realizat ceva în acele momente. Închegă o scuză ridicolă și ieși împleticit din cafenea. Atmosfera sufocantă de afară, combinată cu ultimele emoții, îl făcure să transpire de parcă ar fi alergat kilometri. Se sprijini pentru scurt timp de un sâlp de iluminat, apoi, cu plusul la fel de ridicat și lac de sudoare, se îndreptă spre birou.

Nu acesta fusese planul! Nici pe departe!

Trebuia ca dialogul să fi fost altul, mai relaxat, plin de vervă, să propună ca final o revedere promițătoare. Expiră adânc, pentru a potoli loviturile de ciocan, ce încă amenințau să-i spargă sternul. Ce-i rămânea de făcut? De parcă mai putea fi reparat ceva. Se opri la toaleta biroului și își băgă capul sub jetul de apă rece. Categorie, cel puțin reușise să alunge la o altă distanță, marasmul otrăvitor al aceluia blocaj resimțit în apropierea ei. Altă distanță... Adică ridicase mînușă și provocase destinul. Se instalase în fața calculatorului, fără a atinge tastatura zeci de minute. Vidul mental era insurmontabil.

Nici nu o remarcă pe Cristina, ocupând scaunul liber de alături. Întrebările ei primiră răspunsuri monosilabice și total anapoda, determinând-o să abandoneze rapid conversația. Seara, pe drumul spre casă, obsevându-se într-o vitrină, izbucni în rîs. Aceasta era așa-zisa îndrăgostire?!? Pierderea autocontrolului, la limita gesturilor inexplicabile, ori nebunești? Monoideismul ăsta în care, toată

ziua, procesele conștiente se axează doar pe imaginea ei?!? Sau pe scenarii-reverii, în care proiecțiile sunt care mai de care mai pasionale, ori încărcate de semnificații sentimentale? Exista vreo opțiune rațională în toată chestia asta? Unde se afla libertatea lui, dacă mai exista vreuna? Ce îl purtase să acționeze astfel? De unde apăruse acea forță lăuntrică și ce mecanisme preconștiente, sau subconștiente se activaseră, astfel încât tot ceea ce simțea să capete forma unui gest romantic de a oferi flori unei necunoscute?

Prea multe întrebări. Și prea puține răspunsuri.

Trecură alte zile. Se liniștise oarecum, mulțumit totuși de reacția avută. Stabilise că avea destule resurse de a acționa în fracțiuni de secundă, chiar dacă concluzionase că finalul ar fi putut să fie altul. „Timpul e ucigașul perfect!” Nu avea ideea unde auzise această remarcă, dar se agățase de ea încă din acea seara, cu speranța că lucrurile se vor așeza pe un făgaș normal, într-o cronologie prea puțin marcată de evenimente fabuloase. Traseul de dimineață spre stația de autobuz îl parcurgea confuz, într-un amalgam de stări: teamă de nu-și mai pierde autocontrolul, dorință nebună de a o revedea, ori senzația de implacabilitate a unei legături cu ea, ce părea a transcede tot ce cunoștea în materie sentimentală. Se liniștea imediat, constatând că nu se afla acolo, ori în autobuz, deși amalgamul de stări devenea suportabil abia după trecerea mai multor ore, la birou. Evitase să se mai uite pe fereastră, deși de câteva ori, fusese extrem de tentat să-și arunce privirile spre intrarea în cafenea.

Cristina îl trata cu o ironie mușcătoare. Nu era decât rezultatul abordării nereușite din acea zi memorabilă. Nu-i răspundea, contrar așteptărilor ei. Nu era pregătit să accepte provocările care îi erau adresate, doar era prins într-o luptă contra propriei afectivități, pe care nu intenționa să o piardă. Avea momente în care se surprindea surâzând la rememorarea scenei oferirii buchetului. Alteori, era cuprins de un sentiment de frustrare că ea nu îi va aparține niciodată, dar de cele mai multe ori, se gratula cu cele mai negative complimente pentru faptul de a fi pierdut controlul asupra gândurilor.

Încercase să-și explice și de ce avusese senzația că între ei era predestinată o relație. Mai târziu, se gândi că trebuie să lase lucrurile în voia lor, fără a mai încerca să găsească răspunsuri. În fond, era normal să-și piardă uzul rațiunii pentru o pereche de ochi verzi, nu?

Dar, imediat negațiile își făceau din nou apariția. Mai puternice, mai acaparatoare. Nu-l caracterizase combativitatea, însă realizează că tocmai era pe cale să-i fie pusă la încercare rezistența. Poate avusese dreptate la acea discuție atât de aprinsă, din bar – nu există libertate, chiar dacă, în ultimele luni, fusese pe punctul de a accepta că aproape nimic nu îl condiționează, în afara slujbei. Descoperise o nevoie, o trebuință, un instinct în sinele său (nu avea idee cum ar trebui denumit ceea ce trăia), care îl împingea către un tărâm primejdios, în care se contura dependența de o altă persoană.

Într-o seară, se aventurează într-o plimbare fără țintă, prin centrul vechi al orașului. Atmosfera devenise mai respirabilă, după canicula de peste zi, iar trotuarele se populau exponențial. Mai

târziu, briza se transformă, pe nesimțite, în rafale de vânt, semn că norii de ploaie urmau să-și facă apariția. Se opri în fața unei librării, atras de coperta unui roman pe care dorea să-l recitească.

O undă de parfum îl făcu să tresară, dilatându-i nările, în câteva inspirații profunde. I se păru cunoscut, dar nu reuși să-și amintească de ce anume îl legase memoria lui involuntară. După o scurtă trecere în revistă a părților laterale, ridică din umeri, nerecunoscând pe nimeni. Probabil era doar mireasma unui parfum care îi placuse cândva... Instinctiv, i se păru o explicație frivolă, ușor de combătut. Undeva, în apropierea sa, pe o terasă, câțiva tineri râdeau cu poftă. Era nesigur dacă ceea ce simțul olfactiv îi adusese în prim plan nu era decât o altă o mică șaradă înșelătoare a coincidențelor pe care existența cotidiană i le oferea uneori.

Întunericul se accentuă brusc, sub apăsarea norilor negri ai furtunii. Primele fulgere, urmate mai apoi de tunete din ce în ce mai puternice acustic, nu-i speriau pe cei ce populaseră zona centrală. Picături grele își făcură imediat apariția, la început răzlețe, apoi torentul dezlănțuit al naturii păru a sufoca orașul. Se refugie lângă intrarea într-un imobil, alături de o pereche de îndrăgostiți, care nu se jena să se sărute pasional. Zâmbi... Cam prea multă afectivitate în jurul lui în ultima vreme! Observă o siluetă care traversa piața golită de trecători, fără a se teme de puhoiul diluvian ce se revărsa. Nu avea deloc aerul că se grăbește să caute un adăpost, deși ținuta elegantă ar fi obligat-o la acest lucru. Nu se îndoia că, după gesturi, era o femeie.

Nu era posibil! Iarăși ea?!? Din nou?

Câteva clipe, totul se blocă, într-o criogenie paralizantă. Cât de mic putea fi orașul ăsta, cu câteva sute de mii de locuitori, astfel încât să o întâlnească periodic? Unde se sfârșeau coincidențele și unde începea destinul de a fi legat de această persoană? Pentru care, era limpede ca lumina zilei, că simțea o atracție mai mare decât i-ar fi plăcut să recunoască. Și dacă s-ar fi oprit în același loc în care se afla el?!?

Nu apucă să-și termine gândul, că silueta se opri lângă intrare, scuturându-și coama neagră, eliberată din agrafele pe care tocmai le aruncase neglijent în poșetă. Pentru un moment, adoră imaginea acestei femei, căreia ploaia de vară îi conferise o aură de semizeită, ce gusta din plin o plimbare atât de pământeană.

Surâse observând sărutul nesfârșit al perechii vecine, apoi se întoarse spre el. Nu păru să-l recunoască. Se simți confuz și, totodată ușurat; într-un fel poate era mai bine că nu-și amintește de chipul lui. În fond nu fusese decât un „comisionar”, rol pe care îl adoptase sub impulsul momentului. Și totuși... Câteva inspirații profunde lămuriră misterul senzației resimțite mai devreme, în fața librăriei.

Da, era parfumul ei! Într-un amestec seducător cu cel al ploii...

Cum de simțurile îi înregistrară amprenta olfactivă aparte, când nu fusese în preajma ei decât de câteva ori? De ce memoria lui involuntară avea aceste mecanisme atât de precise, în a reține acea

aură volatilă, distinctă și inconfundabilă, ce părea a fi exhalată de ultimul por al pielii? Oare făcea baie într-o cadă plină de acel lichid, ce începea să aibe asupra lui, un efect aproape hipnotic?

_ Aș mai risca ceva dacă aș continua plimbarea?

Torenții nu păreau a se opri prea curând. Da, adora ploaia în acel moment! Realiză că întrebarea îi fusese adersată și avu din nou senzația acelei paralizii enervante.

_ Ăăă... Păi, cred că doar o viroză puternică...și cam atât... Deși, judecând după aspectul hainelor, e cam târziu să-ți faci probleme! Răul e deja făcut...

Nu-și dădu seama dacă râsul ei fusese provocat de ceea ce spusese, ori de fizionomie, în care bănuia că există și un aer perplex, de adolescent imberb, surprins în timp ce trăgea cu ochiul la nuri unei femei în toată puterea cuvântului. Când și în ce condiții ar fi putut scăpa de atitudinea de școlar sfios, scos în fața clasei pentru lecții? Și totuși, nu-i dispăcu mina ei relaxată. Poate chiar reușise să devină amuzant.

_ Da, ai dreptate! Și dacă mă gândesc mai bine, ar trebui să mă îngrijoreze mai mult starea laptopului! Dacă-mi pierd datele din el...

_ Eh, se pot recupera. Nu fără ceva efort, e-adevărat!

Un tunet asurzitor cutremură acustica sufocantă a serii.

Observă imediat tresărirea speriată a brațelor, aducând laptopul la nivelul pieptului.

_ Te simți minuscul în momente din astea, nu-i așa?

_ Da. Uite că mai încercăm, uneori, arhetipuri mentale, transmise de mii de ani, generațiilor... din vremurile de început ale civilizației, când alți semeni se uitau cu respect și teamă la un asemenea fenomen... Ar trebui să privim altfel natura... Ah, scuză-mă, prost moment mi-am ales și eu să filozofez!

Se opri oarecum jenat, deși constatasese că inspirația sa nu prea avea legătură cu prezența de lângă el. Care tocmai își întorsese mai mult de jumătate profilul, ca pentru a-l observa mai bine.

_ Nu, nu! Ai dreptate. Avem impresia că suntem atotputenici, nu-i așa? De când am căzut prizonieri acestei infatuări ieftine? Nu dominăm nimic, cu atât mai puțin natura! Uită-te în jur! Ce ne-am face dacă ar ploua așa o săptămână? Ar fi de ajuns pentru a da peste cap tot programul a milioane de oameni. Și asta în vremurile în care se spune ca stăpânim totul, sau aproape totul.

Un fulger luminase periculos de aproape. Imediat, cu mișcare ușor speriată, ea reduse distanța dintre ei. Cei doi îndrăgostiți urcară repede într-o mașină, ce opri în dreptul lor, în râsetele ocupanților, probabil niște prieteni. Dintr-o dată, zona păru pustie, cei mai mulți trecători dispărând ca prin minune. Chiar și traficul scăzuse. Câțiva stâlpi de iluminat din apropiere cedară, iar întunericul îi învălui repede, într-o sarabandă de fulgere și tunete.

_ Ne-am mai întâlnit undeva? De curând...

Îl recunoscuse de la început, sau doar acum fizionomia lui îi reamintise de întâlnirea din cafenea? Ori poate de călătoriile matinale cu autobuzul?

_ Ăăă... Nu știu ce să zic...

Și ar fi fost atât de simplu: să-i dezvăluie că destinul își juca într-un mod ciudat cărțile, intersectându-le din ce în ce mai des traseele, ca pentru a pregăti o uniune spirituală perfectă; că își imaginase de atâtea ori plăcerea de a fi mângâiat cu acele plete... Cum ar fi sunat o declarație de dragoste? În acel loc, în întuneric, în umezeala acelei atmosfere răcoroase? Ce reacție ar fi avut? Zâmbi, era un gest ce presupunea o doză prea mare de nebunie, curaj și adrenalină, de care nu dispusese niciodată. Îi răspunse că era posibil să se fi întâlnit în cafenelele din zona unde se afla și biroul lui: Nici nu mințea foarte mult, amintindu-și de episodul cu buchetul de trandafiri. Îl privise prelung, ca și cum apelase la toate rezervele ei de memorie. Ce ironie - în acel întuneric aproape total, silueta îl scanase pentru prima oară vizual, ca pentru a se asigura că nu stătea lângă un necunoscut!

Ploaia se întetă, transformându-se dintr-o simplă aversă de vară, într-o furtună în toată regula, ce nu dădea semne de slăbiciune că va părăsi prea curând teritoriul pe care îl cucerise, sufocându-l. Dacă ar rămâne cu ea, blocat într-un spațiu închis? Se abținu cu greu să nu izbucescă într-un ridicol râs adolescentin. Se oferă să-i țină laptopul, în timp ce ea căuta telefonul mobil în poșetă. Îl verifică, apoi îl abandonează, rugându-l să i-l împrumute pe-al lui. I-l întinse mecanic, rugându-se în secret ca cel apelat să nu răspundă. După aproape un minut se convinge că se va mai bucura de prezența ei pentru scurt timp. Glumi pe seama taximetrelor care, pe o asemenea vreme, dispăreau complet din trafic, iar telefoanele firmelor de profil se blocau de prea multe comenzi. Câteva clipe, tăcu îmbufnată, apoi râse scurt.

_ Nu-ți rămâne decât să mă conduci la o stație de autobuz!

_ Hm, o așa sarcină se face din pură plăcere!

_ Da? Atunci înseamnă că nu ești nici căsătorit, nici logodit, altfel nu se explică curtoazia de care dai dovadă.

_ Păcat, nu mai crezi în cavalerismul sexului opus!

_ Astăzi, cavalerismul se rezumă doar la gesturi teleghidate, ori vulgare! O femeie e bună doar la cratiță, ori lângă mașina de spălat.

_ Asta pentru că cel ce susține chestia asta, nu știe ce să facă cu femeia respectivă în dormitor!

De unde naiba îi venise replica asta?!? Probabil, memoria o înregistrase involuntar, în timpul unor dialoguri libere ale colegilor de birou, în pauzele de prânz. Se opri, vânzându-i tensionat reacțiile, până când râsul ei nestăpânit îl relaxă. Și, dintr-o dată, își ținu respirația – se afla

la câțiva centimetri de ea. Când se micșorase distanța? Cine făcuse primul pas? Inspiră adânc pentru a-și readuce pulsul la normal, însă realizează târziu că își umpluse plămânii cu parfumul ființei de lângă el.

_ Și dacă ți-aș spune că... aș prefera ca ploaia asta să nu se mai oprească?

_ Păi, m-aș gândi că ești un ecologist înrăit și că vrei să studiezi pe propria-ți piele fenomenul!

Se amuzară amândoi. Pentru o clipă, avu impresia că formau o pereche de îndrăgostiți, asemeni celei care plecase mai devreme, surprinsă de ploaie, pe care nu o speria nimic, cu atât mai puțin torențele furtunii ce sufoca orașul. Și conversația începu să decurgă normal, cu o cursivitate ce îi creă senzația că se cunoscuseră într-o altă viață. Nu putea explica această compatibilitate a dialogului, pentru că nu mai experimentase niciodată astfel de situație. Curând, resimțiră răcoarea și, instinctiv, îi întinse jacheta lui. Gestul protecției minime oferite îi armoniză reacțiile. Nu mai era nesigur, o masculinitate solidă apără în prim plan. Nici măcar nu făcuseră cunoștință, dar glumeau pe tema lipsei mijloacelor de transport. Câteva descărcări de lumină îi readuse privirii zâmbetul ei. Superbitatea unui moment astral... Despre asta citise în multe cărți, ori auzise în discuțiile unor apropiați, însă profunzimea emoției încercate depășea orice imaginație.

Exista și așa ceva? Din ce loc secret își făcuse apariția acest filon de afectivitate, atât de bogat?

Ploaia scăzu în intensitate.

Constată în ciudat că pentru prima oară în viață își dorea ca acest fenomen să nu înceteze. Era prea devreme, abia o descoperise. Într-o mutație neașteptată, o fulgerare de o luminozitate hipnotică îi străpunse viscerele, de teama dispariției premature. Nu se putea sătura de prezența de lângă el, i se părea că minutele trecuseră într-o clipită, asemeni săgeților luminoase ce brăzdau întunericul. Ascultându-i ruga, torenții reveniră mai puternici. Un trăznet reuși să redea întunericului cartierul, semn că undeva, prin apropiere, rețeaua electrică cedase.

Silueta se lipi de el imediat, într-o sarabandă de tunete. Ce ciudat! Nici nu-și imaginase în urmă cu mai bine de o oră că se va bucura de prezența ei regală, de acel parfum fabulos, ce îi cucerise simțul olfactiv de la prima inspirație, dar mai ales, de a-i simți vibrația trupului. Ce bărbat s-ar fi plictisit de o așa femeie? Dacă fenomenul nu ar fi încetat toată noaptea? Deși o asemenea perspectivă îl încânta, provocându-i un alt zâmbet stupid, trebuia să facă ceva, doar nu puteau rămâne ținuiți acolo, cu orele! O va conduce acasă, cu speranța că va afla mai multe și, de ce nu, cu promisiunea unei întâlniri.

_ O să merg după un taxi... Nu cred că ploaia va înceta prea curând...

O fracțiune de secundă, avu senzația că trupul ei se opune gestului brusc de a se dezlipi. Cu delicatețe, îi prinse mâna și îi spuse pe un ton scăzut să îl aștepte. Nu îi vedea ochii, dar știa că e unul din acele momente în care partenerii își percep la un alt nivel senzorial prezența. Partenerii... De unde apăruse ideea asta?!? Era a doua oară când se aflau la mai puțin de jumătate de metru

distanță unul de celălalt. Aruncă o glumă că e nevoit să o lase singură, în întuneric și orice bărbat ar fi putut să o răpească, apoi ieși pe trotuar și merse în direcția în care știa că se află o stație de taximetre. Așteptă minute bune apariția unei mașini, urcă în grabă, comandându-i șoferului traseul. Opiră în dreptul intrării imobilului, unde se adăpostiseră, dar nu o văzu. Stupefiat de dispariție, coborî în speranța că era totuși acolo... că nu plecase... Auzi ca prin vis invectivele șoferului, care îi cerea să se hotărască ce va face. Ud până la piele, se întoarse în mașină, scuzându-se pentru apa ce șiroia pe banchetă.

Ignorând zâmbetul ironic al șoferului, încercă să înțeleagă ce se întâmplase. Nu reușea să compună o explicație plauzibilă. Începu să regrete hotărârea de a merge în căutarea taxiului. Poate ar fi fost mai indicat să rămână cu ea, lângă ea. N-ar mai fi pierdut-o! Acasă se dezbracă rapid în baie. Pornind dușul, își duse din întâmplare mâinile la ochi și încremeni.

Era din nou lângă el...prin parfumul ei purtat pe palme...

Mirosul se impregnase îndeajuns, fără a fi estompat de picăturile care îl sufocaseră în drumul spre taxi, ori când coborâse în fața casei unde o lăsase. Rămase o vreme nemișcat, cu chipul cufundat în palme, inspirând adânc, sub jetul fierbinte al dușului. Vroia să se asigure că memoria va

reține și cea mai fină notă olfactivă exhibată de pielea ei. Realiză că gestul era inutil – nu va uita nimic. Pentru ca stătuse lângă ea, făcuse cunoștință cu vibrația aproape imperceptibilă a trupului, respiraseră împreună aerul răcoros al ploii, în noapte, discutaseră...

Nu reușea să-și dea seama unde dispăruse în cele 8-10 minute cât căutase taxiul. Variantele erau destul de puține și cea mai plauzibilă era aceea că se întâlnise cu un cunoscut, posibil amic, care se oferise să o conducă acasă cu mașina. Și dacă toată întâlnirea nu era decât o plăsmuire a imaginației lui, o himeră, o fantasmă provocată de niște halucinații, în niște condiții meteo în care misterul putea fi ușor pus în scenă? Izbucni în râs – nu fumase acele țigări faimoase oferite de unii din colegii lui și nici nu luase vreun medicament! Era confuz, fără să poată alege între bucuria încercată în cele câteva zeci de minute și stupefacția, ori dezamăgirea care îl cuceriseră după ce constatare că dispăruse. De ce nu-i ceruse un număr de telefon? Ori o adresă unde o poate găsi? Nu aflase unde lucrează; totul rămăsese la același nivel de informații ca la acea primă întâlnire din autobuz!

Adormi greu și toată noaptea visă că o regăsise. Imediat se trezea, iar regretul și iritarea creșteau exponențial, calmându-se doar atunci când recompunea secundă cu secundă întâlnirea din cafenea, ori pe cea în care dispăruse în ploaie. Dimineața sosi mai luminoasă ca niciodată, cu un soare strălucind puternic deasupra orizontului. Se mișcă haotic prin locuință, grăbindu-se spre stație. Nu-și imagină că ar putea să o reîntâlnească în autobuz. Observase că aparițiile erau surprinzătoare, în momente în care nu se gândea la ea. De ce nu era Dani aici? Avea nevoie de umorul lui misogin, piperat cu glume sexiste, puțin vulgare uneori, chiar seci.

Laura Baban

Săru' mâna, tata

de Laura Baban

E prima scrisoare pe care ți-o scriu. De ziua mea, că tu ai zis că ziua mea nu-i pe 8 Martie pentru tine, ci pe 1 iunie. Că eu sunt copilul tău și orice-aș face, copil rămân pentru tine. Atât, fără comentarii. (Exact așa îmi spuneai și când eram mică.)

Îmi amintesc când mergeam amândoi la dentist să-mi scoată dintele de lapte și tu mereu îmi promiteai ba ciocolată, ba înghețată, ba ceva dulce, dar doar dacă nu plâng. Și nu plângeam. Dar nu plângeam nu pentru că nu mă durea, nu pentru că voiam dulcele de după, nu. Nu plângeam ca să fii tu puțin mândru de mine. Și să mai petrecem timp împreună, pe unde-o fi. Să mai vorbim, să fiu eu mică și tu mare și să merg lângă tine pe stradă. Îmi plăcea teribil. Simțeam că pot să fac orice și dacă nu pot, ești tu acolo.

Îmi amintesc când ne trăgeai cu sania, ba în stânga, ba în dreapta. Și noi râdeam, și când nu mai râdeam însemna că ne-am răsturnat. Și nu ne ajutai să ne ridicăm. Iar pentru puține momente eram supărată, că uneori durea. Dar îmi trecea repede și iar râdeam. Știai tu că sunt dureri care trec mai repede dacă nu vii tu să mă reșezi pe sanie. Atunci nu înțelegeam, dar acum înțeleg.

Îmi amintesc noaptea în care mi-ai vorbit despre mama, despre iubirea adevărată, despre respectul pe viață și despre ce simți. Aveam lumină doar de la monitorul calculatorului și din cuvintele tale. Cuvinte pe care n-am să le uit cât voi trăi. „Mă îndrăgostesc în fiecare zi de ea pentru că e proaspătă.” Puteai să spui frumoasă, tânără, calină, bună, sinceră, sensibilă. Dar nu, ai spus „proaspătă” și cu doar cuvântul ăsta ai spus tot și-am priceput exact ce-ai vrut să zici.

Îmi amintesc greutatea mâinii tale pe umerii mei, un moment scurt, cu ocazii rare, când îmi spuneai: „Tăticule, tu știi că te iubesc!”. Iar pe mine mă stingherea singularul ăsta al verbului, al pronumelui, singularitatea momentelor. Îmi amintesc seara când am stat amândoi, până târziu, rezemați de congelator, rezolvând o problemă de geometrie. Și-am rezolvat-o. Îmi amintesc cu câtă răbdare m-ai așteptat în mașină când eu forfoteam să-mi rezolv actele pentru plecare. Apoi ne-am dus la teiul lui Eminescu și-am ascultat fanfara. Iar tu ai sunat-o pe mama, s-audă și ea.

Îmi mai amintesc cât de tare mă necăjeam când te supăram. Mama se supăra mai des și-i și trecea mai repede. Când tu te supărai, știam c-am greșit rău și că te-am dezamăgit. Și pe tine nu prea știam cum să te împac, nu funcționai ca mama. Îmi amintesc că tu m-ai învățat să merg pe bicicletă, să joc șah, să plantez pomi, să pescuiesc, să fiu cinstită, să fiu bună, să fiu îndrăzneță, să cred în mine. M-ai învățat să nu aștept de la alții, să mă descurc singură, pentru că știai că singură voi rămîne. M-ai învățat să iubesc, să apreciez, să împac, să las de la mine. M-ai învățat cum să mă port cu oamenii. M-ai învățat ce înseamnă respectul, dreptatea, bunăvoința, pedeapsa, judecata dreaptă. M-ai învățat să-mi fie rușine în fața ta. Să fac în așa fel încât să stau mereu mândră în ochii tăi.

„Vreau să mă căsătoresc cu tata”, ziceam și eu și Mădă. Eram mici, dar nu de aia o ziceam, că eram mici și naive. Nu. Mulți copii mici și naivi n-ar zice asta niciodată. O ziceam sincer și firesc,

pentru că ne era la îndemână să fim fericite, s-avem un tată bun. Un tata bun-bun, scos din povești.

Mi-e dor.

Și... te iubesc, tăticle!

Cu drag, puiul tău de soldat

Săru' mâna, mama

de Laura Baban

Mama, am început scrisoarea asta de atâtea ori. De atâtea ori aici, în Word, de mult mai multe ori, aici, în gând. Ție mi-e cel mai greu să-ți scriu, mama. Pentru că mi se îmbârligă lacrimile sub bărbie după fiecare gând, dar las cuvintelor plăcerea de-a fi spuse...

Mama, mi-e dor să-mi împletești părul, să-mi tai unghiuțele, să te așezi pe marginea patului și să repari ce au stricat alții: „Nu merită, Laura! Liniștește-te, șterge-ți ochii și adormi. Ai să vezi că mâine vei gândi altfel”. Și dimineața mâinelui gândeam altfel. Pentru că adormeam cu gândul că nu sunt singură. Că niciodată nu voi fi singură. Pentru că adormeam cu gândul că sunt iubită. Pentru că tu mă vei iubi mereu. Și cu gândul ăsta mi-e mereu atât de cald, mama...

Mi-e dor să-ți văd în mâini mapa cu mărtișoare, ori bomboanele de pom, ori pe Dada, cu rochița ei mov, vreun ghiveci de flori, ori un dicționar, o enciclopedie, un manual, ajutându-mă la o temă. Ori vreun lucrușor de-al tău, pe care l-am văzut și care mi-a plăcut și pe care nu mi l-ai dat din prima pentru că îți plăcea și ție mult. „Ți-l dă mama ție”, îmi spuneai apoi. Și știam cât e de important că mi l-ai dat după ce întâi n-ai vrut să mi-l dai. Mereu, mereu, până la urmă mi-l dădeai. Mulțumesc, mama! Dar nu numai pentru asta îți mulțumesc...

Mama, tu ai semănat în sufletul meu numai flori. Și, știind că într-o zi am să plec, pentru că așa e drumul firesc al copiilor, m-ai învățat cum să le îngrijesc singură, cum să stârpesc buruienile, cum să afân pământul la rădacina lor, cum să nu uit să le ud, cum să le vorbesc, cum să le mângâi. Mama, să știi că mă străduiesc să-mi îngrijesc grădina sădită de tine. Pentru că știu c-ai stat atâta timp aplecată deasupra pământului meu, chiar dacă te durea spatele ori erai obosită, chiar dacă aveai încă multe alte treburi, ori poate unghiile proaspăt făcute. Pentru că știu că-ți plac florile. Pentru că îmi doresc ca orice om care mă privește să mă vadă așa cum m-ai sădit, udat, crescut, mângâiat, alintat și iubit tu.

Mama, nu mi-ai dat tu verdele ochilor tăi, dar mi-ai dat în schimb atâtea. M-ai învățat să ascult, să sfătuiesc, să fac cadouri, să primesc cadouri care îmi plac, să primesc cadouri care nu îmi plac, să rămân bună, chiar dacă celălalt e rău, să spun ce gândesc, fără să jignesc, și dacă nu îmi iese, m-ai învățat că mai bine tac. M-ai învățat să fiu simpatică și când zâmbesc, și când mă supăr. M-ai învățat să fiu politicoasă, înțelegătoare, m-ai învățat să respect somnul, intimitatea și durerea

celorlalți. M-ai învățat să împart, să știu când e momentul să lupt, să știu când e momentul să renunț. M-ai învățat să iert, să mângâi, să ajut, să mă uit mereu ce las în urma mea, să observ, dar să nu îmi dau cu părerea ce lasă alții în urma lor. M-ai învățat să potrivesc hainele, culorile, cuvintele. Și scrisoarea asta, mama, tot tu m-ai învățat s-o scriu.

M-ai învățat să iubesc pădurea, munții, râurile, ploaia, animalele, excursiile. M-ai învățat să ocrotesc natura și să-i spun „La mulți ani!” în fiecare an, pe 22 aprilie. M-ai învățat să-mi recunosc greșelile. M-ai învățat să mi le repar. M-ai învățat să cred în mine și-n puterea sufletului meu. Mi-ai dat dreptate când alții nu mi-au dat și m-ai contrazis când nesocoteam dreptatea altora.

Mama mea, draga mea mamă... M-ai învățat să stau cu picioarele în sus, ca să mă relaxez, m-ai învățat să fiu mereu senină, mereu sinceră, mereu binevoitoare. M-ai învățat cum se pun florile în vază, cum se spală vasele, hainele, cum se așează cărțile, cum se face checul, zacusca și sarmalele. M-ai învățat cuvinte noi, m-ai învățat să iubesc cărțile, să le înțeleg, să le prețuiesc. M-ai învățat să văd întâi ce-i mai bun în oameni, să prețuiesc gesturile mărunte, momentele scurte, oamenii valoroși. M-ai învățat să citesc povești, să recit poezii, să scriu corect, să nu-mi fie frică de întuneric. În orice colțișor din mine aș căuta, aș găsi o lecție primită de la tine: „Așa m-a învățat mama”, „Așa face mama”, „Așa am văzut la mama”.

Plâng, mama. Pentru că mi-ai păstrat desenele, listele cu pozne și promisiunile scrise cum c-am să fiu cuminte. Datate și semnate. Pentru că mi-ai dorit doi copii ca mine :) Pentru că te-am împărțit atâta timp cu alți 30, 50, 80, uneori chiar 100 de copii. Copii ce te-au îndrăgit mult și care m-au făcut să apreciez că eu îți pot spune și „mama”, nu doar „doamna profesoară”. Pentru că nimeni nu mă cunoaște mai bine ca tine. Pentru că mă alintai păpădie. Pentru că n-am lăsat nici o ceartă neîmpăcată, oricât de absurdă era ea. Noi două am știut mereu să ne împăcam. Pentru că știu că plângi și tu, și vreau să nu-ți mai așez decât lacrimi din-astea în verdele tău.

Lasă-mă să-ți umplu inima, mama, pentru că și tu mi-ai umplut-o pe a mea... Lasă-mă să-ți mulțumesc pentru tot... Pentru toate pe care mi le-am amintit în scrisoarea asta, pentru toate pe care nu mi le-am amintit. Căci mai sunt atâtea... Dar vreau să cred că mai am timp să mi le amintesc, să ți le spun. Ani, ani mulți... mulți tare. Nu-i așa, mama?

Te iubesc! Atât, atât de mult... Și mi-e așa un dor de tine!

Saru'mâna, mama!

Cu drag,

Păpădia

P.S.: Mama, păpădia e mai mult o floare, nu?

Adriana Șerban

Adolescența târzie

de Adriana Șerban

Am scormonit prin propriile țesuturi și am găsit o avere: trăiri senile sedate cu duhori de sfârșit și multe semne de stop. Ca un om lacom, adun din ce în ce mai multe fără să mă satur. Încerc să-mi închid ochii umflați și realizez că nu pot. Oare de ce?

Fac un pas și ajung pe terasa de la ultimul etaj al casei mele, atât de aproape de rai... Mă uit în jos și nu văd prea multe, doar un gol imens de negru și doi ochi lucioși ce mă privesc fix. Aș vrea să îi vorbesc, dar nu am timp. Simt o mână gravă ce îmi sugruma brațul. Doare al dracului de tare! Oare ce regret mai mult: că sunt eu... sau că e el? Aș vrea să dezamăgesc pământul și să apuc să fac o ultimă săritura sperând că asta să-mi fie viața mea ultimă. Dar creatura asta mă ține strâns și mă doare. Și renunț, ca de obicei mă las prădată de aceleași vorbe și mâini grele aruncate fără sens ca o orchestră senilă fără dirijor. Îmi acopăr urechile și aștept să se lase cortina.

Și aștept până se duce dracu' întreaga rațiune și nu mă mai regăsesc în mine însămi și nu știu unde mă ascund cu adevărat și cine sunt eu, cea care rage. Aud cum arunc în aer cuvinte fără sens și aș lovi și eu... dar nu pot! Mă trec fiori și strâng din pumni și mă rog să izbucnesc în pieptul lui cu mii de lovituri, dar nu pot!

E atât de aproape de mine încât îi pot măsura aburii de alcool din nări. Ochii lui roșii și bătrâni nu mai exprima nimic, doar cerșesc milă. Păcat că îi pot dărui doar dezgust. Trăiesc acea secundă și decid: mă ridic ușor și nu ascult, sunt lovită și... ce contează. Las în urma mea pași repezi și amețiți de multe grade. Fug din locul meu de aproape de rai...de tot!

Aburi tomnatici

de Adriana Șerban

Un sărut uscat ce nu alunecă ci cade pe obrazul ei rece... e tot ceea ce-și mai amintește dulce din tot ce a fost. O gură de apă fără gust și un da rostit cu tot curajul prostesc strâns în plămânii ei. O bătaie de inimă, un puls adânc și dureros urmat de un sărut al oricui, al nimănui... Se nimeri să fie el și totuși părea că întrunește tot ceea ce și-ar fi dorit ea până atunci: o privire caldă, un apus de soare la început de septembrie, un surâs sincer, o floare de mac copt împietrită între două file de carte și un sărut pitit de-o șuviță de păr rebelă în bătaia vântului...

Frunze spulberate de-o briză tomnatică precum visele se ascund de după copacii obraznici.

Pe-un bulevard pustiu se adună gânduri. Nu-s doi, doar una mergând cu bascheții preferați, îndrăznind să zgârie asfaltul. Degeaba sentimente dăinuiesc în amintire; ce-i dus cu dorul cu dorul rămâne...

Ceșcuță cu ceai dulce

de Adriana Șerban

Nu îmi doresc nimic special. Ideal ar fi să primesc un pupic sfios încurcat de față de pernă pe care dorm. Înainte, credeam ca somnul e o risipă totală de timp. Acum îl irolesc visând. Se întâmplă săptămânal, sau poate mai des de atât, să vreau să rămân singură, nu izolată de restul lumii, doar cu el stând absent pe canapea. Nu vreau să discutăm nimic, n-am chef! Să ascultăm liniștea de la parter și sfârâitul din ibric. Un ceai de tei care să îmi gâdile buzele, mai multă miere...Să aruncăm câteva cuvinte în cană și apoi să amestecăm cu lingurița până se topesc. Ce dulce e acum! A mai rămas dar aburul călâi prelins pe coada ochiului meu. O geană îl ține strâns să nu alunece.

Nu vreau să zâmbim stupid și moale pentru a rupe tăcerea. Vreau să mimăm ceea ce simțim. Îmi încrunt puțin fruntea fiind convinsă că trebuie să respir. Mă irită cuvântul ăsta „trebuie”. Dacă nu ar trebui, aş mima simplu, murind. Ar fi păcat, mă gândesc că ar trebui să spele singur cănila unse cu urme de amintiri dulci pe care tot noi le-am consumat haini. Oftez! Îmi încarc plămânii și apoi las toată adierea lor să umble prin casă. Aștept să-mi ceară să mai fac un ceai în care să încropim dulceațuri, flori și miresme de dimineți răcoroase...

Încă o zi în care nu mă mai cunosc și care insistă să mă culc la loc!

Mihaela Petroşanu

Clar

de Mihaela Petroșanu

Ochi întors în doi spre lume
ce se scurge lent în gând
așteptând
să vină o ploaie furtună
din cerul pamântului
sau iarăși din noi
doi trecători prin apa râului
sau prin inimi străine
de gânduri ce se împletesc
cu umbrele cerului
și vor să strige
de întunericul care ascunde
orice speranță
smulsă din noi
doi
patru ochi în așteptarea doritului soare
de oameni.

Doi care nu știu încă
cum e să mori.

De ce sentiment?

de Mihaela Petroșanu

2007
Azi pământul e insuficient
pentru mine.
Întinderea lui se limitează la sentimente.

Mă simt învinsă acoperită de pamânt
Te simt rece
și nu mă pot curăța de frunzele uscate
singură

alunec ...

Ah, de-aș găsi apa
să-mi amintească de mine
când înotam în bălți murdare
nepasătoare

mică

mă zbat
între două posibilități
și nu pot să-mi aleg fericirea
dorind
să nu pierd esența
care se ascunde în sentimente.
2003

Trecut

de Mihaela Petroșanu

-Sunt comisarul Minea. Cu ce vă pot ajuta?

Voia să declare... Dar mai târziu. Acum dorea să-l privească pe acest om. Avea ochi de vultur și o privire tăioasă care, totuși, pe ea o liniștea.

Bărbatul aștepta răbdător ca ea să vorbească. Între timp a mai răspuns la telefon și a căutat un dosar. Apoi a privit-o pentru a o încuraja să înceapă.

-Mi-a dispărut un tablou. De Luchian. Autoportretul.

-De unde îl aveați?

-De la Pictor. Mi l-a dat în urmă cu câteva săptămâni... pentru că l-am luat cu mașina în drum spre Iași. Făcea autostopul și aștepta de o oră în ploaie să-l ia cineva. Nu l-am recunoscut. Avea barbă, era ponosit îmbrăcat, la prima vedere nu inspira încredere. Ținea sub braț o geantă mare pe care a lasat-o în mașină.

Aștepta ca fata să-și continue povestea. Încă nu începuse să noteze declarația. Prefera să o privească.

-Când am ajuns la intrarea în oraș mi-a mulțumit că a reușit să ajungă la timp. A sărit grăbit din mașină. De aceea și-a uitat geanta.

Tânăra nu avea nicio dovadă că avusese acel tablou. Deținea doar o fotografie pe care comisarul a privit-o îngândurat. După un timp a observat că se afla singur în birou. A stins lumina și a plecat acasă.

A doua zi comisarul a fost anunțat de directorul Galeriei Naționale de Artă din București, care îl sunase foarte de dimineată, că dispăruse o pictură a lui Luchian. Hotărâse să se ocupe personal de acel jaf. A cerut de la muzeu o poză cu tabloul furat. Era autoportretul denumit Un zugrav. Astfel fata devenea suspectă pentru furt. Trebuia să o caute.

După o săptămână comisarul a rămas șocat de lipsa de perspicacitate-nu observase în acest timp care era diferența dintre cele două poze-în una pictorul ținea pensula în mâna dreaptă, iar în cealaltă poză în mâna stângă.

Nu se putea gândi decât la faptul că un tablou era un fals. Dar care? Va trebui să afle ce era adevărat din ce-i spusese fata. Nu mințea în totalitate, așa cum crezuse la început, ca să-l ducă pe o pistă falsă. Imaginația lui o luase razna, se gândea că acel autostopist e de fapt falsificatorul sau hoțul de la muzeu.

A început să se documenteze, să citească despre viața pictorului. Un biograf afirma în paginile cărții lui că nu existau prea multe informații despre activitatea acestuia din perioada 1907-1909.

Comisarul, atât de obișnuit să pună întrebarea « Unde erați în ziua de...Aveți alibi ? », se gândea că nici el nu-și amintea ce făcuse în urmă cu 7 zile, exact cât timp trecuse de la apariția acelei tinere.

Se plimba îngândurat pe stăzile pustii ale orașului. Se opri apoi într-o crâșmă de periferie. Nu obișnuia să bea singur și nu într-un asemenea local. Totuși părea un client cunoscut. Chelnerul se purta familiar cu el, îl numea coane. A văzut atârnat de perete un tablou, s-a apropiat să citească numele acestuia. Birt fără mușterii. Își amintea ziua când făcuse schița aceluia loc. Atunci o văzuse pentru prima dată, privind pe fereastră, pe Iulia.

Era și atunci singur, ca acum. Se gândea la discuția pe care o avusese cu acel filozof care afirma că vom muri cu adevărat doar când nu vom mai regreta nimic și ne vom găsi liniștea sufletească. Iar timpul ne poate ajuta. Să ne regăsim pe noi înșine.

La plecare, când a vrut să plătească ce consumase, fu întâmpinat de patron care-l salută cordial și-l conduse până la ușă.

Ajuns acasă se băgă în pat și și adormi imediat. L-a trezit un telefon la ora 17. A doua zi. Dormise 20 de ore. Era obosit.

Comisarul Minea citea ce-și notase despre acel caz. Iulia Andor era martor și suspect în același timp. Și singurul indiciu. Ambele tablouri dispăruseră sau poate era doar unul singur. Era frumoasă tânăra. Se gândea că probabil s-a lăsat păcălit de ea. Dacă era fata hoțului? Și avea un complice? Trebuia să o mai vadă. O va chema la secție. Atunci o va putea privi pe îndelete. I se făcuse dor de ea.

Iulia. Nu-l iubise pe pictor, deși îi fusese foarte drag. Voia o altfel de viață de aceea se purta destul de rece; el trăia într-o altă lume. Îi părea rău că-l face să sufere. A preferat să plece neobservată din viața lui. Dar totdeauna aștepta cu emoție expozițiile lui. Pictorul o aștepta. Mai iubise și alte fete, dar pe ea încă o aștepta.

Trebuia să o caute, îi va lua mult timp. Putea să fie acuzat pe drept cuvânt de neglijență în serviciu. Nu luase datele personale ale fetei, declarație nu scrisese. Nu avea nicio dovadă că purtase acea discuție cu ea.

A văzut-o de departe, era în parc. Susținea aceeași variantă, că l-a cunoscut pe pictor. Nu a avut curaj să-i spună că e suspectă. A rugat-o doar să-i accepte invitația la cină.

Noaptea și le petrecea citind. Făcuse rost de toate cărțile în care se scrisese despre pictor. Ajunsese să-i cunoască viața mai bine decât o știa pe-a lui. Când voia să se liniștească se ducea la acel birt, care se afla la intrarea în oraș. Acolo simțea că trăiește, că e viu, își amintea de el. În acea seară se uita pe fereastră să vadă mașina. Terminase tabloul și era nerăbdător să i-l arate și ei. Era făcut doar pentru ea.

Marius Boghici

Filmul

de Marius Boghici

...După o zi grea, petrecută într-o căldură insuportabilă, Neculai vine cu greu spre casă. Obosit.

Noroc cu halbele alea reci, că nu ar fi rezistat toată ziua pe terasă. De dimineață a trebuit să umble la FSN-DLEDP (fărăștireanestiveidelaeadinportofel): „Mă duc să beau o bere cu riscul că tre' s-o plătesc”. FSN-DLEDP-ul se cam subțiasse după ce-și comandase de bună voie și nesilit de nimeni, nici măcar de ceasul care arată ora 7.45, 200 de rom și o bere.

Fusese totuși o zi bună, berea rece, doi amici luaseră salariul și se opriseră pe la crâșmă... El era deja acolo, prezent. Că na, cine știe, dacă nu cade...poate pică.

Chiar și mâncase vreo 4 mititei. Cu muștar. Și cu pâine.

Se uită la ceas, mergând. „Na, că iar am stat peste program, O fi ajuns muierea acasă?”.

„Oare am băut tot ce-am plătit?”

Se uită apoi la DVD-ul pe care i-l dăduse Costică, vecinul de la 4. Cică îl găsisse din întâmplare la fii-su între CD-urile cu jocuri. Căuta Zuma, să-i dea lu soacră-sa să joace. Că stătea de 3 zile la ei, și nu mai avea ce să-i spună. I se terminaseră cuvintele pentru un an.

„Ultimul răcnet băăă... Super pornăciune...”, i-a spus înainte să-i povestească cum îl bătuse bine, de lipsise copilul două zile de la școală. Îl bătuse pentru că se făcuse de kakao în fața soacrei.

„Cu de-astea umbli tu maică?” ...spuse soacră-sa înainte să o pună de un leșin sănătos, a cărui rezolvare a fost un apel de 15 min la 112.

Îl bătuse și pentru minutele consumate din cartela și așa epuizată.

„L-ai bătut degeaba, bă” i-a zis Neculai, „...că apelul la 112 e gratuit”.

„Nu-i nimic bă. El nu știe.”

Pentru spitalizarea lu' soacră-sa, i-a dat 10 lei. „Dacă-i spui lu' mă-ta ca ți-am dat bani, nu-ți mai cumpăr înghețată la anu` de ziua ta.”

Avea dreptate tat-su, că na, tre' să se ocupe de educația lu' fii-su. Și apoi, Laurică are doar 8 ani.

...

El (urmărind cu interes filmul): Îți place,ăi?

Ea: Ce să-mi placă?

El: scărpinându-se „pe burta de bere”

Ea: neștiind ce să-i răspundă

El: Ăăă?...îți place?

Ea: Ce mă?

El: Zii făi, îți place scula lu' ăsta?

Ea:

El: Hai, nu mai fă pe proasta, îți place nu-i așa?

Ea: Hai măăă...

El: La-s că știu io...

Ea: Ce știi tu mă?

El: Că îți place, da' nu zici..

Ea: Da, îmi place.

El: Da' a mea ce are?

Ea: N-are nimic.

El: ...

Ea: ...

El: Îți place făi astea

Ea: Ce să-mi placa mă?

El: Ooli lu ăsta negru din film...

Ea: Hai măăă....

El: Hai tu...că doar te întreb..

Ea: Da, îmi plac.

El: Da?...ali meli ce-are?

Ea: N-are nimic...

Au ramas tăcuți.

El, urmărind filmul pe care i-l dăduse Costică, din ce în ce mai nădușit.

Ea, absentă, obosită după 10 ore de muncă la „Scame”.

El: Dai făi și tu oleacă de *zdă?

„Strada Prostănaci?...” zi-se operatoarea mirată... „Ce-aveți frate pe strada aia? Că aseară ne-ați chemat la 22...”

„?@#\$\$%”

„Ajunge în 10 minute” spuse operatoarea și închise.

Theodora Anghel

Vacanța

de Theodora Anghel

I

Peisajul se derula prin fața ochilor Evei, cu repeziciune. Păduri, câmpii pustii, dealuri învăluite în plapumă de omăt sau zone locuite apăreau și dispăreau pe măsură ce trenul înainta. De la fereastra compartimentului ei zărea chipuri purtând pe ele expresii dintre cele mai diverse. Unii erau veseli, alții doar indiferenți, alții triști sau împovărați de cine știe ce gânduri doar de ei știute.

Cel mai mult îi plăceau opririle în gări. Peroanele animate de călători sau de cei care-i însoțiseră, erau colorate și-i inspirau o stare pozitivă. Îi plăcea să le observe reacțiile la vederea unei persoane dragi, mult așteptate, poate. Cei care conduceau până la urcarea în tren pe cineva drag, îmbrățișările generoase dinaintea despărțirii o făceau să simtă melancolie și gândul îi fugea pe nevănuite la Alex, de care tocmai se despărțise.

Prin minte i se derulă pentru a nu știu câta oară scenă ultimei lor întâlniri. Stăteau amândoi încordați în fața ușii de la intrare. Hotărâseră că poate s-au grăbit și relația lor nu era suficient de coaptă pentru a parcurge un nou pas, cel al căsătoriei. Ea începuse să aibă îndoieli în privința sentimentelor pentru Alex și i-a propus să stea o vreme despărțiți în speranță că, în acest fel, lucrurile vor deveni mai clare. Desigur, el a plecat trântind ușa, iar ea a rămas acolo o vreme simțindu-se goală pe dinăuntru, precum o carafă de vin golită prea devreme de un băutor însetat, neștiind ce ar trebui să simtă.

Era în drum spre bunica ei, ce locuia într-un sat izolat de munte, într-o pensiune agroturistică. Nu o mai văzuse demult, iar acum, dorindu-și să stea o vreme departe de Alex, părea o ocazie potrivită să-și petreacă ceva timp acolo, în pustietate. Pe măsură ce se apropia de destinație, optimismul îi revenea însuflețit de amintirea aceluia loc idilic al copilăriei ei, unde doar natura făcea legea și unde aerul era atât de curat încât îl puteai simți inundându-ți benefic plămânii.

Trenul se puse din nou în mișcare scrâșnind strașnic. Tresări. Ușa compartimentului se deschise și un cuplu se strecură înăuntru. Își verificară datele de pe biletele de călătorie și se așezară pe locurile de o parte și de alta ale ușii compartimentului. Sporovăiră cu ton scăzut o vreme, apoi căutară posturi cât mai comode, și închizând ochii, încercară să se odihnească.

Ușa compartimentului se deschise din nou și doi bărbați și o femeie își făcură apariția. Unul dintre ei privi pătrunzător la fiecare dintre ocupanții compartimentului, apoi, dădu din cap, aprobator, către celălalt. Cel ce intrase primul era bine îmbrăcat, cu o constituție fizică athletică și cu o expresie interogativă pe chip. Cel de-al doilea era teribil de neglijent îmbrăcat, „parcă a căzut șifonierul peste el”, se gândi amuzată fata. De sub o șapcă neagră alunecau plete, iar chipul îi era pe jumătate acoperit de o mustață și barbă nefiresc de stufoase. Tânăra ascultă muzică la niște căști imense ce-i acopereau în totalitate urechile.

Nu era în obiceiul ei să scruteze oamenii cu atâta insistență așa că își mută privirea spre fereastră. Bărbosul se așează pe scaunul de lângă fereastră, iar amicul lui pe locul alăturat. Tânăra se așează în stânga Evei.

Eva ridică revista ce i se odihnea pe genunchi și o deschise, încercând să-și acopere fața. Citi câteva articole , dar fără să rețină nimic. De câteva ori ochii îi fugiră peste revistă, la domnul de viz-a-viz și nu de puține ori l-a surprins privind-o discret. Partenerul acestuia își acoperi ochii cu perechea de ochelari negri, care până atunci i se odihnise pe creștet, își încrucișă brațele pe piept și încercă să doarmă.

Țârâitul telefonului ei se auzi în geanta ce se afla depozitată într-un spațiu special deasupra scaunului. Avea o sonerie stridentă și se grăbea să răspundă de teamă să nu-și deranjeze vecinii ce păreau amorțiți de somn, dar, nici nu-l apucă bine că îl și scăpă din mână. Se aplecă precipitat, să-l ridice, dar, din nefericire, domnul de viz-a-viz avu exact aceeași pornire așa că, își pocniră zgomotos capetele..

- Ah!, scânci ea, punându-și cu iușteală mâna pe creștet. Îi dădură lacrimile de durere.

- Îmi cer scuze! Sunt cam tare de cap! spuse domnul, care zâmbea în timp ce-i întindea telefonul cu o mână, iar cu cealaltă își masa creștetul.. Sunteți rănită? Vă pot ajuta cu ceva?

- Sunt, bine, mulțumesc! Dar dumneavoastră? Să știți că și eu sunt o căpoasă! spuse ea râzând de comicul situației.

Bărbatul râse și el.

Luă telefonul din mână lui și nu putu să nu observe degetele lungi, elegante, îngrijite. Îi mulțumi și se așează. Încercă să vadă cine o sunase, dar din păcate, căzătura se dovedise a fi fatală telefonului.

Se întristă, iar tânărul observase asta.

- Dacă aveți nevoie, vă pot oferi telefonul meu, domnișoară, spuse, întinzând către ea mâna în care avea telefonul.

- Mulțumesc, nu e nevoie...sper! Doream să văd cine a sunat! Atâta tot! spuse ea privindu-l recunoscător.

El făcu semn din cap că totul e în regulă; se aplecă spre ea, întinzându-i mâna.

- Numele meu este ..., tânărul șovăi o clipă, ...Tom!

- Eu sunt Eva! răspunse ea. Întinse mâna spre el și simți strânsoarea delicată și călduroasă a mâinii lui. O senzație foarte plăcută o cuprinse. Simțea o familiaritate stranie față de acest om pe care de abia îl cunoscuse.

-Hm...Eva! Minunat nume! Și...cum de nu sunteți însoțită de ...Adam? întrebă el cu o sclipire ghidușă în priviri.

Ea simți un nod în gât, dar încurajată de privirea lui jucăușă își reveni.

Crezând că a făcut-o să se simtă inconfortabil, el se grăbi să dreagă situația:

- Îmi cer scuze! Era o glumă...stupidă, se pare!

- Nici vorbă, spuse ea, eu vă voi spune unde este Adam, dacă și dumneavoastră îmi veți spune unde este Jerry!

El râse.

- Bun, zise el, chicotind încă. O meritam!

Se priviră zâmbind. Zâmbetul lui îi stârnea o senzație ciudată în suflet, parcă își amintea de el, dar nu știa de unde.

Sporovăiră ca doi amici vechi tot drumul. Constată cu plăcere că omul avea un simț al umorului ieșit din comun, iar ea adora asta, deoarece îi era ușor să comunice cu astfel de persoane.

Trenul poposi într-o gară mare, modernă. Ajunsese la destinație. Ea se ridică și încercă să-și recupereze bagajele. Tom se ridică iute și-i dădu o mână de ajutor.

- Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, domnule! Nici nu am simțit când a trecut timpul...spuse ea

- Plăcerea a fost în totalitate a mea, domnișoară, nu este nicio îndoială! spuse el, cuprinzându-i mâna și ducând-o la buze cu un gest elegant. Vă vom ajuta cu bagajele, și noi coborâm aici...

Îi trezi pe cei doi companionii, pe unul din somn, pe fată din reverie. Coborâră împreună și înainte să se despartă el o mai întrebă odată dacă nu are nevoie să sune pe cineva. Ea îi mulțumi din nou și refuză, zărind-o pe bunica ei în marea de oameni ce animau peronul.

- E ok, sunt salvată! spuse ea tânărului. Își luară rămas bun și ea privi în urma celor trei până când aceștia se făcură nevăzuți.

Bunica se apropie și fața ei se luminează când își îmbrățișă nepoata.

- Oh, draga mea! Draga mea! Ce dor mi-a fost de tine!

- Și mie, bunico!

- Stai să te văd! bunica se îndepărtă un pas și o studie cu ochi critic. Ești slabă ca un pui, iubita bunicii! Ah, lasă că te dau eu pe braț! exclamă ea, îmbrățișându-o din nou.

Își aminti că, în copilărie, bunica îi spunea mereu că o fată frumoasă trebuie să fie durdulie, lucru cu care ea, desigur, nu era de acord.

- Ah, buni, râse ea, în zilele noastre ești cu atât mai frumoasă cu cât ai oasele mai la vedere!

- Eh, nebunii de la oraș....! mormăi bunica dezaprobată. Hai să mergem, fata mea, trebuie să fiu acasă, aștept un grup de turiști...de azi dimineață trebuiau să apară... L-am lăsat pe Victor să taie niște lemne pentru sobe...să nu se fi pus pe băut, netrebnicul ăla!

- Ah, bunico, de ce nu mi-ai spus? Nu vreau să incomodez...

- Ce tot spui, draga mea? Ești nepoata mea, copila mea...unde stau eu stai și tu...

Drumul spre locuința bunicii era anevoios. Pe ultima porțiune de drum nu se aventura nici o mașină sau atelaj, orice doritor de a junge acolo fiind nevoit să se aventureze călare. Bunica era obișnuită cu drumul, iar Eva savura fiecare moment, bucurându-se ca un copil de brazii încărcăți de zăpadă. Peisajul era într-adevăr mirific, iar pentru cineva venit din jungla și smogul orașului, era Raiul pe pământ. Aerul rece și curat, îi trezea toate simțurile. Se simțea vie...Simțea sângele curgându-i prin vene, inima bătând regulat și cuminte...Inspira cu sete aerul de munte.

Nu dură mult și casa se zări printre nămeți. Era impunătoare, construită de către străbunicii bunicii ei, care pesemne fuseseră oameni înstăriți. În ciuda mărimii, nu părea intimidantă, deoarece aerul rustic dat de lemnul ce, practic, înconjura casa, o făcea să pară călduroasă, primitoare.

Intrară în curtea ce părea nesfârșită, iar bunica se interesă dacă au venit turiștii așteptați. Victor, omul de bază al bunicii spuse că nu, niciun semn de la ei.

Peste câteva ore se aflau așezate confortabil pe fotolii acoperite cu păaturi din lână moale, în fața căminului în care ardeau câțiva bușteni, bucurându-se în tihnă de un vin fierț.

- De ce n-or fi ajuns oamenii ăștia? spuse bunica. Au închiriat toate camerele pentru o săptămână! Mi-au plătit totul în avans! De așa afacere nu am mai avut parte până acum. Bunica era îngrijorată.

– Sper să nu le găsim oasele răsfirate pe coline, la primăvară! gândi ea cu voce tare.

Eva răs.

- Hai, buni, nu te mai panica așa, poate s-au răzgândit!

Peste ceva vreme Eva rămase singură în încăperea, bunica având treburi pe la bucătărie, de unde îi auzea vocea autoritară bombănindu-l pe Victor.

Încăperea în care se afla era un fel de zonă de zi și comunica printr-o arcadă generoasă cu dining-ul, unde se afla o masă imensă cu multe scaune. O altă ușă dădea într-o încăperea mică, unde se strânseseră de generații mii de cărți. Era un soi de bibliotecă birou. Eva își amintea că era ascunzătoarea ei favorită, pe vremea când era copil, încăperea beneficiind de două ferestre imense cu tocurele foarte late, acoperite de draperii grele de culoarea coniacului. Acolo, între draperie și foaia geamului, își petrecuse ore întregi, citind și pierzându-se de lume.

Seara se lăsa ușor și lumina din încăperea devenea tot mai difuză. Flăcările din șemineu aruncau umbre plăcute și te îmbiau la somn. Zâmbi și se înfășură mai bine cu pătura de lână lăptoasă.

Deodată se auziră voci venind dinspre holul de la intrare. Vocea bunicii și altele, necunoscute.

- Probabil sunt turiștii bunicii, își spuse ea. Bine că au venit; așa se liniștește și ea.

Vocile se pierdură pe scări, spre etaj. Peste puțin timp bunica intră bucuroasă în salon.

- Au venit! Uf, ce bine! M-aș fi frământat întruna de grija lor! Mă miră că-s doar trei....În fine, treaba lor! I-am condus sus, să-și aleagă camerele...oricum le-au închiriat pe toate...râse bunica, după care se făcu din nou nevăzută.

Eva rămase din nou singură și se gândi să meargă la culcare, dar nu se îndura să iasă din îmbrățișarea caldă a păturii. Trecură câteva minute și auzi pași ușori în spatele ei. Se întoarse să vadă cine e și rămase înmărmurită. Era tânărul din tren, Tom. Nici el nu se arăta mai puțin mirat decât ea.

- Ia te uită, spuse el zâmbind. Ce mică e lumea!

- Poate prea mică, râse și ea dând să se ridice.

Bărbatul înainta până în fața feței. Își schimbase hainele de drum, cu unele confortabile, renunțase la șapcă și avea părul strâns într-o coadă. Pe deget învârtea un breloc auriu.

- Pot să.... întrebă el arătând spre fotoliul gol.

Ea încuviință.

Se așeză și își pironi privirea asupra limbilor de foc aruncate de buștenii incandescenti. Se lăsă pe spate și-și puse mâinile sub cap scoțând un oftat de relaxare.

- Flacărele astea sunt adevărată terapie, nu-i așa? întrebă Eva mai mult pentru a întrerupe liniștea stânjenitoare, decât din curiozitatea de a-i afla părerea.

- Citiți gândurile, domnișoară? întrebă el întorcându-și privirea către ea.

Ea râse amuzată.

-Întradevăr, nu găsesc nimic mai relaxant decât focul ce arde într-un șemineu! spuse el. Apoi, după o mică pauză continuă. Cum se face că ne întâlnim din nou?

- Proprietara este bunica mea și...îmi pare rău...mi-a spus că a închiriat unui grup ce dorește solitudine și discreție...dacă deranjez trebuie doar să-mi spuneți, bunica are niște camere separat de cele folosite de oaspeți...pot sta acolo... , părea că-și cere scuze într-un fel.

El vru să spună ceva , dar în cameră năvăliră ce-i doi parteneri ai lui Tom. Dând cu ochii de Eva făcură ochii cât cepele. Își îndreptară privirile interogatoare spre Tom văzându-l șezând liniștit. El le explică ceea ce Eva îi dezvăluisese mai devreme, iar mimica fețelor lor trăda nemulțumire.

Nedisimulându-și cu niciun chip dezamăgirea, însoțitoarea lui Tom întrebă pe Eva:

- Veți sta mult aici?

Eva sări din scaun ca arsă. Era încordată ca un arc.

- Nu! De fapt....

Nu-și termină propoziția deoarece Tom interveni.

- E ok, Karen. Domnișoara poate sta cât dorește și chiar sper să nu te ia înseamnă și să nu mă lipsească de încântătoarea dumneaei prezență.

Luă mâna Evei și o sărută ca un gentleman perfect educat.

Dacă ar fi privit-o pe Karen ar fi văzut că ochii ei aruncau fulgere otrăvite în Iad. Își ridică fruntea, luă o atitudine semeață și plecă să exploreze încăperile.

- Sam, vrei să anunți la bucătărie că ne poate servi cina? spuse Tom către tânărul ce privea amuzat scena de mai înainte.

Sam se făcu nevăzut, iar Tom se întoarse către Eva, care privea în pământ cu un aer trist.

- Îmi pare rău, îmi cer scuze în numele ei! Nu se poate spune că diplomația este atu-ul ei... Vă rog să ne însoțiți la cină!

Ea își retrase mâna dintr-a lui și spuse cu un aer serios imprimat pe chip.

- Sunt obosită, mă voi retrage în camera mea. Voi încerca să nu vă stau în cale! Înclină capul în semn de salut și se îndreptă spre bucătărie; aceasta dădea într-un hol lung și întortocheat care ducea la o altă serie de camere pe care bunica le folosea pentru sine și familie. Trecu pe lângă bunica ei care prepara cina musafirilor, fără s-o privească.

- Hei! făcu aceasta! Stai aici să-ți dau de mâncare, unde pleci?

- Ah, buni, am o durere de cap înfiorătoare, vreau să dorm. Nu mi-e foame, își sărută bunica pe obraz și dispăru pe ușă.

Noaptea aceea dormi buștean, nu fără să se gândească o vreme la ciudățenia acelei zile.

II

Dimineața următoare se trezi veselă, odihnită și plină de optimism. Aceași atmosfera de veselie domnea și în bucătărie, unde bunica și Victor făceau o zarvă de neînchipuit, mânuind oalele și cratițele cu dexteritatea și priceperea unor maeștri de circ. Masa impozantă din mijlocul bucătăriei, ce servea și ca insulă de bucatărie și că loc de luat masa, era plină ochi cu tot felul de legume și fructe.

- Eh, s-a trezit copila mea! exclamă bunică. E aproape prânzul, fata mea!

Eva își puse o ceașcă de cafea și se așeză pe un scaun înalt sprijinindu-și coatele de masă, privind mirată toată desfășurarea de forțe din jurul ei.

- Buni, ce se întâmplă aici? Pentru cine atâta mâncare? întrebă ea în cele din urmă, văzând că nimeni nu spune nimic.

- Musafirii noștri au invitați diseară, organizează o mică petrecere, răspunse bunica în timp ce tranșa o bucată de carne cu priceperea unui chirurg.

- Ai nevoie de ajutor?

- Puiule, bine că ai întrebat! După cum vezi eu și Victor nu ne vedem capul de treburi aici, am nevoie să mergi peste deal, la stână, să iei niște brânză proaspătă...

N-ar fi vrut să iasă, dar nu o putea refuza pe bunica, așa că fu de acord.

Peste câteva minute ieșea pe ușa din spate. Nu dorea să dea cu ochii de ceilalți locuitori temporari ai casei.

- Ia-l pe Labuș cu tine! Îi strigă bunica. Să nu dai de vreun lup pe drum...

Zâmbi. Pe vremea copilăriei, zărise lupi de nenumărate ori pe colinele din apropierea casei, nu-i era frică de ei. Lupii de prin zonele acelea erau mai degrabă niște căței sălbatici, care încercau să evite întâlnirea cu oamenii tot atât de mult pe cât se chinuiau oamenii să evite întâlnirea cu ei. Fluieră ușor și un câine imens, lăptos, își făcu apariția, dând din coada cu atâta putere încât toată jumătatea posterioară a corpului se mișca în stânga și în dreapta. Eva îl mângâie pe creștet.

Stâna se afla pe cealaltă colină, într-o zona extrem de abruptă. Colinele erau separate de un râu de o lățime considerabilă peste care se afla un podet construit din lemn și frânghii.

Cu Lăbus ca și companion ieși pe poarta mică din spate și o luă pe potecuța bine știută. Zăpada scrâșnea sub tălpile ei. Îi plăcea zgomotul acela pentru că-i aducea aminte de anii fără griji ai copilăriei, când bunicul o plimba cu sania pe aceeași potecă.

Lăbuș alergă înainte câteva zeci de metri, după care se întorcea în viteză către ea, mișcându-și neobosit coada stufoasă.

- Bravo, băiete, bravo! Îl încuraja ea mangâindu-l cu afecțiune.

Drumul era uneori drept și deschis vederii, alteori ascuns de brazii înalți acoperiți până la refuz cu omăt. După ce trăise ani de zile în oraș, reușise să înțeleagă fascinația pe care turiștii o simt pentru aceste locuri feerice, desprinse parcă din poveștile cu zâne.

Deodată, câinele începu să latre, semn că simțea o prezență în apropiere. Eva privi în jur, dar nu zări nici o vietate. „O fi vreun lup, ascuns printre troiene”, își spuse. Pășea cu atenția încordată la maximum încercând să surprindă cel mai fin zgomot din împrejurimi, dar în afară de pașii ei scârțâind sub zăpada înghețată, nimic altceva nu era de auzit. Lăbuș încetă a mai lătra și mergea

liniștit lângă ea. Trecu de un cot abrupt pe care drumul îl făcea și poteca se arătă din nou deschisă în fața ei. Respiră ușurată. După câțiva pași, după un troian înalt și înghețat i se păru că vede ceva. Nu putea zări ce este de la acea distanță, așa că se apropie tiptil. Rămase surprinsă când realiza că rezemat de troianul de zăpadă, încotoșmănat din cap până în picioare, se afla Tom. Fredona și nota ceva pe un carnețel, părând total absorbit de ceea ce făcea.

Ea încercă să se retragă fără să fie văzută, dar intenția ei fu zădărnicită de către patruiped, care fugi către bărbat și sări prietenos pe el, mai - mai să-l doboare la pământ. El se întoarse mirat și privirea i se însenină când dădu cu ochii de fată.

Se retrase, intimidată și evitându-i privirea, vru să-și continue drumul. Dar el sări în fața ei cu o mișcare sprintenă.

- Sunt neplăcut surprins să constat că mă evitați, domnișoară Eva! spuse el pe un ton plin de reproș.

- Chiar nu vreau să vă deranjez...am văzut că lucrați la ceva, îmi pare rău că v-am distras atenția! spuse ea retrăgându-se un pas. Îl ocoli ostentativ și încercă să-și vadă de drum.

- Încotro mergeți? insistă el, intrigat de comportamentul ei.

Eva își dădu seama că exagera cu acest comportament, așa că se întoarse către el și cu o privire mai binevoitoare spuse:

- Merg la stână, după brânză!

- Oh, excelent! exclamă el cu sincer interes. Vă pot însoți? Nu am mai văzut o stână vreodată...

Ea încuviință, iar el se grăbi să i se alăture. Pășeau împreună și pentru o vreme nici unul nu îndrăzni să spargă tăcerea, singurul zgomot fiind cel făcut de pașii lor pe zăpadă.

- Diseară va fi o petrecere, începu el.

- Știu, răspunse ea, mi-a spus bunica. Era forfotă mare în bucătărie încă de dimineată.

- Sunteți invitata mea în seara asta!

- Nu cred că voi putea veni, spuse ea cu gândul la Karen. Iubita dumneavoastră s-ar putea supăra.

El izbucni în râs ca și când această idee ar fi fost una extrem de amuzantă.

- Karen nu este iubita mea, lucrează pentru mine. E adevărat că atitudinea ei protectoare față de mine, lasă, uneori, altă impresie!

Se simți încurcată și un sentiment straniu, de ușurare, i se strecură în suflet. Se rușină în sinea ei când conștientiză că acest străin o interesa. Se îmbujoră și se strădui din răsputeri să-și ascundă fața, pentru ca el să nu observe asta.

- Ce ar fi dacă ne-am tutui? Întrebă el, simțind o exaltare despre care habar nu avea de unde-i venea.

- Bine, spuse ea scurt.

- Atunci...spuse el șovăitor, vrând parcă să se asigure că totul e clar. Suntem ...Tom ...și Eva, ok? Eva...

- Tom! Încuviință ea zâmbind.

Între cei doi se insinuase, discret, o legătură stranie. Aproximarea emoțională pe care fiecare dintre ei o simțea față de celălalt, le încălzea sufletele într-un mod plăcut, domol, calm.

Încălțăminteia lui Tom nu părea potrivită pentru ghețușul lucios al potecii, deoarece făcea eforturi să se țină pe picioare, fiind în pericol de a aluneca la fiecare pas.

- Cred că o să fac febra musculară, spuse el .

Ea îi oferi brațul, dar el refuză.

- Dacă voi cădea, vă voi....te voi trage după mine, spuse el zâmbind, și nu-i corect.

- Încălțăminteia mea este mai stabilă, te voi sprijini. Bunica m-ar certa dacă ar afla că nu am avut grijă de unul din musafirii ei...! Ține la ei la fel de mult precum ține la mine!

- Oh! Mi-e greu să cred asta!

Râseră.

El îi acceptă brațul și observă că nu purta mănuși, iar mâinile îi erau înroșite de frig. Repede le scoase pe ale lui și i le înmână fetei. Ea le acceptă cu recunoștință. Încă mai păstrau căldura mâinii lui și senzația îi făcu plăcere.

Nu dură mult și podețul de scânduri se ivi în fața lor. Tom îl privi îngrijorat.

- Trebuie să trecem peste...asta?

Podețul se legăna ușor în bătaia slabă a vântului, scârțâind sinistru. El privi în jos. Râul era înghețat bocnă.

- E ceva distanță până jos, spuse Tom.

Eva îl încurajă amuzată.

- Nu-ți face griji, domnule, te voi proteja eu! Podul arată așa de când mă știu, iar dacă acum ți se pare îngrozitor ar trebui să-l vezi vara! Când vezi râul curgând și mugind turbat sub picioare, tare îți vine să te întorci înapoi! Dar din păcate el este singura legătură cu stâna! Ține-te bine de margine....sau... te poți întoarce. Continui singură!

- Și să te las singură, pradă primejdiilor? exclamă el atât de sincer, încât Eva nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

Lăbuș era deja la mijlocul podului ținându-și lătrând vesel, chemându-i și pe cei doi.

- Eh, oftă Tom, doar n-o să mă las învins de un câțel.

Apucă vârtos funia groasă de pe marginea podului și înaintă curajos în timp ce chipul lui exprima cea mai veritabilă groază.

Eva se prăpădea de râs în urma lui.

- Nu-ți face griji, dacă ai să cazi...râul este înghețat!

- Nu mă ajuți deloc! Poate nu mă înec, dar capul mi-l sparg, cu siguranță! Și...nu mai râde! exclamă el.

Își dădu seama cât de caraghios trebuia să arate și izbucni și el în râs.

Traversară podul și el răsuflă ușurat când puse piciorul pe gheața tare și solidă.

- Gata, spuse el. Aici rămân...nu mai traversez înapoi decât sedat!

- Poate găsim la stână niște țuică! glumi Eva. Pentru curaj!

Străbătura câteva sute de metri poteca înghețată și în curând zăriră stâna. Un gard de lemn, rudimentar amenajat, înconjura o colibă modestă și țarcul în care se aflau câteva sute de oi. Tom privea încântat peisajul sălbatic ce i se înfățișa în fața ochilor.

- Minunat! Minunat! tot repeta.

Deschise porțița șubredă și o invită pe Eva să intre.

Luară de la stână tot ce dorea bunică și porniră înapoi. De data asta traversară podul fără probleme și nici chiar scândurile ce lipseau din pod, lăsând privitorul cu ochii în hăul de dedesupt, nu-i făcurea vreo impresie tânărului Tom.

- Eva....începu el șovăitor, să nu mi-o iei în nume de rău și dacă sunt prea îndrăzneț te rog să mă pui la punct! În tren, când te-am întrebat de Adam, mi s-a părut că văd o umbră de tristețe pe chipul tău! Ce s-a întâmplat?

Spre surprinderea lui, Eva răspunse imediat, fără să se gândească prea mult .

- Numele lui este Alex și s-ar putea să fie Adam-ul altcuiva deja.

El o privi surprins.

- Ne-am despărțit! urmă ea întâlnindu-i privirea.

Nu mai insistă cu întrebările, părând să fi aflat deja ceea ce-l interesa. Îi strânse brațul. Chiar dacă nu mai aluneca atât de tare, nu dorea să o elibereze.

Curând casa bunicii apăru în fața ochilor lor și parcă, amândoi simțiră o undă de regret. Ar fi vrut ca drumul să fie mai lung și să prelungească acest moment de intimitate.

Intrară în curtea casei și el o conduse până la intrarea din spate. Înainte că ea să intre el îi prinse mâna și o duse la buze. Îl privi surprinsă și simți cum inima îi bate mai tare. O fixă cu privirea în timp ce-i ținea mâna lângă buzele lui.

- Vii diseară? o întrebă pe un ton serios, care parcă, nu admitea nici un refuz.

Nici să fi vrut nu se putea împotrivi acelor ochi care parcă îi porunceau. Se lăsă purtată de magia privirii lui catifelate și se auzi spunând, parcă, fără voie:

- Da, voi veni!

El îi sărută din nou mâna și o eliberă dintr-a lui cu atâta grijă, de parcă ar fi fost un odor prețios. O petrecu din priviri până când se făcu nevăzută pe ușă, după care, ocolind casa, intră pe ușa principală și urcă în camera lui fără să schimbe o vorbă cu nimeni.

Agitația din casă și din jurul ei creștea pe măsură ce seara se apropia. Bunica, dură ca un general de armată, dirija pregătirile cu mână de fier. Angajase pentru seara respectivă două tinere care o ajutau la bucătărie și la servirea invitaților. Frigiderele gemeau de atâtea bunătăți, băuturi fine fuseseră aduse la cererea lui Tom, fructe exotice, deserturi nemaivăzute se odihneau pe platouri de cristal.

În camera ei, Eva regreta amarnic faptul că acceptase invitația lui Tom. Printre hainele pe care le aruncase în grabă în geamantane, la plecarea din oraș, nu se afla nici o ținută elegantă. Pe pat, aruncate în dezordine se aflau toate hainele ei. Haine lejere, jeansi, tricouri, câteva pulovere... Se trânti descurajată pe pat, oftând.

Tocmai atunci se auzi un ciocănit ușor în ușă și bunica intră în cameră. Făcu ochii mari zăbind dezordinea și aruncă asupra fetei o privire nedumerită.

– Ah! exclamă Eva. Sunt o proastă! Proastă! Proastă!

Își acoperi ochii cu mâinile și începu să plângă. Mai contrariată decât oricând bunica se așeză pe pat, lângă ea și îi mângâie cu tandrețe maternă părul negru.

– Ce s-a întâmplat, fata mea?

Fata o cuprinse pe bătrână cu brațele și o strânse cu putere.

– Doamne! Mă sperii, copilă! Ce ți s-a întâmplat? se îngrijoră bunica.

– Ai să râzi de mine, bunico!

Bunica zâmbi și îi luă fața în mâini privind-o cu dragoste.

– Fata mea, de mult nu mai râd de nimic! Am trăit și am văzut multe, așa că, nu râd și nu mă mai mir de nimic...

– Tom...,începu fata șovăielnic,...m-a invitat la petrecerea din seara asta.

– Tom? se miră bunica.

– Da, unul dintre turiștii tăi. Ne-am cunoscut în tren...

Bunica se gândi o clipă, ca și când ar fi încercat să-și aducă aminte care dintre cei doi bărbați ar putea fi Tom. Era o persoană discretă și numele turiștilor ce poposeau în cabana ei, nu o interesau în mod deosebit.

– Cel cu barbă și mustață... completă Eva, văzând aerul încurcat al bunicii.

– Ah, da...exclamă ea. Un tânăr extrem de galant și de politicoș! Mi-a plăcut! Dar care e problema ? De ce ești supărată?

Eva se ridică și arată cu degetul spre pat.

– Uită-te și tu! Cu ce să mă îmbrac? Nu pot merge acolo în jeansi, nu?

Chipul bunicii se însenină și cuprinsă de o voioșie bruscă, spuse:

– Minunat! Minunat! Sus, în pod, am un cufăr mare cu hainele mele din tinerețe... Eu și bunicul tău eram niște petrecăreți! râse ușor, iar ochii i se umeziră. Semenii cu mine, la vremea aia. Sigur ți se va potrivi ceva de acolo...Fugi! Petrecerea va începe curând, deja aud zurgălăii unei sănii pe drum.

Eva nu părea să împărtășească entuziasmul bunicii.

– Eh! Acum ce mai e ? Întrebă bunica.

Eva se așeză pe pat, părând foarte amărâtă.

– Mai e ceva. Aș vrea să merg , dar...nu știu!

Bunica îi cuprinse palmele într-ale ei și le sărută cu dragoste nețărmurită.

– Am petrecut ceva timp cu acest bărbat și îmi place foarte mult! Are un suflet cald, am simțit asta de prima dată când l-am cunoscut...

Chipul Evei se însufleți. Vorbind despre acest bărbat, ochii i se luminară, obrații se înflăcărară și toată ființa ei fremăta, cuprinsă de un fior ce-l simțea pentru prima oară.

Bunicii nu-i scăpa defel, această metamorfoză și chicoti în sinea ei.

– Ți-e teamă să nu te îndrăgostești! spuse ea calm.

Eva lăsă privirea în pământ și se întristă din nou. Bunica o citea ca pe o carte deschisă, așa a fost dintotdeauna.

– Să-ți spun ceva! Te iubesc că pe ochii mei din cap și aș ucide pe oricine ți-ar face rău, fără să clipesc! Dacă asta simți fața de acest tânăr, nu te împotrivi... dă-ți voie să simți! Deschide-ți inima! Las-o să fie inundată de emoția pe care am văzut-o adineori pe chipul tău! Dacă te împotrivești acum, vei avea ce regreta mai târziu...Eu așa am făcut! Am avut momente în viață, când mi-am înfrânat unele porniri, izvorâte chiar din sufletul meu, din cauză că nu se cădea să le fac! Erau împotriva rațiunii comune. Mai era și gura lumii... Acum îmi dau seama că singura datorie ce-o aveam era față de mine.

Eva își privea surprinsă bunica. Chipul ei ce încă trăda urmele unei frumuseți tulburătoare, era transfigurat. Nu stătuseră de vorbă în felul ăsta, ca de la femeie la femeie, niciodată. Descoperea, nu o bunică, ci o femeie, care trăise pasional, avusese emoții intense, iubiri ascunse și neconsumate.

– Așa că, mi-am asigurat câteva regrete, continuă bătrâna, ce-mi macină sufletul chiar și acum! Mereu mă întreb....și dacă aș fi făcut lucrul acela? Din păcate nu voi primi răspuns, niciodată! Așa că, fata mea, când vei ajunge la vârsta mea, ar fi bine să ai mai multe amintiri decât regrete! Trăiește! Acum!

Vorbele bunicii o însuflețiră. Cu ochii în lacrimi, o îmbrățișă pe această femeie extraordinară ce-i era bunică.

Ca să ajungă în pod, trebuia musai să treacă de holul unde se aflau camerele oaspeților. Începu să urce scara pe vârfuri, nedorind să fie auzită de către cineva. Când trecu prin fața camerei lui Tom, de unde nu se auzea nici un zgomot, bătăile inimii deveniseră atât de puternice, încât le auzea clar, în urechi. Holul făcea o cotitură la dreapta, apăru alt hol și o scară ce ducea în pod.

Podul era foarte înalt, aproape că se putea locui acolo. Cutii de diferite dimensiuni, obiecte de care nimeni nu mai avea nevoie, vechi mobilier mâncat de carii, tablouri acoperite de pânze groase de păienjeni, conviețuiau acolo în deplină armonie.

Ascunsă după un maldăr de cutii se afla o altă scară ce ducea pe acoperiș. Eva zâmbi, amintindu-și de câte ori, în copilărie, se refugiase pe acoperiș, și stătuse acolo pierdută în contemplarea împrejurimilor în timp ce bunicii o căutau disperați prin casă.

Zări cufărul despre care îi vorbise bunica. Întrădevăr, bunica fusese o cochetă. Rochii elegante de diferite culori, unele demodate de-a binelea, în timp ce altele, erau la modă chiar și azi și orice femeie putea fi mândră că le poartă. Probă câteva, privindu-se într-o oglindă ovală ce se afla aruncată într-un colț al podului. Se opri asupra unei rochii simple, fără mâneci și cu tăietură cuminte în jurul gâtului, de culoare roșie. Își aminti că, în camera ei, lăsați în urmă cu ani de zile, avea o pereche de pantofi aurii.

Încântată de rochie, și anticipând încântarea pe care spera s-o vadă pe chipul lui Tom, la vederea ei, se grăbi să coboare în cameră.

Săniile trase de cai veneau una câte una, aducând femei strălucitoare și bărbați eleganți la petrecere. Din salon se auzea muzică plăcută, iar invitații conversau relaxați, râdeau sau dansau, în timp ce în bucătărie era un du-te vino nesfârșit, tăvi cu băuturi și aperitive luând drumul salonului.

Eva se admira în oglindă în timp ce bunica ei o privea cu lacrimi în ochi. Arăta și se simțea extraordinar. Rochia roșie a bunicii îi venea că turnată, în timp ce chipul îi radia de nerăbdare și anticipație. Bunica îi strânsese părul la spate, într-un coc cu zuluți rebeli, lasându-i chipul tânăr și încântător să strălucească.

– Dacă vreun bărbat nu cade lat, fără suflare, la vederea ta, râse bunica mândră, înseamnă că-i nebun sau gay! Ești gata! apoi, amintindu-și că lipsise cam mult din bucătărie, spuse: Să te distrezi, fata mea! Fug la treabă! Cine știe ce încurcături face Victor acolo....

Bunica o sărută pe amândoi obraji și se făcu nevăzută.

Rămasă singură, Eva se privi din nou în oglinda. Era frumoasă, cum nici nu știa că poate fi și cu toate astea simțea că se pierde din nou. Oare el ce va spune?

Ieși din cameră cu gândul să meargă în salon, dar simți brusc cum curajul o părăsește. O ușă mică, abia vizibilă dădea în bibliotecă, așa că se gândi să spioneze de acolo mulțimea. În bibliotecă era întuneric, dar pe sub ușă răzbătea o linie de lumină din salon. Se apropie cu pași timizi de ușă și o întredeschise ușurel. Dădu cu ochii de Karen, care arăta răvășitor de frumoasă într-o rochie provocatoare din catifea neagră. Conversa cu un domn și din când în când, că răspuns la cele spuse de el, ea râdea zgomotos. Undeva, într-un colț, retras și cu o privire de bulldog serios, îl zări pe Sam, care parcă, radiografia pe toată lumea de față. I se păru că acesta o zări, dar se înșela, el mutându-și privirea fără vreo expresie pe chip.

Închise ușa degrabă. Nu-l zărise pe Tom nicăieri. Nu îndrăznea să se arate într-o adunare unde nu cunoștea pe nimeni. Își frângea mâinile cu nervozitate, când, deodată auzi voci bărbătești chiar în dreptul ușii bibliotecii. Îngrozită să nu fie surprinsă, se ascunse după draperia groasă a ferestrei, cum făcuse de zeci de ori, în copilărie, strângându-și genunchii cu mâinile.

Întrădevăr, nu dură mult și auzi cum doi bărbați intră în bibliotecă. După voci recunosc pe Tom și Sam.

– Ce vrei să spui, Sam? se auzi vocea lui Tom.

– James, ce se întâmplă cu tine? Nu știi că nu-i prudent? spuse Sam cu un ton aproape rugător în voce.

„Hm! Oare de ce-i spune James? se gândi Eva în sine ei! Poate îl mai cheamă și așa!”

– Ultima oară când am verificat, eu hotărâam pe aici! răspunse tăios Tom.

– Am simțit eu că nu o privești pe fata asta că pe o simplă aventură! Îi reproșă Sam, nepăsându-i de tonul lui dur.

– Sam, spuse Tom, și de data asta tonul lui era mai moale, știi că te prețuiesc, ești omul meu de bază și prietenul meu! Dar lasă-mă pe mine să hotărâsc ce-i mai bine pentru mine!

– Nu te gândești în ce necazuri poți să intri? Era vorba să te relaxezi și să ne întoarcem acasă! Ce naiba? Dacă află presa, te vor desființa, știi bine, și cine știe ce nenorociri îți vor mai pune în cârcă de data asta?

Eva îl auzi pe Tom oftând.

– Ea nu e așa! spuse el pe un ton abia șoptit.

Sam izbucni nervos.

– De unde, naiba, știi că nu e ca toate celelalte?

– Știu, pur și simplu! Nu știu de unde știu, dar știu! Sam, tu mă înțelegei cel mai bine, ești prietenul meu. Tu îmi cunoști toate defectele. Îmi cunoști toate „bubele” și totuși nimeni nu te-a clintit de lângă mine. Asta-i prietenie adevărată și pentru asta, te prețuiesc. Dar nu te amesteca acum! Sunt atras de fata asta cu o putere pe care nici măcar tu nu ai cum s-o învingi! Înțelegeți?

Se lăsă tăcerea între cei doi. Eva respiră cu greu în ascunzătoarea ei, simțea că fruntea îi e în flăcări și că obrații i se vor topi de dogoare. Auzise cu urechile ei cum Tom mărturisise că iubește o femeie. Altă femeie.

„Cum de am îndrăznit să cred că mă place, măcar?” își reproșă ea, cu ochii inundați de lacrimi. Se simțea caraghioasă, cum stătea acolo chircită, îmbrăcată cu rochia aceea elegantă, cu părul pretențios coafat și mirosind a parfum. Acum toate astea i se păreau o batjocură. „Oh, de-ar ieși mai repede! Mă sufoc aici!”

– Bine, se auzi vocea lui Sam. Apoi ușa se auzi deschizându-se și închizându-se la loc.

Liniștea camerei era străbătută doar de acordurile senzuale ale muzicii din salon. Își scoase cu greu genunchii din ascunzătoare și ieși de după draperie. Își aranjă rochia care se strânsese pe corp datorită poziției incomode și când își ridică privirea înțepeni.

Tom stătea tolănit pe un fotoliu și o privea. Îi vedea ochii strălucind nefiresc în bătaia lunii care intra pe fereastra unde ea se ascunsese. Ca și paralizată, fu incapabilă să scoată un sunet. Îl privea și el o privea pe ea. Încet, pe chipul lui își făcu apariția un zâmbet amuzat.

– Domnișoară Eva! exclamă el. Chiar mă întrebam de ce nu te zăresc nicăieri...

Vocea lui o trezi din starea în care se afla și, venindu-și în fire, se îndreptă glonț spre ușa pe care intrase mai devreme. El sări din fotoliu, agil, și se așeză între ea și ușa.

– Stai puțin! Unde pleci? întrebă el mirat.

Ea se dădu un pas înapoi și luându-și o atitudine semeață, dar fără să-l privească în ochi spuse:

– Domnule, aveam de gând să vin la petrecere, dar m-am răzgândit!

– Ce s-a întâmplat?

Eva nu dorea că el să-și dea seama că în sufletul ei crescuse ghimpele ascuțit al geloziei, așa că încercă să deturneze discuția.

– Nu mă simt bine! Mă doare capul!

El se apropie de ea, îi luă bărbia în mâinii și o forță să-l privească. Ochii îi erau aprinși, iar ea simțea că se topește sub căldura ce izvoră din ei. Sentimentele ce o încercau acum o îngrozeau de-a binelea. Dragostea îi invada inima și ea nu se putea împotrivi.

– Aș vrea să ple....spuse cu voce sfârșită, dar nu termină ce avea de spus, pentru că el îi acoperi gura cu un sărut. Gura lui era fierbinte și sărutul avea gust de fruct.

Genunchii i se înmuiară sub greutatea propriului corp abandonat și s-ar fi prăbușit la pământ, dacă el nu ar fi strâns-o ferm de talie, susținând-o.

Deodată, își aminti de discuția la care fusese martoră fără voie și, desprinzându-se din îmbrățișarea lui, îl palmui cu o forță de care nu se credea în stare.

El rămase înmărmurit și era clar că nu înțelegea nimic din comportamentul fetei. O privi întrebător, ținându-se cu mâna de falcă.

– Am auzit ce i-ai spus lui Sam, domnule, se răsti ea, și anume că iubești o femeie! Nu înțeleg ce cauți aici, sărutându-mă pe mine!

El înțelese atunci și râzând se apropie din nou de ea.

– Să știi că te lovesc! Nu te apropia! îl amenință ea, retrăgându-se un pas. Împotrivirea ei îl întărea și mai tare. El făcea un pas către ea și ea se retrăgea unul.

– Domnule, te-am auzit cu urechile mele, spunând cât de atras te simți de această femeie! încercă ea să-l oprească.

Deodată nu mai avu unde să se retragă, simțind peretele în spatele ei. El se apropie tăcut, fixând-o cu privirea. Când fu suficient de aproape, ea ridică brațul și vru să-l lovească din nou, dar el îi prinse mâna într-a lui, într-o strânsoare de fier.

– Despre tine era vorba, Eva! De tine mă simt atras ca un nebun! Da, sunt nebun! Și ce dacă? Vreau să fiu nebun! exclamă el surescitat.

Eva simți că-i fuge pământul de sub picioare. Oare putea să creadă asta? E posibil că în decurs de numai o jumătate de ceas să ajungi în Iad, pentru că apoi o mână nevăzută să te arunce în Raiul cel cald și luminos?

El se depărtă brusc de ea și cu fruntea înnegurată spuse:

- Mai e ceva ce trebuie să știi! și fără să mai adauge nimic își duse mâna către chip și cu o mișcare înceată își scoase barba și mustața. Își scoase pălăria ce o purtase până atunci și un val de păr negru și cârlionțat se revărsă de sub ea. Eva rămase stană de piatră. Sângele îi înghețase în vene.

Tom stătea în fața ei, nemișcat, drept, frumos ca un Adonis așteptând reacția ei.

Eva înghiți în sec și spuse, cuprinsă de un tremur inexplicabil.

- Semenii...foarte....tare...cu...

- Nu semăn! spuse Tom. Eu sunt! Și nu mă cheamă Tom! Nu știi ce mi-a venit atunci să spun asta! se scuza el. De acum încolo poți să-mi spui James. Eva!

Ea nu avea nici o reacție, încă. Stătea doar nemișcată, cu ochii măriți de surpriză, fără să spună nimic și abia respirând. În mai puțin de un minut, Tom, un bărbat oarecare, se metamorfozase, sub ochii ei, în nimeni altul decât James Hunter, cel mai în vogă dansator al momentului, cunoscut și adulat de o lume întreagă.

El se apropie de ea cu o expresie de îngrijorare pe chip.

-Ești bine?

Ea se scutură, ca și cum până atunci ar fi stat în ploaie și încercă să-și recâștige cumpătul.

- Eva, s-a schimbat ceva? Acum că știi cine sunt?

Ea îl privi, încă nevenindu-i să creadă. Parcă ar fi așteptat ca dintr-o clipă în alta să se trezească. Era în fața ei, îmbrăcat elegant, arătând impecabil, așteptând-o. De sub costumul ce-i venea ca turnat se vedea o cămașă roșie ca focul, ce-l prindea de minune, făcându-l să fie și mai atrăgător.

Din salon se auzea o melodie lentă, senzuală. El se îndreptă spre ușa ce dădea în salon și cu o mișcare rapidă, răsuci cheia în broască. Apoi aplecându-se galant dinaintea fetei, o invită la dans.

Îi luă o mână și o puse pe umărul lui. Îi cuprinse cealaltă mână într-a lui, și o cuprinse de mijloc cu cea liberă. O trase aproape de el. Ea nu se împotrivi. Era ca sub efectul unei vrăji. Dansau lent, privindu-se cu nesaț. Se lăsă condusă de el, cu atâta naturalețe, de parcă asta ar fi făcut dintotdeauna. O trase aproape de el, se apropie cu gura de urechea ei și-i sopti ușor, făcând-o să se înfioare toată.

- Melodia asta a fost făcută pentru tine! Până și rochia roșie se potrivește!

Respirația lui lângă urechea ei o înnebunea, făcând-o să experimenteze senzații bune, pline de pasiune năvalnică.

- Și ce altceva se mai potrivește? șopti ușor, mirată de propria-i îndrăzneală.

El zâmbi.

- O să te anunț...spuse cu voce scazută, sărutându-i ușor lobul urechii. El zâmbi din nou, ștângărește când simți pielea ei excitată sub mâinile lui.

-Girl you are so fine, I can't believe my eyes! îi cânta ușor, odată cu melodia. Say you'll be mine, all mine!

Ea închise ochii și se lăsă purtată de el, iar melodia de dragoste ce le picura în urechi, le accentua emoțiile voluptoase ce-i stăpâneau pe amândoi.

- Nu credeam că se poate muri din asta! șopti ea simțindu-se cuprinsă de o moleșală plăcută. Simt ca aș putea muri acum!

- Nu vei muri! șopti el, strângând-o și mai tare lângă el. Îți simt inima bătând!

Parfumul lui o răscolea până în adâncurile ființei sale. Nu mai simțise vreodată o asemenea aromă, amețitoare. Părea făcută din esență de dragoste, pasiune, senzualitate și dorință.

- My, my, my....șopti el, odată cu melodia. And all that I wanna do, I wanna make love to you....

Ea își depărtă chipul de al lui, doar atât cât să-l poată privi în ochi.

- Am spus că te anunț ce se mai potrivește, spuse el zâmbind, privind-o cu atâta intensitate, încât ea putu să-i simtă dorința, străpungându-i inima. Corpurile lor se unduiau în dans, armonios și unitar, încât păreau să fi devenit unul singur. El se aplecă spre ea și își apăsă cu putere buzele peste ale ei, însetate. Îi răspunse cu pasiune, de parcă i-ar fi dus dorul dintotdeauna. Se simțea atât de bine în brațele lui, se simțea în siguranță. Pentru moment lumea era a lor, erau singuri în Univers. El și ea. Bărbatul și Femeia!

III

Salonul rasuna de muzică și de glasurile încântate ale invitaților. Tinerele femei arătau amețitor în rochiile lor elegante și zâmbeau cuceritor bărbatilor care le însoțeau. Muzica ademenitoare făcuse victime și câteva cupluri dansau înlanțuite într-un abandon care-i excludea pe toți ceilalți prezenți.

Într-un colț al salonului, cu o mână sprijinită de pian, Karen se afla alături de un domn ce părea ușor intrat în a doua tinerețe și părea să aibă o discuție aprinsă cu acesta. Ținea în mână un pahar pe jumătate golit și din când în când gesticula nervos.

- Când ești persoana publică îți asumi niște riscuri! spuse domnul cu o expresie de pretinsă înțelepciune.

Karen îl privi dezaprobat, ridicând o sprânceană în semn de iritare.

- Dacă ar fi fost vorba despre dumneata, ai mai fi fost de acord?

- Vă imaginați, domnișoară, că eu n-am avut de suferit de pe urma nemernicilor care își câștigă pâinea din dezgolirea fundurilor altora?

- Atunci, cu atât mai puțin vă înțeleg atitudinea! spuse Karen îmbufnată. Sau poate că nu au scris ceva care să vă distrugă viața din temelii? Bănuiesc că nu v-a părăsit nevasta din cauză ca niște paparazzii v-au prins într-o zi că purtați o cămașă ce nu se asorta cu cravata!

Bărbatul izbucni în ras .

- Atunci, ce propuneți? Să-i băgăm pe toți într-o sală și să-i executăm? Întrebă el încă râzând.

- Oh, se poate să facem asta? Vă rog! se maimuțări ea.

Vocea femeii suna sarcastic și batjocoritor în timp ce-și rotea ochii prin salon, părând a fi în căutarea cuiva. Dădu cu ochii de Sam și îi aruncă o privire imploratoare.

Tânărul stătuse deoparte cu același aer de inchizitor întipărit pe chip și atitudinea lui nu îmbia pe nimeni să-i caute compania. Înțelese privirea femeii și își dădu seama că aceasta are nevoie să fie salvată dintr-o discuție care devenea enervantă.

Cu atitudinea lui impasibilă se îndrepta spre cei doi și cu cel mai sec ton posibil spuse:

- Domnișoară Karen, sunteți chemată la telefon!

Se înclină către bărbat și facu un gest cu mana către Karen, invitând-o să pășeasca înaintea lui.

Karen bâlbâi o scuză către bărbat și se grăbi să se facă nevăzută. Ieșiră împreună din salon, iar pe hol, în spatele ușilor închise, Karen răsuflă ușurată.

- Mulțumesc, spuse ea privindu-l cu recunoștință. Mai aveam puțin și săream în gâtul individului! Oare de ce l-a invitat James? Dar el unde e? A dispărut de ceva vreme. Invită toți nebunii și mi-i lasă mie pe cap!

Karen își fixă privirea interogatoare asupra lui Sam. Acesta i-o susținu fără să clipească și spuse cu cel mai credibil ton din lume:

- Habar nu am pe unde umblă! Poate o fi în cameră.

Nemaiavând nevoie de vreun imbold, Karen urcă scările către etaj, ținându-și cu mâna poalele rochiei lungi.

Sam rămase o vreme gânditor, apoi, scuturându-se de cine știe ce gânduri, ieși afară cu intenția de a fuma o țigară. Aerul rece îl lovi cu brutalitate și începu să tremure aproape instantaneu. Își

aprinse țigara cu mână șovăitoare și trase cu nesaț în piept. Lăbuș apărură din întuneric și se gudură prietenos pe lângă el, legănând energic din coadă.

- Hei, amice! exclamă Sam, mângâind animalul pe creștet. Ce-ți pasă ție de frig cu blana asta!

Era pe punctul de a termina țigara, când Lăbuș începu să latre, cu privirea ațintită spre intrarea în curte, care, datorită întunericului, era ascunsă privirii lui Sam. Privi într-acolo și fără să vadă nimic, auzi doar zapada trosnind sub pașii cuiva. Nu dură mult și silueta unui bărbat începu să se contureze din noapte. Se îndrepta spre el.

- Hm, se gândi Sam, vreun invitat ...

Îl așteptă până ajunse în fața lui și observă că individul nu era deloc îmbrăcat ca pentru o petrecere, ci mai degrabă pentru o călătorie pe munte.

Bărbatul îl ocoli pe Sam și fără să-l privească, măcar, dădu să intre. Mișcându-se cu o iuțeală de neimaginat pentru un bărbat atât de masiv, Sam se așeză în fața ușii, blocând-o aproape în totalitate.

- Binevoiuți a-mi spune, domnule, cu ce treburi pe aici? întrebă Sam privind în jos, către bărbatul ce-l privea imobil de atâta uimire.

- Nu cred că vă privește, domnule! îngăimă tânărul.

- Vă asigur, mă privește! spuse Sam încruntându-se amenințator. Sprâncenele lui formau acum o singură linie groasă, ce-i acopereau ochii negrii, făcându-l să pară și mai fioros.

Tânărul se dădu un pas înapoi și-l privi pe Sam cu atenție.

- Glumiți, nu-i așa? spuse tânărul trădându-și nervozitatea prin vocea nesigură. Instinctul de conservare îi spunea că acesta este un adversar redutabil, imposibil de învins prin forța fizică.

- Băiete, ți se pare că vezi pe fața mea vreun semn cum ca aș avea simțul umorului? mârâi Sam, apropiindu-și fața de a tânărului.

Se priviră în tăcere pentru câteva clipe, părând că se cântăresc din priviri. Tânărul intrus era un bărbat de talie medie, bine făcut și nu părea să fie trecut de vârsta de treizeci de ani. Avea un chip plăcut, iar ochii de culoare foarte deschisă îi dădeau un aer de om potolit.

- Bine, spuse tânărul într-un târziu, gândindu-se că situația devenea penibilă. Numele meu este Alex și o caut pe stăpâna acestei case. Sunt logodnicul nepotei dumneaei...

Sam ar fi rămas cu gura căscată, dacă nu ar fi avut de-a face cu suficiente situații tensionate în viața lui, care l-au antrenat cu vârf și îndesat pentru astfel de momente. Figura lui impasibilă nu trăda nimic din agitația pe care cuvintele tânărului le iscase în interior. Era evident că nu îl putea opri pe tânăr să intre, așa că mintea lui începu să proceseze cu rapiditate în găsirea unei soluții.

- Vila este închiriată în totalitate și acum are loc o petrecere exclusivistă! Dacă dorești să vorbești cu doamna casei va trebui să folosești intrarea secundară a acestei case și să nu te arăți cu nici un chip în spațiul destinat turiștilor, altfel vei avea de-a face cu mine!

Sam vorbise pe un ton mai autoritar decât ar fi făcut-o în mod normal într-o astfel de situație pentru că voia neapărat ca tânărul să nu uite nici unul dintre cuvintele rostite de el.

Furiș la culme, Alex se întoarse pe călcâie și coborând treptele se făcu nevăzut, îndreptându-se spre intrarea din spatele clădirii însoțit de Lăbuș.

Cu inima bătându-i nebunește, Sam se năpusti în casă. Își compuse cu iuțeală un chip calm și intră în salon unde petrecerea își urma cursul. Se îndreptă spre ușa care dădea spre bibliotecă și bătu șoptind :

- James! James!

Din interior nu se auzea nici un zgomot și nu primi nici un răspuns. Apăsă ușor clanța și își strecură capul în încăpere. Nu era nimeni acolo. Spuse în gând o înjurătură și trânti ușa cu zgomot. Când își întoarse privirea către salon îl zări pe James într-un colț al încăperii discutând amuzat cu un grup de tineri. Eva era lângă el, iar brațul lui îi cuprindea tandru talia. Se îndreptă cu rapiditate către el și îi spuse calm:

- Poți veni o clipă?

- Nu acum ,Sam!

- Acum! Trebuie să-ți vorbesc! aproape că scrâșni Sam.

James îl știa bine pe Sam și din tonul lui își dădu seama că ceva important se întâmplase. O lăsă pe Eva în compania celor trei tineri și se depărtă împreună cu Sam. Acesta îl conduse în bibliotecă și îi relată întocmai întâmplarea ce avusese loc în fața ușii de la intrare, cu câteva minute în urmă. James se încrunta tot mai tare pe măsură ce Sam vorbea.

- Nu vreau ca bărbatul acela să vorbească cu Eva! spuse el.

- L-am avertizat să nu calce pe aici, dar nu pot fi sigur că l-am speriat suficient de tare! Voi încuia ușa asta și voi sta de pază pe hol! spuse Sam ca pentru sine, părând ca-și făcuse deja un plan de atac. Nu are altă intrare spre salon!

James aprobă și se întoarse la Eva, de abia reușind să-și ascundă nervozitatea. Se postă în spatele ei și o cuprinse cu mâinile de talie, sărutând-o ușor după ureche.

- Dansăm? îi șopti, și fără să aștepte răspuns o conduse către ringul de dans.

O cuprinse ușor în brațe și se lăsară conduși de ritm. Perechi de ochi curioși erau ațintite asupra lor.

- Nu am putut să nu observ că te-ai întors puțin cam agitat de la întrevvedereea cu Sam... spuse ea. S-a întâmplat ceva?

- Nimic din ce nu pot rezolva, spuse el sigur pe sine privind-o adânc în ochi.

Ea roși, descifrând mesajul pe care ochii lui negri i-l transmiteau.

- Ador cum roșești, frumoasa mea! spuse el cu încântare și o strânse mai tare la piept.

Karen coborî furioasă scările și de câteva ori, fu aproape de a cădea, împiedicându-se în poalele lungi ale rochiei. Nu-l găsisese pe James în cameră, nu-l găsea nicaieri. Se întoarse în salon și luă din mers un pahar plin de pe tava unei chelnerițe. Tocmai se pregătea să soarbă din licoarea aurie când dădu cu ochii de cei doi, dansând absent, absorbiți unul de celălalt. Chipul încântat al lui James și faptul că o ținea pe tânără mult prea aproape de corpul lui, o enerva și îi distrusea toată buna dispoziție.

Lucra de multă vreme pentru el și nu reușise în acest timp să-și anihileze sentimentele pe care acest om le deșteptase în ea. Nu-i dăduse nicodată de înțeles care sunt adevăratele ei sentimente pentru că el o trata cu cea mai nevinovată și pură dintre prietenii. De câte ori el întâlnea o nouă iubire, inima ei se rupea în mii de bucăți și gelozia o consuma încetul cu încetul. Îi observa neputincioasă gesturile de îndrăgostit, dorindu-și în secret să fie îndreptate asupra ei.

De multe ori, James îi ceruse părerea în legătură cu un cadou sau altul, dorind opinia unei femei. De fiecare dată se conformase și ignorându-și sentimentele se purtase cu loialitate față de el. Nu-și dădea seama ce o supăra atât de mult la această nouă aventură! Celelalte trecuseră ca și când n-ar fi fost și el redevenise „al ei”. Îi era mai ușor să suporte afecțiunea lui prietenească atunci când nici o femeie nu exista în viața lui. Atunci, parcă și ea își putea ignora sentimentele și reușea să le mascheze în același tip de prietenie pe care o simțea la el.

Ieși supărată din salon, iar pe hol dădu de Sam, căruia îi aruncă o privire plină de reproș.

- Știai unde e, nu-i așa?

Sam nu-i răspunse. O privi doar, cu un soi de înțelegere în privire.

- M-ai făcut să mă simt ca o caraghioasă! îi strigă ea furioasă, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Dădu să plece în direcția bucătăriei, când Sam o prinse cu brutalitate de braț, imobilizând-o.

- Karen, nu lucrez pentru tine, ci pentru el! Dacă el îmi cere să nu spun nici măcar mamei lui, ce face și unde e, eu mă conformez! Înțelegi? Și nici tu nu ar trebui să uiți că lucrezi pentru el!

Karen se smuci din strânsoare și dispăru pe ușa dublă a unui hol mic, ce ducea spre bucătărie.

Acolo toată lumea era într-un dute-vino constant, total absorbită de ceea ce avea de făcut. Stăpâna casei o observă și veni imediat către ea:

- Doriți ceva, doamnă? E nevoie de ceva în salon?

- Oh, nu! Nu-i nimic! Voi sta puțin aici, dacă nu vă deranjez!

- Desigur, luați loc! Dacă totuși aveți nevoie de ceva - orice - vă rog să-mi spuneți!

Toți își văzură de ale lor ca și când ea n-ar fi fost acolo. Se așeză pe unul din scaunele înalte din jurul insulei de bucătărie și sorbi abătută din paharul cu vin. Deodată, atenția îi fu atrasă de o discuție între stăpâna casei și Victor. Nu putea auzi chiar tot ce spuneau, din cauza zgomotului facut de cratițe, farfurii și alte ustensile de bucătărie puse la treabă.

- O caută pe Eva...îl auzi pe Victor spunând.

- Asta-i bună! exclamă bunica.

O văzu pe stăpâna casei cum își șterge mâinile în grabă de șortul de bucătărie, îl aruncă în ciudată și dispare agitată pe o ușă mica. Se asigură că nimeni nu-i atentă la ea și o luă pe aceeași cale. Un hol lung, îngust și întunecos apără în față. De la capătul lui se auzeau voci. Se apropie tiptil și când fu suficient de aproape pentru a putea desluși cuvintele, se opri. Se auzea vocea bunicii și a unui bărbat.

- Tinere, se auzi vocea femeii, nepoata mea nu-i aici!

- Știu că este aici, doamnă. Mi-a spus prietena ei încotro a luat-o! Vă rog! Trebuie neapărat să-i vorbesc...

- Îți repet, nu e aici și chiar dacă ar fi, numai peste cadavrul meu ai ajunge să vorbești cu ea! I-ai provocat multă suferință fetei mele!

- Știu că nu m-ați plăcut niciodată, dar cred că ea trebuie să hotărască dacă să-mi vorbească sau nu! se auzi vocea bărbatului care părea că-și pierde răbdarea și renunță la tonul politicos.

- Am spus ce aveam de spus! se răsti bunica. Acum te rog să pleci de pe proprietatea mea de bună voie! Nu mă forța să te arunc afară!

Karen auzise destul și însuflețită de o idee neașteptată se furișă înapoi în bucătărie. Dădu pe gât întreg conținutul paharului și cu un zâmbet ciudat pe chip se îndreptă spre salon.

Se îndreptă spre cei doi și când ajunse lângă ei își dresă vocea zgomotos.

- Eva, spuse ea, am o veste minunată pentru tine! Văzând mirarea de pe chipul fetei continuă cu entuziasm. Iubitul tău este aici!

Dacă cineva ar fi înțepat-o pe Eva cu un ac, n-ar fi vazut curgând sânge, atât era de palidă. Tot sângele îi disparuse din obraji.

Savurându-și victoria, Karen plusă:

- Îl gasești la intrarea secundară a casei, stă de vorbă cu bunica ta!

Mai mult moartă decât vie, Eva se desprinsese din brațele lui James având senzația că totul a luat sfârșit. Incapabilă să articuleze un cuvânt se depărta de cei doi și se îndreptă spre ușa ce părea să se depărteze pe măsură ce ea înainta. Înainte de a ieși, își întoarse privirea deznădăjduită spre bărbatul pe care îl iubea, de parcă l-ar fi văzut pentru ultima oară și ar fi vrut să-și întipărească imaginea lui pentru totdeauna pe retina sufletului.

După ce Eva dispăru din raza lui vizuala, James o privi pe Karen cu o expresie absolut indescritibilă pe chip. Ea încă zâmbea satisfăcută de rezultatul demersului său. Dar zâmbetul îi dispăru cu totul când îl auzi spunând calm și hotărât:

- Karen, esti concediată!

O părăsi acolo și ieși din salon. Sam era la datorie și cum îl văzu îi spuse precipitat:

- Eva...a trecut pe aici...s-a dus într-acolo...nu aveam cum s-o opresc...

James puse mâna pe umărul bărbatului și-i spuse cu ton resemnat:

- Știu! Karen i-a spus! Nu mai e nimic de făcut. Acum totul depinde de ea.

Sam se întristă când văzu expresia de nețărmurită dezamăgire pe chipul prietenului său. Se muștră în gând pentru că nu fusese în stare să prevină o astfel de situație.

- Te rog să mă scuzi față de musafirii mei, spuse James cu voce scăzută. Merg sus! Nu am chef să dau ochii cu nimeni acum!

Sam încuviință înclinând din cap. Îl petrecu cu privirea și fu încredințat că suferea cu adevărat. Îl văzu cum urca, sfârșit, scările către etaj, părăsit de orice urmă de speranță.

IV

Trecură două zile destul de neobișnuite în care nu vedeai țipenie de om prin vilă. Toți comandau mâncarea în camere și se evitau reciproc. Singurele ființe care puteau fi văzute erau stăpâna casei și bătrânul ei om de nădejde, Victor, urcând și coborând scările cu tăvile, când pline, când golite. Își aruncau priviri pline de întrebări, dar nici unul nu știa ce-i lovise pe toți dintr-o dată.

Din când în când, Sam ieșea din camera lui și intra în cea a lui James sau a lui Karen, dar figura lui impasibilă nu trăda nimic din ceea ce se întâmpla în spatele ușilor închise.

Bătrâna doamnă observase că nici nepoata ei nu părăsise camera din seara petrecerii, nu dorea să mănânce nimic, era tot mai tristă și necomunicativă. O cunoștea bine. Știa că trebuie s-o lase câteva zile, înainte de a-i pune întrebări.

Dimineața aceasta părea să decurgă la fel ca și celelalte. Micul dejun fusese comandat în cameră de cei trei, iar Eva refuzase din nou să mănânce

În timp ce Victor se îngrijea ca fiecare dintre cei trei să-și primească micul dejun, bunica, după câteva clipe de gândire, merse în camera Evei și fără să bată la ușa, intră ca o furtună. Draperiile grele care acopereau fereastra făceau ca în cameră să fie o beznă totală, așa că, bunica le dădu de o parte și de cealaltă a ferestrei. Camera fu inundată de o lumină galben strălucitoare. Era prima dimineață, după mult timp, când vedeau soarele. Un soare puternic, ce strălucea pe cer în toată măreția și splendoarea-i aurie.

Deranjată de lumina puternică, Eva se ghemui sub plapumă, dar nu avea să-i meargă cu bunica. Aceasta apucă plapuma cu braț hotărât și o dădu cât colo, pe podea. Eva își băgă capul sub pernă, mormăind nemulțumită, ceea ce o scoase din sărite pe bunica.

- Te vei ridica acum și vei merge să iei micul dejun! Dacă nu te ridici într-un minut, aduc o găleată cu apă și o vărs toată pe tine!

Tonul bunicii era atât de hotărât, încât Eva nu avea nici un dubiu că ea va face întocmai precum amenințase. Se ridică în șezut și expresia de pe chipul ei, de totală sfârșeală o îngrijoră pe bunica. Se așeză lângă ea pe pat și ridicându-i bărbia o studie cu atenție.

- Pentru Dumnezeu, copilă! Ce-i cu tine?

Eva mormăi ceva neinteligibil, evitând privirea bunicii.

- Vorbește, copilă! Spune-mi ce s-a întâmplat! Alex te-a amenințat în vreun fel?

- Nu! Nici vorbă!

Atunci Eva îi povesti bunicii ce se întâmplase în seara aceea. Vorbise cu Alex și-i spusese că totul s-a terminat între ei, că nu mai simțea nimic pentru el. Lui nu-i căzuse bine acest verdict, dar, era băiat inteligent, și realizează în scurt timp că e mai bine să accepte și să-și vadă de viață. Eva nu-l lăsase să plece înapoi, în oraș, la o oră așa târzie în noapte, așa că l-a invitat să petreacă noaptea la vilă, urmând să pornească la drum, de dimineață, pe lumină. El acceptă și a doua zi, de dimineață, dispăru discret, fără ca nimeni să-i observe plecarea.

- Și? Întrebă bunica. De unde starea asta a ta? Nu cumva îl mai iubești pe băiatul ăla și acum suferi după el?

- Nu! Nu! spuse Eva cu ton hotărât. Nu el e problema! Cred că prezența lui aici l-a rănit foarte tare pe James. Probabil mă consideră o femeie de nimic! Probabil mă disprețuiește...

Rostise aceste cuvinte pe un ton dramatic și lacrimile țâșniră nestăvilite.

- De ce te-ar disprețui, fata mea? Întrebă bunica, în timp ce-o mângâia iubitoare.

- Privirea lui ...în seara ceea... Doamne! Ce privire avea! Sunt sigură că mă urăște acum!

Disperarea din privirea Evei o sperie pe bunică. Nu-și imaginase că într-un timp atât de scurt ajunsese să aibă sentimente atât de puternice pentru acel bărbat, că era subjucată atât de profund. Își dorea din suflet să fi putut face ceva pentru ea, dar, nu era ceva care să se poată remedia cu intervenția ei. Se străduia din răspuțeri să scorească niște cuvinte care să-i aline suferința nepoatei, dar nimic nu-i venea în minte.

O lăsa să plângă în voie, gândindu-se în mod irațional, că odată cu lacrimile s-ar fi ușurat și de suferința ce părea s-o macine pe adorata ei copilă. Cu cât mai abia plângea ea, cu atât mai iubitoare erau mângâierile ei.

Într-un târziu, fata se mai liniște și se lăsa convinsă să vină la bucătărie, unde bunica avea să-i prepare un mic dejun sățios.

După ceva vreme, în timp de Eva mânca bunătățile pregătite de bunica, în bucătărie își făcu apariția Karen, arătând obosită și slăbită. Dădu cu ochii de Eva, care o privea stânjenită. Coborî privirea și se așeză pe un scaun alăturat celui al Evei.

- Oh! Bună dimineață! exclamă bunica. Va servesc cu ceva, domnișoară?

- Nu, mulțumesc! Am luat deja micul dejun în cameră! Sau poate...un pahar cu suc? Întrebă ea, zărind paharul cu suc de portocale aflat în fața Evei.

- Cum să nu!

Bunica așeză paharul cu lichidul portocaliu în fața lui Karen și se făcu nevăzută, fiind chemată afară de către Victor.

Cele două nu schimbă nici un cuvânt pentru o vreme, fiecare dintre ele stând cu privirea pironită în paharul cu suc, de parcă acolo s-ar fi aflat ceva foarte interesant.

- James m-a concediat! spuse Karen deodată, nedezipindu-și privirea de paharul din fața ei.

Eva o privi compătitor.

- Oh, îmi pare rău! spuse cu sinceritate.

- E doar din vina mea, am făcut un lucru foarte urât și... Îmi pare rău! Te rog să mă ierți!

- Să te iert? Eu?

Eva nu înțelegea nimic.

Karen inspiră cu putere aer în piept, ca pentru a căpăta putere pentru ceea ce avea să spună.

- Când te-am anunțat că iubitul tău este aici, am făcut-o intenționat. Am vrut ca James să audă!

Când văzu privirea surprinsă a Evei, tăcu, cuprinsă de vinovăție și rușine. Tresări când simți mâna Evei pe umărul ei.

- Nu-ți mai face probleme! Asta e! Dacă nu i-ai fi spus tu, i-aș fi spus eu. Cred că trebuia să știe! Nu mai are nici o importantă acum...

Karen o privi cu atenție pe Eva, ca și când atunci o vedea pentru prima oară. Într-un fel de neînțeles începea să simtă simpatie față de ea.

- Cum adică...nu mai are nici o importantă acum? Te-ai împăcat cu iubitul tău?

- Oh, nu! Ne-am despărțit pentru totdeauna...

- Atunci? Nu simți nimic pentru James?

Eva roși, stânjenită de întrebările atât de directe ale femeii.

- Îl iubesc! se auzi spunând, iar vocea ei plină de pasiune o lasă pe Karen mută de uimire.

Nevenindu-i să creadă că s-a dezvăluit atât de spontan acestei femei, despre care nu știa mai nimic, coborî privirea.

Într-un impuls spontan, Karen luă mâinile Evei într-ale sale și le strânse cu putere.

- Îmi pare rău, Eva! Văd că ești cu adevărat specială și înțeleg acum de ce el te iubește...

- Mă iubește? Întrebă Eva, iar ochii ei căutară în ai lui Karen confirmare.

- Da! Te iubește! Și acum suferă pentru că e convins că te-a pierdut! Nu a mai ieșit din camera lui din seara aceea, singurul cu care vorbește e Sam. De mine nici nu vrea să audă!

Karen se căia sincer, asta era evident.

- Sam spunea că James vrea să plecăm mâine dimineață! Când vom ajunge acasă, se va termina și pentru mine! Îmi pare rău! Pentru noi toți!

Eva simțea că inima îi va sări din piept! Așadar va pleca! Simțea cum totul se năruie în jurul ei, ca un castel din cărți de joc. Devenea tot mai palidă pe măsură ce se gândea la faptul că va rămâne fără el. Gândurile îi alergau prin cap ca nebune, ciocnindu-se unele de altele, cuprinse într-un carusel turbat, scăpat de sub control.

- Eva! auzi ca din depărtare vocea lui Karen! Ești albă ca varul!

Cu o voce care, parcă venea din exteriorul ei, o asigură pe Karen că totul e în ordine. Dar nu era! Se ridică de la masă și cu mișcări încete de somnambul părăsi bucătăria îndreptându-se spre camera ei. Ajunsă acolo, se prăvăli pe pat, plângând.

Petrecu astfel câteva ore, cufundată în cea mai neagră deznădejde. El va pleca și fericirea ei odată cu el. Gândul că nu l-ar mai vedea niciodată i se părea de nesuportat. Respirația îi deveni greoaie și se repezi spre fereastră pe care o deschise cu furie. Inspiră cu aviditate aerul rece.

- Sunt bolnavă! concluzionă. Bolnavă de dragoste! Sunt pierdută!

Dar Karen spusese că el o iubește! De ce nu vine la ea? De ce nu o căuta? Tot de la Karen aflate că el era sigur că a pierdut-o. Își imagina, probabil, că se împăcase cu Alex. Trebuia să-i vorbească, neapărat! O hotărâre rece puse stăpânire pe ea. Hotărârea războinicului care știe că la sfârșitul luptei există mai multe șanse să-și piardă viața decât să obțină victoria, dar cu toate astea nu poate da înapoi. Fie ce-o fi!

Aștepta cu nerăbdare ca soarele să apună și regatul întunericului să-și ceară drepturile asupra întregii suflări. Minutele păreau luni, iar orele păreau ani, iar ticăitul discret al secundarului ceasului, părea împunsătură de cuțit în inima ei pierdută. Stătea cu ochii pironiți pe astrul strălucitor al zilei și parcă îl ruga să apună mai repede.

Obosită și sfâșiată de nenumăratele emoții ce o încercaseră în ultimele zile, se chinuia să nu adoarmă, dar în cele din urmă, fără să se poată opune, somnul a cuprins-o în dulcea lui inconștientă odihnitoare.

Când s-a trezit camera era cufundată într-un întuneric negru ca smoala și în toată casa nu se auzea nici o mișcare. Inima îi tresări! Cât dormise? Dacă el plecase? Întinse pe băjbâite mâna și aprinse veioza de lângă patul ei. Ceasul arăta miezul nopții. Se ridică și cu inima bătându-i asurzitor, deschise ușa și ascultă cu atenție. Liniștea era mormântală. Toți dormeau. Pe timpul nopții, holurile și încăperile de la parter erau luminate difuz, așa că se putea deplasa cu ușurință.

Trecu prin fața camerei bunicii pășind tiptil, apoi trecu prin bucătăria din care trecu în hol. Scările largi din lemn de nuc apărură în fața ei. Inima îi bătea cu putere. Nu îndrăznea încă să le urce. La capătul lor era camera lui și odată ajunsă acolo, nu mai putea da înapoi. Inspiră cu putere și începu să urce treptele. Prima cameră era a lui Sam. Eva ascultă apropiindu-se cu urechea de ușă. Se auzi un sforăit ușor. Înaintă și când ajunse în fața ușii lui James simți că genunchii îi devin gelatinoși. Inima i se opri în piept când auzi pași străbătând camera de la un capăt la altul. El nu dormea și părea zbuciumat de gânduri.

Dincolo de ușa aceea se afla fericirea ei și totuși nu îndrăznea s-o deschidă. Ridică șovăitor mâna în aer, cu gândul să bată. Îngheță când pașii de pe cealaltă parte a ușii se opriră. Se depărtă de ușa cu gândul de a fugi cât mai iute, dar nici nu puse piciorul pe prima treaptă că-și auzi numele!

- Eva!

Glasul lui era șoptit, atât de mângâietor încât suna ca o melodie de dragoste. Se întoarse încet, fiind conștientă că din momentul în care-i va vedea chipul și-i va întâlni privirea, va fi pierdută.

El stătea în ușă și o privea cu ochi aproape rugători. Întinse o mână către ea.

- De unde ai știut că sunt aici? Întrebă Eva când ajunse în fața lui.

- Nu știu! Pur și simplu am simțit un impuls irezistibil să deschid ușa!

Zâmbiră. Era evident că între ei se formase o legătură dincolo de înțelegerea oricui.

El o măsură din cap până în picioare și ridicând o sprânceană spuse zâmbind:

- De ce umbli prin casă, la o oră atât de târzie, îmbrăcată așa de ...sexy?

Ea coborî privirea către sine și observă, abia acum, că purta pijamale. Unele pe care se odihneau poznașe, personaje de desene animate!

Râseră împreună.

- Shhht! șopti el ducându-și degetul aproape de buze. Ne poate auzi cineva!

O prinse de mână și o trase în cameră. Nu se opuse. Nu putea și nici nu dorea s-o facă.

Camera lui era cea mai frumoasă din toată vila. Eva o știa bine. Generoasă ca dimensiuni, avea propriul șemineu, un imens pat cu baldachin, draperii grele la ferestre și covoare groase prețioase în care piciorul se cufunda plăcut.

Flacări mari se împleteau jucăușe în șemineul de dimensiuni mari, aruncând umbre îmbietoare pe covorul lânos din fața lui. Nelăsându-i mâna dintr-a lui, o conduse în fața șemineului și o rugă să se așeze pe covor. Luă iute două perne mari și pufoase de pe pat și-i oferă ei una. Se așeză lângă ea, sprijinindu-se de pernă. O privea cu un aer jucăuș.

- Ce făceai? De ce nu dormeai? îl întrebă ea

- Crezi că puteam să dorm? și fruntea i se înnegură, amintindu-și, probabil, de motivul pentru care își pierduse somnul. Dar tu?

- Doream să-ți vorbesc!...șopti ea atât de încet încât el de abia o auzi.

- Aha!... răspunse el evaziv, după care se ridică, se îndreptă spre unul din colțurile camerei unde se afla un bar și aduse două pahare pline cu un lichid roșiatic.

Îi oferă fetei unul, după care se așeză privind-o cum soarbe licoarea.

- Îmi place cum îți țuguie buzele pentru a bea! spuse el zâmbind enigmatic. De parcă te-ai pregăti pentru un sărut!

Stânjenită, îi evită privirea în care simțea prea multă înflăcărare, temându-se că nu-i va putea rezista.

Buștenii trosneau în șemineu. În cameră era cald și plăcut. Lumina gălbuie aruncată de flăcările năbădăioase făceau ca totul să capete un aer îmbătător, romantic. El, tolănit lejer în fața ei, purtând doar o pijama purpurie de mătase. Privirea lui întunecată în care te puteai pierde

iremediabil. Toate astea o făceau să simtă o amețeală ușoară, plăcută, o senzație de abandon plin de voluptate, aproape obscen.

Auzi vocea lui ca prin vis.

- Despre ce doreai să-mi vorbești, Eva?

„Eva”! Numele ei nu sunase nicicând mai dulce ca acum, rostit de el.

- De parcă-mi mai amintesc!

Pe buzele lui înflori un zâmbet amuzat.

Se lasă tăcerea. Priveau spectacolul flacărilor oferit de șemineu și sorbeau din licoarea roșiatică. Eva simțea că el o privește cu coada ochiului, dar se străduia din răsuferință să ignore asta. Însă nu prea reușea, pentru că și simțea corpul cuprins de o căldură ciudată, care, paradoxal, o făcea să se simtă ca și când ar avea frisoane. Învinsă, întoarse privirea către el. Ochii îi erau magici, simțea cum o cuprind cu totul și se pierde în ei, fără putința de a mai evada vreodată.

- James, începu ea cu voce sugrumată, venisem aici să-ți spun că...

- Lasă asta, Eva! spuse el cu o voce joasă. Vreau să știu doar atât...a cui ești?

- Poftim...? întrebă ea simțind cum mii de fiori îi străbat coloana vertebrală.

- A cui ești? repetă el, cu același ton.

Doar părea că o întreabă. În realitate era vorba de o poruncă, transmisă pe căi de neînțeles pentru ea, în care răspunsul nu putea fi decât unul singur.

Intensitatea privirii lui îi învinse orice urmă de rezistență.

- Sunt a ta! Dacă mă vrei! spuse sfârșită și închise ochii, lăsându-se fără vlagă peste perna moale.

Îl simți aproape de ea. Nu deschise ochii. Nu avea putere. Când mâna lui se strecura ușor pe sub bluza pijamalei, simți cum pielea ei reacționează și trimite mii de fiori în fiecare celulă a corpului.

- Tu ce crezi? Te vreau? îi șopti la ureche.

Se lipise de ea și-l simțea plin de dorință. Buzele lui le atinseră tandre pe ale ei și ea întredeschise buzele, lăsându-se pradă pasiunii lui. Limba lui o căuta pe a ei, flămândă. Se simțea amețită. Locul se învățea și ea odată cu el. Mâinile ei rătăceau înnebunite pe corpul lui. Îl simțea zvelt, cu trupul subțire și puternic. Pielea îi era caldă și catifelată. Mâinile ei urcară pe ceafă și apoi se cufundară în cârlionții moi de culoarea nopții. Era delicat și în același timp îi simțea puterea asupra ei.

Mâna lui cobora încet pe pânțele ei și se insinuă discret sub pantalonul pe pijama. Ea puse mâna peste a lui și-l opri. Îi simțea mâna ca de foc, o ardea. El o privi zâmbind și din ochii lui izvora pasiunea, dragostea...porunca.

- Oh! șopti ea. De ce mă simt ca beată atunci când sunt cu tine? Ce vrajă mi-ai făcut? Mă omori!

- Nu încă! șopti el. De ce-i spui vrajă și nu-i spui pe numele-i adevărat? Dragoste!.

O strânse în brațe, iar ea i se ghemui la piept. Inima bărbatului bătea ritmat și în timp ce o asculta, Eva își spuse: „Da! Sunt pierdută!”

Ardea în brațele lui. Îl dorea la fel de mult pe cât o dorea el. Pielea îi tremura sub atingerea mâinii iubitului.

În curând adormiră îmbrățișați, privindu-se în ochi, amețiți de vin și de iubirea ce le picură nectarul ei dulce în inimile îndrăgostite.

Eva se trezi peste câțva timp și îl găsi pe James privind-o. Zâmbi și se întinse languroasă precum o pisică răsfățată.

- Ce este, râse ea, am vorbit în somn?

- Te priveam cum dormi și mă gândeam...

- La ce? Întrebă ea și se ridică pe coate sărutându-i vârful nasului.

- Mă gândeam...

- Oh! Doamne! Dacă șovăi nu are cum să fie de bine! spuse ea privindu-l cu atenție.

- Mă gândeam că ești atât de frumoasă, atât de pură! Nu credeam să mai existe astfel de femei pe lume. Și iată! Am găsit-o într-un colț uitat de lume!

Îi cuprinse ambele mâini într-ale sale și o privi cu gravitate. Eva se simți cuprinsă de neliniște, neștiind la ce să se aștepte de la aerul ceremonios pe care-l vedea pe chipul lui.

- Mă întrebam, dacă o femeie ca tine ar putea să aibă neinspirata idee de a consimți la a-și împărți viața cu un nefericit și nedemn ca mine? Gelos, capricios, posesiv...

Cuvintele i se poticniră și rămaseră blocate în gât, cuprins fiind de o emoție cu totul nouă, solemnă, a cărei importantă îi făcu sângele să-i înghețe în vine.

Eva încremenise. Nu se așteptase la așa ceva, mai ales că se cunoșteau de foarte puțin timp. Ghicindu-i gândurile, James se grăbi să pledeze, mai înfocat decât un avocat în fața unor jurați potrivnici.

- Ne vom cunoaște și vom crește împreună, modelându-ne unul pe celălalt. Desigur, nu există nici o garanție că totul va fi bine. Oamenii care credeau că se cunosc bine unii pe ceilalți, au avut surprize neplăcute, după ani buni de conviețuire, în timp ce alții, căsătoriți în pripă, au avut mariaje excepționale tot restul vieții lor. Asta nu-i un argument. Nu-l accept! Singurul pe care-l accept ar fi acela că nu mă iubești

Firava, sau să-i spunem mai bine, aproape inexistenta, ei rezistență, nu au nevoie de cine știe ce brânci pentru a se preface în praf și pulbere. Ochii îi fură inundați de lacrimi în timp ce-l privea cu infinită tandrețe.

- Dar, ce spui? Ești tăcută! reluă el asaltul. Vrei să fii soția mea?

- Da! Vreau! șopti gătită de emoție aprinsă.

Se îmbrățișară și ochii amândurora licăreau ca mii de stele inundați de lacrimi candid, cuprinși de fericirea primordială a două suflete gemene, regăsite și reîntregite.

Rămaseră așa multă vreme. Nu-și spuneau nimic. Se priveau, îmbrățișați și asta le era de ajuns. Comunica din priviri și atingerile lor evocau mai mult decât o mie de cuvinte.

Într-un târziu, James, se dezlipi de ea, sări agil pe picioare și, cu chip strălucitor, se îndreptă spre ușă.

- Unde pleci? îl întrebă Eva, mirată din cale afară de aplombul lui neașteptat.

- La Sam. Vreau să-i dau instrucțiuni ca de dimineață să aducă aici un preot, un ofițer al stării civile și mai vreau să-i dau ordin să răpească vreo câteva zeci de săteni și să-i aducă aici pe post de nuntași. Sau preferi câteva sute? întrebă el zâmbindu-i precum un motan cu gândul la smântână.

- Ești nebun! exclamă ea fericită.

- Nebun după tine, frumoasa mea! Oh! exclamă el prefăcându-se îngrijorat. Desigur, nunta asta se va ține doar dacă scap cu viață din mâinile bunicii tale! Femeia asta e o leoaică!

- Sunt sigură că nu va rezista farmecului tău și te va ierta! râse Eva, molipsită de freneticul tumult al iubitului.

După ce-i trimise, din ușă, o beza, se făcu nevăzut.

- Oh! Doamne! Chiar e nebun! concluzionă Eva! Dar și eu, la fel!

Lipsi câteva minute. Când se întoarse chipul îi era ferm, iar ochii străluceau de hotărâre.

- Ei! Doamna mea! Mai sunt câteva ore...

Întinse mâinile către ea și o ajută să se ridice. O trase lângă el și o sărută prelung.

- Poate ar fi mai bine să merg în camera mea, spuse Eva într-un târziu, cu capul încă vâjâindu-i de emoție.

- Nu! îi răspunse el. Nu te pot lăsa să pleci de lângă mine! Nu, de acum încolo!

El se desprinse din îmbrățișare, se îndreptă spre barul din colțul camerei și apăsă butonul unui CD player. O melodie lentă, romantică se auzea încet. Eva nu-l scăpa o clipă din ochi și când îl văzu îndreptându-se către ea cu privirea ceea expresivă pe care, de acum i-o cunoștea foarte bine, începu să tremure.

O luă de mână și o conduse lângă pat. Mâinile lui pe corpul ei, melodia aceea romantică, îi dădeau o stare de beatitudine așa că nu se opuse când el se apucă să-i deschidă nasturii bluzei, unul câte unul, privind-o. O dezgoli încet, cu grijă și o privi încântat de ce vedea.

- Ești minunată, iubita mea!

Ea își apropie mâinile de sâni, dorind să-i acopere, însă el o opri.

- Nu! Ești perfectă!

Acele cuvinte rostite de el pe un ton de stăpân, dar delicat, protector, o încântaseră și deșteptară în ea simțuri neexperimentate până atunci.

Ușor îi scoase pantalonii pijamalei și ea rămase goală, purtând doar frumusețea ei și dragostea ce o simțea pentru acest bărbat. Ochii lui se îngustară, privind-o și își muscă ușor buza inferioară.

Luă mâinile Evei și le puse pe pieptul lui. Ea începu să-i desfacă nasturii bluzei și cu fiecare dintre ei, dezgolea un petec de piele pe care îl săruta cu buze fierbinți.

El se eliberă de pantalonul pijamalei și rămase la fel de gol ca și ea. Se priveau unul pe celălalt și se simțeau pereche, ca două jumătăți ale aceluiași întreg. Se apropie de ea și o strânse lângă el; gemu de plăcere când sâni ei îi împunseră pieptul. Îi ridică bărbia și o sărută atât de delicat, de parcă iar fi fost teamă să nu strivească un trandafir rar. O luă în brațe și o așeză ușor pe pat.

- Ești atât de frumoasă, iubito! șopti încet. Se aplecă deasupra ei și-i sărută ușor sfârcurile roz, excitate. Vreau să-ți sărut pielea, milimetru cu milimetru.

Buzele lui alergau pe întregul ei corp încordat și înnebunit de plăcere. Simțea că-și pierde mințile. Gemetele ei îl asigurau că face exact ceea ce trebuie.

- Vino! Te vreau! gemu ea, abia respirând.

Nu mai simțea nici un fel de rușine, el reușise să scoată la iveală senzualitatea adânc îngropată în ea. Îl dorea. Era singurul lucru care conta acum. Privirea lui plină de pasiune, încărcată de dorința primordială, o înfiora. Trupul lui încordat și atât de frumos era acum al ei. La dispoziția ei!

O lăsa să aștepte și asta o făcea să devină nerușinată. Îl implora din priviri. El zâmbi ștrepțuș și se aplecă asupra ei acoperindu-i gura cu un sărut pasional, ce o lăsa fără suflu.

Aproape țipă în mometul uniunii sublime, totale. Își ținu respirația. Se agață de corpul lui încordat, speriată de noutatea senzațiilor pe care le simțea. El îi sărută gâtul cu tandrețe, apoi își cobora cu răbdare gura asupra sânilor umflați de dorință. Se simțea ca prinsă într-un taifun care o aruncă, o învârtea, o ridică în înaltul cerului, de unde o lăsa să cadă liber într-un hău voluptuos și periculos. Tot corpul îi reacționa, adus în pragul delirului.

Îl privi pe bărbatul acesta. Bărbatul ei! Chipul lui era de o mie de ori mai frumos acum, când o iubea și se lasă iubit de ea. Totul dispăruse din jur! Erau doar ei doi uniti într-o singură ființă. Între ei – o mare infinită de dragoste. Erau precum primul Bărbat și prima Femeie, într-un paradis doar al lor, unic, irepetabil.

Otilia Pintilioaie

Călătorie

de Otilia Pintilioaie

Se spune că întâlnirea dintre doi oameni pare întâmplătoare, dar se întâlnesc exact când trebuie. De data asta nu știu dacă a fost chiar așa. S-au întâlnit e drept, întâmplător, într-un timp nu chiar îndepărtat, dar fără scop. Poate că nu ar fi trebuit niciodată ... a rămas totul pierdut în atâta risipă de materie.

I-a unit în timp aceeași boemie și aceleași vise. Deseori închideau ochii și erau într-un alt timp și într-un alt loc, alți oameni, dar aceeași iubire.

Orașul luminilor, bulevarde largi, suburbii poetice, locul în care ești ceea ce vrei tu să crezi. Ea scriitor, el muzician. Îi plăceau clapele pianului și deseori o ajuta când era fără idei cu o „Ballade pour Adeline”. Ea îi sorbea notele, el o sorbea pe ea. Adora în schimb sunetul viorii care-l făcea să pornească în fiecare zi, singur prin suburbiile Parisului. Acolo era scena lui și nu visa niciodată mai mult. Era mulțumit cu condiția lui, era muzicianul solitar ziua și muzicianul care se hrănea cu dragostea ei în fiecare seară. Ea îi lua gândurile noaptea și i le dădea dimineața ca să poată scoate cele mai fine note la vioară.

El o atingea ca și cum cânta și îi declara dragostea folosindu-se de fizică și distanțele din univers.

Ea, un altfel de boemie. Pe cât iubea scrisul, pe atât îl ura. Uneori își căuta gândurile privind ore întregi pe geam, era o tăcere ciudată: ea, niște gânduri și un cer. Alteori, doar când el era plecat, în căutarea unei replici pentru romanul său, se învâluia în fumul unei țigări. Știa că singurele ei averi sunt cuvintele și el. Ar fi vândut în schimb pentru el toate cuvintele și mâna din care se nășteau manuscrise.

Adora sunetul cheii întoarse în broască de el. I se așeza sufletul la loc de câte ori îl vedea că s-a întors.

Uneori el o învăța note și ea versuri. Alteori el singur se chinuia, așa au ieșit sintagme precum „golul din om”, „cimitirul mizeriei umane”. Pentru ea erau uneori triste și îi aminteau de Bacovia ... nu-i spunea niciodată, el nu îl iubea pe Bacovia. Rar, când o apuca, îi șoptea suav că atunci când scrie să nu îi fie teamă de cele mai profunde gânduri, să coboare la ele și să smulgă ce simte că e parte din el. Să nu caute să fie altfel sau doar creativ pentru că e apanajul mediocrului ci să încerce să înțeleagă lucrurile doar altcumva. Când scrie să își închipuie că dă viață notelor la vioară, să folosească cuvinte simple pentru a da sens neînțelesurilor. Un singur lucru să țină minte mereu: doar în puterea lui stă să așeze veșnicie peste tot ce e finit.

Deschideau ochii și reveneau, mână în mână și cu zâmbete doar de ei înțelese.

Dar totul a fost un vis, scurt ca o ploaie de vară, suav ca un parfum de primăvara. Mi-ar fi plăcut în schimb să cred că povestea asta va fi precum „Cartea de nisip” a lui Borges.

Acum nu mai e nimic, e doar o poveste imaginară despre o călătorie imaginară!

Acum nici nu mai stiu cât de real a fost totul. Chiar le-am trăit sau doar mi le-am imaginat? Deseori mi s-a întâmplat să cred că sunt îndrăgostită, dar de fapt iubeam imaginea pe care eu mi-o făcusem despre el. Clișeu. Dar l-am făcut de-atâtea ori.

Oricum, real sau nu, e una dintre poveștile cele mai aproape de suflet. E lângă inimă și asta pentru că a avut cele mai puține reguli. Când au apărut, nisipul din clepsidră s-a scurs. Cred că de fapt asta e iubirea adevărată, când nu ai reguli, când simți și ce simți e de ajuns, nu mai ai nevoie și de alte confirmări. Iubirea nu are gânduri dar în viața reală nu am învățat asta. Știu asta când scriu dar în realitate de atâtea ori am pus doar punctul de final.

Nu știu dacă asta se învață sau se oprește pur și simplu la cineva. Și nici nu știu încă dacă tuturor ne este dat să ne oprim odată sau unii sunt sortiți să fie doar călători.

Ascultă!

de Otilia Pintilioaie

Știu, și ascultarea e un gest de curaj, pentru că niciodată nu știi ce poți auzi și ce fel de om mai poți fi după aceia. Poate de aia niciodată nu ascuți. Poate de aia niciodată nu ascuți liniștea mea care vorbește atât de mult. Poate de aia niciodată nu ascuți oftatul meu mut pe care tu sigur l-ai înțelege.

Poate, dacă ai asculta, ai auzi că mă doare des și din prea multe, că toate mă ating, dar rar se vede ceva. Poate ai auzi zgomotul lacrimilor mele cum cad, destul de des, dar doar când sunt eu cu mine. Poate nu aș ma fi doar un om dur pe care nu ți-l poți imagina plângând, poate nu aș fi doar superficială, ci te-ar mira sensibilitatea mea și adâncimea trăirilor și sentimentelor care mă încearcă. Poate dacă ai asculta chiar ai crede în naivitatea mea. Poate ai auzi mai bine cum așez cuvintele să nu te fac să doară. Poate ai înțelege că țipătul meu este unul doar al neputinței de a arăta tot ce simt, și atât. Poate ai înțelege că m-au durut prea multe de-atâtea ori ca să mai fiu eu, atât de goală în față ta. Poate dacă ai asculta, ai înțelege că și eu, ca și tine, am fost de-atâtea ori dezamăgită și mi-au rămas urme, unele adânci și de nevindecat. Poate mi-ai auzi râsul de care uneori și mie mi-e dor. Poate mi-ai auzi liniștea în care aș vrea să mă cufund și pe care aș vrea să o găsesc în tine. Sunt om simplu, prea simplu, prea uman. Nu te lasă înșelat de ceea ce vezi zi de zi. Cercetează în adâncuri și ascultă cum sunt eu ...

Poate de aia ești rece, dur și de neînduplecat, poate de aia ți-e frică, dar dacă ai asculta ai simți căldura, ai citi libertatea în adâncul ochilor mei verzi, nu mi-ai da drumul, nu m-ai răni. Te-ai opri doar la mine.

Poate ai înțelege că mi-e frică, că de atâtea ori am plecat în doi și m-am întors singură, poate ai crede că am vise și sentimente, că uneori nu mai pot, că am nevoie de un umăr și niciodată nu aş livra minciuni unui om drag. Ascultă! Cred că le-ai auzi pe toate ... cred că m-ai lua mai strâns și mai des în brațe, cred că doar ai tăcea și te-ai bucura.

Poate încă ți-e teamă să ascuți, poate încă nu trebuie să ascuți tu ...

Nici eu uneori nu mă pot asculta. Vorbesc prea multe, prea repede, prea încurcat. O fi vreun semn de superficialitate chiar dacă mereu am vrut să fac lucruri profunde. Dar unele nu mi-au ieșit decât profund de rău. O singură dată am vrut să mă asculte cineva. Poate mai mult decât aş fi putut eu să o fac. Dar a așternut o tăcere atât de grea și adâncă, chiar de neascultat. Rar am fost iubită și Dumnezeu mi-e martor. Iar eu rar am iubit. Mi-am iubit cuvintele care nu m-au dus decât pe un drum încurcat și fără lumină.

Declarație de iubire falsă

de Otilia Pintilioaie

Ce e iubirea? Bună întrebare, nu? Poate ar trebui să răspundem că cel care credem, sperăm, ne dorim să fie sufletul pereche. Sau e doar un sentiment care plutește, se plimbă de la unul la altul, ne învăluie sau ne învață ce este dorul, ne rănește și ne vindecă.

Mi-a spus de multe ori că nu spun des te iubesc, deseori s-a întrebat câte cuvinte nerostite ascund buzele mele, câte „camere” luminate are sufletul meu spre care încă nu i-am arătat drumul.

Era o zi caldă de toamnă târzie iar el se pregătea să plece pentru un timp. I-am lăsat lângă bagaje un pachet mic învelit într-o hârtie verde și un bilet: „Drum bun. Să miști timpul ca să vii repede”. Știam că nu va veni prea repede, de fapt e posibil nici să nu mai vină, dar preferam să cred că o va face. Asta avea să facă despărțirea mai suportabilă. Am învelit o carte pe care am scris pentru ultima dată ce simt: „Am citit undeva că dragostea adevărată nu are granițe. Fii fără griji, ai să mă găsești în același toc al ușii de unde somnoroasă ți-am spus drum bun.

Știu că spun rar te iubesc și ce simt dar sunt toate în mine. Ele sunt vii, la fel de vii ca tine. Am poate multe răni pe care am vrut cândva să mi le pansezi. Acum nu vreau decât să le las acolo. Vreau să fie doar noi. Trecut, viitor, nimic nu e. Suntem noi, sunt eu care învăț să merg din nou în doi. Ești tu care ai răbdare, care repetă până învăț. Te aștept cu drag și prea mult dor să încapă în cuvinte.

Ai grijă de tine ca și cum ai avea grijă de mine! Timpul e doar un instrument, hai să-l folosim frumos cât vei fi acolo.”

Hm, uimitor cum mi-a ieșit asta, pe care cred că nici el nu o va crede, cum nici eu nu o cred. Cred că cel mult ar fi apreciat talentul meu literar iar eu... eu doar am încercat. Nu mi-a ieșit asta cu așteptatul, poate pentru că încă nu am învățat să am răbdare. Am scris frumos apoi am șters repede și, și mai repede m-am reapucat de scris altceva. Doar că nu am întors și fila. Am scris peste scris. Și nu s-a mai înțeles nimic. Uneori citeam cuvinte vechi, care nu s-au șters bine, alteori cuvinte noi, care au sărit mai tare în ochi. Au fost două povești într-una din care nimeni nu a înțeles nimic.

Roca Alexandra – Lidia

Geana creației

de Roca Alexandra – Lidia

Mi-a atins geana cu o unghie
fără să-și dea seama.
Atunci ea s-a scurs,
pe obraji-mi înroșiți de vânt,
sub forma literelor ce ne-au scris povestea.
A atins apoi pământul înghețat,
unde s-a spart în mii de bucățele
ce au zburat
în toate colțurile universului infam...
nimic n-a mai rămas.

De atunci n-am mai putut să scriu,
căci,
mi-a atins geana creației,
legată de vena
sentimentului morbid numit
iubire...

Halucinație

de Roca Alexandra – Lidia

Văd sunete parfumate
de sărutarea ta,
sunete ce-mi îmbrățișează urechea
într-un vals fără final.
Iar dansul culorilor ochilor tăi
îmi inundă nările
cu-aromă de ciocolată.

Sunete stropite cu lămâie
ce zboară-n urma ta.
Iar părul tău ascunde
culoarea mării sărate.
Dulce halucinație desprinsă
dintr-un pahar de tequila...

Dulce pasiune

de Roca Alexandra – Lidia

Nu-ți spun acum totul!
Întâi va trebui să mă ademenști
cu-n trandafir de un roșu,
roșu aprins de pasiunea dintre noi.
Tiptil,
cu o cafea,
să te apropii de mine.
Să ne sorbim din privirea ei neagră...
Apoi să faci un pas ușor în spate;
să aștepți să mor de nerăbdare,
de nerăbdare-a ta să fiu.
Iar când nerăbdarea-mi
va cuprinde și ultima celulă,
să mă cuprinzi și tu în brațe,
de la spate;
ca un șarpe plin de veninul iubirii
să-ți încolăcești mâinile
pe corpul meu...
Și otrăviți de-acest venin
să ne lăsăm duși de val
sub un cearceaf cu parfum,
parfum de ambră plină de flori...
Să-mi maschezi urletele cu o sărutare,
iar când transpirația
de pe pieptu-mi întărit va dispărea
s-adorm încolăcită de-al tău braț
puternic,
masculin.

Și-n zori să mă ademenești din nou
cu-n trandafir și-o sărutare obosită
după o noapte de așternuturi,
așternuturi șifonate...

Îngheț

de Roca Alexandra – Lidia

Căldura corpului mă părăsește-ncet,
Viscerele se transformă-n cuburi de gheață,
Beau un ceai-nfierbântat cu otravă,
dar nici să mor nu mai pot.
Nu pot să mor căci soarele
cu-ale lui raze-mblânzitoare
mângâie fiecare strop de otravă din corpul
meu
și o transformă-n elixirul vieții.

Smulg o venă să-mi amestec cu ea cafeaua,
dar înainte de a face asta
palma-mi îngheață
și-mi scap vena pe stacojiul pământ.

În trei picuri de sânge căzuți aleatoriu
citesc destinul ce mi-a fost dat.
Încă nu pot să mor,
trebuie doar să îngheț...

Minciuni, aberații, amor

de Roca Alexandra – Lidia

Mi-am dezgolit întâi un umăr în fața ta
și te-am lăsat să îl atingi,
încet,
cu buzele.
Ai pornit apoi în sus,
ușor, spre gât,
într-o lungă sărutare,
până ce ai ajuns la ureche;
aici mi-ai șoptit dulci minciuni
ce au făcut nasturii de la cămașa-mi albastră
să sară unul câte unul.
Aberații mărunte-mi desfăceau părul
ce-mi învelea spatele în parfum de iasomie.
Îți pierdeai degetele în el
timp în care eu,
oh, eu,
mă pierdeam în acea înfiorare,
îmbătată cu vin roșu,
otrăvit de iubire...

Așa se întâmpla de fiecare dată...
Doar otrava era mai puternică...

Maria Antohe

Dezamăgirea supremă

de Maria Antohe

-... Dacă am fost dezamăgit? N-aș spune chiar așa... Bineînțeles că am simțit amărăciune când primii Mei copii nu Mi-au dat ascultare, însă a fost numai și numai alegerea lor pe baza căreia s-a dezvoltat lumea pe care o cunoști. Deși atunci am fost neîncrezător, am aflat cu timpul că alungarea lor de-acasă a fost alegerea corectă.

Acum am milioane, ba chiar miliarde de prunci datorită acestui fapt. „Păcatul orginar” îl numiți voi, nu-i așa? Mă fascinează întru totul asemănarea dintre Mine și ei. „După trupul și asemănarea Sa”... Deși mult reduse pentru a fi suportabile pentru oameni, au toate simțămintele pe care le încerc și eu. Și-Mi place enorm să le urmăresc reacțiile și frământările! Îi văd înconjurați de o aură a impulsivității, o strălucire vie care Mie-Mi pare absolut încântătoare. Fiecare gest al lor, fiecare gând, fiecare trăire Mi-i arată în toată splendoarea lor. Ce păcat că ei nu se pot vedea...! Poate așa ar observa că impasurile în care se află sunt doar obstacole mărunte pe care sunt capabili să le treacă întrucat în ei sălășluiește lumina Mea. Dar Eu am o vedere de ansamblu. Îmi imaginez că pentru ei trebuie să fie dificil să le învingă.

Care cred Eu că este starea cea mai neplăcută? Dezamăgirea, în mod sigur. Din ea decurg toate celelalte. Uite, îți pot da câteva exemple clare, dacă dorești. Privește cu luare-aminte. Acțiunea aceasta se petrece în două planuri, așa că trebuie să fii atentă. Avem, în primul rând, un bar obscur din America și, apoi, un dormitor liniștit din Australia.

„Nu te cunosc și nici n-aș vrea. Am tastat numărul tău, oricine ai fi, la întâmplare. Trebuie să mă descarc. Nu-mi răspunde, scutește-mă de o conversație pe care n-o dorești. Poate că nici măcar nu știi suficientă engleză.

N-am cui să mă plâng, s-au dus dracu' toți. Ce infecți sunt oamenii! Niște ratați, asta suntem, fără deosebire, unii mai mult ca alții.

Nevastă-mea, de exemplu. Tocmai am prins-o în pat cu vecinul de vizavi. Ce nenorocită! Mi-am petrecut viața lângă ea, dar abia acum mi s-au deschis ochii. Tare prost am fost! Numai din lecțiile dure, care aproape ne dărâmă, învățăm cum stă treaba.

Iată-mă, deci, un mizerabil cu multe halbe goale alături, uitându-mă la ceilalți mizerabili. Eu sunt unul aparte, măcar am înțeles cum stă, de fapt, treaba. Se zice că dacă vorbești altora despre ce te apasă, te simți mai bine, știi? Abia acum m-am prins că nu-i adevărat. Doar faci o altă persoană să râdă de nenorocirea ta, fiindcă natura umană numai așa știe să reacționeze. Sper să-ți stea hohotele-n gât.

Ai încercat vreodată să te bine-dispui îmbătându-te după o zi dată dracului? Nu funcționează. Îți crapă capul și intri în belele, numai atât. Totuși, continui să fac asta fiindcă altfel le-aș rupe oasele trădătorilor aceloră, probabil. Împuțită natură umană!”

Imediat ce termină de tastat, Ben înșfacă sticla abia deschisă de către barman, îi aruncă acestuia o privire dușmănoasă, apoi o dă pe gat din câteva înghițituri. Se urăște pentru că n-a observat mai repede aventura șotiei sale, pentru că nu știe ce să facă și pentru că nu se poate opri

din băut. Se întreabă în treacăt la cine o fi ajuns mesajul său, apoi se lasă purtat de aburii alcoolului...

În același timp, la mare depărtare, într-o cameră întunecoasă, se aude huruitul inconfundabil al unui telefon ce vibrează pe o suprafață din lemn. O mână subțire iese leneș, dar sigur de sub pătura de pe pat, întinzându-se spre mobilul așezat pe noptieră. Îl apucă și-l duce spre umflătura de pe pernă, acoperită copilărește cu materialul moale. Un ochi verzui strălucește în lumina ecranului celularului în timp ce se plimbă peste mesajul neobișnuit. Alice își trage la loc pătura peste cap, rămâne imobilă câteva clipe, apoi se ridică în capul oaselor. Oboseala datorată lungilor nopți de studiu dispare ca prin minune de pe chipul tinerei, locul fiindu-i luat de o expresie hotărâtă. Cugetă o perioadă, apoi începe să compună lungul răspuns pentru străinul deprimat.

Determinarea și cursurile de consiliere urmate de Alice dădură roade într-un final, când noaptea era pe sfârșite în State, iar în Australia se înserase. Deși nu făcuse nimic altceva toată ziua, nu-i părea rău. Fusese dificil să-l îmbuneze, ba chiar să-l facă să-i răspundă, însă ea era mulțumită că-l ajutasese întrucâtva.

Bob fusese îndeajuns de treaz pentru a-și da seama că vorbea cu o femeie în tot acel timp. Nu că ar fi fost evident, însă asta cam reieșise din limbajul curat, lipsit de obscenități, dar motivant, totuși. Deși fusese tentat să izbească telefonul de perete ca să fie lăsat în pace, se abținu și nu regretă. Ea nu-l sâcâise cu detalii personale, ci pur și simplu îl atrăsese într-o discuție interesantă despre tot felul de lucruri. Exact ce-și dorise Bob în adâncul inimii. O aprecie pentru asta și nu strâmbă din nas când primi factura astronomică a telefonului.

- Frumos, nu-i așa? Cred că e una din poveștile Mele preferate. Poftim? Da, poate se vor întâlni vreodată, ar fi plăcut...

Ești de părere că nu a fost un caz destul de grav? Da, într-adevăr, mulți își pierd perechea, la un moment dat, nu pare nimic neobișnuit, nu? Vrei să știi ce s-ar fi întâmplat dacă Alice nu i-ar fi răspuns? Bob ar fi plecat din bar, ar fi rătăcit pe-afară și-ar fi dat peste o gașcă care l-ar fi bătut, băgându-l în comă. Cine știe dacă ar fi fost găsit încă în viață... Urât, nu-i așa? Asta-i dezavantajul când toate posibilitățile sunt în capul tău, nu-ți poți da seama care e cea corectă până când nu se întâmplă. Dar sunt situații mult mai triste decât acesta, multe chiar tragice. Uită-te acolo, pe șina de cale ferată, și inspiră adânc. Nu va fi o priveliște deloc plăcută.

E aproape ora cinci dimineața, iar cerul cenușiu apasă greu peste micuțul orășel din centrul Asiei. Așezarea apare însemnată doar pe unele hărți detaliate ale regiunii, întrucât e aproape pe moarte, cu o industrie abandonată și populație îmbatrânită.

Însă nici priveliștea dezolantă a vechii fabrici, acum un maldăr ruginit de schelete metalice care se înalță întunecat pe cerul slab luminat de apropiata sosire a zorilor, nici vântul tăios la acea oră crudă și nici șuieratul furios al trenului nu-l deranjează pe Yun Zhao. Stă neclintit pe șine și privește în gol, ca și cum toate acestea nu înseamnă nimic pentru el, ceea ce e foarte adevărat. Este orfan de când se știe și e pretutindeni însoțit de batjocura lumii din pricina mușeniei sale, orice ar face. Nimeni nu l-a întrebat vreodată dacă îi e bine sau rău, nici măcar nu l-au băgat în seamă.

Este un paria fiindcă nu are un rost pe lume și e incapabil să-și facă unul. Cu o asemenea viață, nu e de mirare că a ales o lume imaginară în locul realității. E adesea văzut gesticulând pe străzi, ca și cum ar discuta cu cineva care, din păcate, nu e acolo. Iar oamenii trec pe lângă el, nepăsători, uneori chiar prin prietenul închipuit al lui Zhao, destrămând iluzia și readucându-l la adevăratul său trai plin de suferință și tăcere.

Dar Zhao nu mai e trist. Acum nu-i mai pasă, pentru că va pleca undeva departe, și, deși nici el nu știe precis unde, speră că va fi altfel. Sirena se aude mai tare acum, pentru că trenul de mare viteză s-a apropiat considerabil. Zhao zâmbeste. Metalul locomotivei strălucește atât de frumos în primele raze ale soarelui! Vede strălucirea, atinge strălucirea, simte strălucirea săgetându-l...

Sunetul ascuțit, tânguitor al sirenei tulbură liniștea localității adormite pe lângă care șerpuiește calea ferată. Conducătorul încremenește cu mâna pe buton. E bătrân, a văzut multe la viața lui, dar nu sinuciderea în sine l-a șocat, ci privirea împăcată a băietanului când capul, desprins de trup într-un mod atât de brutal, a lovit pentru o clipă parbrizul locomotivei. Părea că-și găsisese pacea. Bărbatul, cu lacrimi șiroindu-i pe chipul ridat, oprește sirena și încearcă să ignore petele sângerii de pe geam care par că se multiplică.

-Aș fi vrut să nu fie atât de neplăcut, scumpa Mea. Haide, ai tot dreptul să plângi, doar ți-a fost frate. Văd că povestea lui te-a marcat, ca și pe Mine. Am simțit întreaga suferință a băiatului și am încercat să îl ajut. Când era văzut gesticulând de unul singur prin oraș, încerca să-Mi explice că nu Mă cunoștea, că totul era confuz pentru el și că găsisese cea mai bună soluție. Regret enorm că nu l-am putut convinge să renunțe.

În acest caz, dezamăgirea datorată atitudinii celorlalti a dus la disperare și, apoi, la moartea... Ah, te întrebi cum pot vorbi cu atâta detașare după ce Mi-am vazut unul din fii murind? Asta se întâmplă în fiecare secundă, iar Eu îi vad și-i simt pe toți, le simt disprețul, groaza, bucuria sau ura față de Mine. Aș vrea să renunț, să pot închide și Eu ochii măcar o dată, însă Mă tem teribil pentru ceilalți care au neovie de un semn din partea Mea că totul va fi bine. Numai asta Mă face să continui. Încearcă să înțelegi că nu sunt personajul negativ. De ce n-am intervenit? Ah, draga de tine, te încrezi orbește în puterile Mele fără să ai o noțiune clară asupra lor... Te rog, îngăduie-mi să explic adevărul, deși Mă tem pentru mintea ta fragilă.

Mi se rupe sufletul - impropriu spus, desigur - când văd pe cineva căzut în cea mai neagră disperare, însă nu am cum să îi oblig să facă ce doresc Eu. Nici n-aș vrea vreodată așa ceva, ci din contră, vreau să se dezvolte fiecare în unicitatea lui, chiar dacă asta duce, uneori, la sfârșitul pe care tocmai l-ai urmărit. Eu doar le creez cadrul copiilor Mei, baza vieții, iar ei aleg ce drum doresc. Sunt părintele, nu păpușarul lor. Unii se orientează spre căi mai puțin bune și uită că nusunt singuri. Alții Mă reneagă, fiind convinși că nu le-am dat destule semne ale iubirii Mele infinite, iar altora efectiv nu le pasă. Cu toate acestea, Mă întristez de fiecare dată fiindcă nu am reușit să-i fac să-și conștientizeze puterea interioară.

Este foarte greu să nu poți face nimic palpabil pentru cei pe care-i iubești. Să-i auzi blestemându-te, când singurii care dețin cheia vindecării sunt ei înșiși. Să-i privești cum se ofilesc, apoi se sting și sunt uitați de ceilalți. Să vrei să-i jelești, dar să nu ai răgaz pentru că ai multe alte

vieți de vegheat sau ghidat.

Aceasta, cred Eu, este dezamăgirea supremă.

Tonia D

Schizo

de Tonia D.

De ce a trebuit să citesc ultima ta scrisoare? Mai bine o păstrai pentru tine și-mi scriai altceva...sau mai bine nu îmi mai scriai nimic, niciodată, pentru că și așa timpul este atât de relativ pentru noi – asta a fost mereu marea problema, trăim în anotimpuri diferite. Când tu simți căldura Soarelui, eu mă consolez cu înfiorarea ascunsă în betoanele orașului și uneori, cu simplitatea dimineților în alb și negru.

Ultima ta scrisoare...până în clipa în care am citit-o eram sigur că totul este doar o mică cochetărie sentimentală din partea ta. Vai, dar cât puteam să mă înșel! (ca să vezi cât de greu e să vezi dincolo de aparențe câteodată). Mă consideram singurul om care poate simți acel urlet lăuntric. Am încercat în permanență să explic logic motivul sentimentelor tale, și nu reușeam. Păcat că abia acum realizez cât de mult greșeam (dar Aideen, eu continui să greșesc și, poate, tot din greșeala, te voi înțelege). Nu cred că cineva poate explica ce eu încercam avid să cataloghez.

Să îți spun sincer, de 3 ori am tot scris, și am rescris aceste randuri. Vreau să fie perfect tot ce îți voi mărturisi. Încerc, cu ochii închiși de oboseală, să rememorez, să fac o retrospectivă...și, și nu am timp, am doar întrebări, întrebări care se dovedesc a fi greșite de cum le aflu răspunsul. De ce vreau să știu mereu unde mă aflu, cu ce mă ajută să știu dacă tot ce se întâmplă e real sau nu, atât timp cât eu sunt fericit? Simt că zbor, iar zborul, în special cel interior, este minunat! Și eu continui să mă pierd în lumea asta minunată.

Ei bine, am ajuns la subiectul propriu zis al scrisorii mele. Aleg să nu mai aleg, te aleg pe tine. Astea sunt cuvintele atât de frumos conturate pe care ți le datoram...alături de câteva explicații. M-am certat cu tine efectiv pentru că vreau să vad cum reacționezi de la an, la an, de la situație la situație, pentru că oamenii se schimbă rareori, sau deloc, mai ales când strâng atâta durere încât își paralizează simțurile. Ce nățarau eram! Voiam doar să te fac să suferi, să ajungi la un echilibru între seriozitate și iubire, extremism și serenitate. Dar, draga mea Aideen, viața e doar rotundă, dăm și primim înapoi, iar acum am locul întâi la coada unde se oferă suferință...

Medicamentele nu își mai fac efectul, Aideen. Medicii îmi spun că ești doar o plăsmuire a imaginației unui schizofrenic...ce ironică e viața, nu?! Cum să cred că tu, ființa cea mai afabilă, nu existi și nu ai existat niciodată? Amintirile mele sunt un fals? Pe scurt, lumea s-a jucat cu mine, iar ea a avut mâna de ași. Ce ton ironic, dar cum altfel când nici realitatea nu o poți lua în serios? Mă simt sfâșit, nu o pot ține o veșnicie așa, nu am atât timp aici. Doamne! Ce n-aș da să iasă viața din mine, să o cuprind în brațe și să trecem podul spre nemurire. O mică pauză de viață. De asta am nevoie!

P.S : Aideen, ochii tăi închiși sunt un paravan, ascundeau multe de la început, poarta dintre lumea noastră și ei, cei normali. Ochii tai, stropi de ploaie moartă! Trebuia să îmi dau seama de la început!

Florin Brănescu

O rugămintă

de Florin Brănescu

Draga mea
te rog
ca atunci când pleci
din micul apartament
de pe strada lalelelor
în care
ne-am iubit atât de mult
te rog
dragul meu îngeraş
făcut din tot ce e mai depreţ de pe lumea
asta
să nu uiţi
ca atunci când pleci
să închizi uşa după tine

O întrebare

de Florin Brănescu

Sinceritatea unui copil e dureroasă
iar adultul e un copil stricat
dar mă întreb eu oare
cât de dureroasă o fi
sinceritatea unui adult

O glumă

de Florin Brănescu

Însăşi viaţa e o glumă
ce-i drept
cam serioasă
dar eu tot nu m-am prins
dacă la final
ea râde de noi
sau
noi de ea

O cişmea

de Florin Brănescu

Mă duc să beau apă
de la o cişmea ruginită
ca să ud
deşertul din sufletul meu
ce a fost ars
de soarele ce nu a mai vrut
să stea pe cer
şi cu apa pe care o beau
vreau
să reînviu
ce a murit
şi să revigorez
ce s-a uscat

O insulă

de Florin Brănescu

Undeva într-un sat
pe o stradă mică
la numărul 114
într-o casă cu gard verde
se află o insulă a odihnei
a păcii
a tuturor lucrurilor liniştitoare
ascunse atent
de toate cele ale muncii
e un loc în care
lenea nu e un păcat
am o întreagă insulă
la dispoziţie
plină numai de minunăţii
iar ca să ajung la ea
trebuie doar să găsesc
cheia
ce stă
sub preşul
de la intrare

O treabă

de Florin Brănescu

Mi-e atât de greu cu lenea asta
mă ține la pat legat fedeleș
și ținut
cu o ancoră agățată de picioare
și cu greutate pe piept

Îmi e lene să îmi mai țin ochii deschiși
îmi e lene să mă mai gândesc
la mormanul de treburi
la teme
la școală
la masa de prânz pregătită de mama
la ea

Cristiana Boldeanu

Geneză

de Cristiana Boldeanu

M-am născut dintr-o scânteie
ridicată din jarul iubirii
și niciodată nu am dorit altceva
decât să revin și să fiu mistuit
de flacăra primordială.

Într-o zi te-am văzut și am ars,
apoi am zburat cenușă prin lume.

Temeri

de Cristiana Boldeanu

Neantul din ochii tăi
mă îngrozește...
Mi-e teamă să te privesc
ca să nu rătăcesc o vecie
în adâncimea neagră
a ochilor tăi.

Trecere

de Cristiana Boldeanu

Un licurici am fost
într-o altă viață,
azi mă simt pierdut
în întunericul din jur, stingher...
amintirea unei licăriri dintr-o altă viață
e singura ce-mi luminează calea.

Un fâlfâit de aripi străvezii
din ce în ce mă stinge
și nu îmi mai rămâne
decât speranța că voi fi ceva
într-o altă viață.

Contopire

de Cristiana Boldeanu

Mă afund în iubire
cu fiecare sărut,
cu fiecare surâs al tău,
până când mă sufoc,
mă absorb în tine.

Ființa mea s-a contopit cu a ta,
gândurile nu îmi mai aparțin,
în curând nu va mai exista
decât o amintire a celui ce am fost.

Cu fiecare mângâiere, cu fiecare îmbrățișare,
iubirea ta ucigașă, parazită mă îmbie...
Cine sunt eu să refuz iubirea?
Cine am fost?

Întrebare

de Cristiana Boldeanu

În trecut am vărsat multe lacrimi,
înecat în ele sunt și acum...
Voi plânge și-n ziua de mâine
Din obișnuință?

Iulia M. Viorel

CREȘTIN PĂGÂN

de Iulia M. Viorel

Ateu

Și totuși cred în tine

Ateu

Și-n fața ta m-aplec.

Mă-nchin când vreau ca să mai stai

Și mâinile-mpletesc în semn de rugăciune

Rugându-mă-n tăcere.

Gândindu-mă la tine.

Reneg de Dumnezeu

Și totuși cred în tine.

Blestem și fur

Și mint, omor

Păcate-n astă lume.

Blestem, omor

Că sunt ateu

Și cred numai în tine.

Blestem distanța dintre lumi

Nu pot să te sărut

Sub ochii tăi încet să plâng.

Blestem și fur

Că sunt ateu

Și cred numai în tine,

Creștin păgân ce sunt.

Sorin-Lucian Berbecar

O vedeam cum coboară din autobuz: întâi piciorul drept, micuț, elegant, cu pantofi cu toc, a pășit pe bordură; apoi piciorul stâng și întregul ei trup gingaș, cu formele ce m-au vrăjit de când mi-au apărut în fața ochilor pentru prima dată.

Privirea mi-a urcat de la călcâi la pulpă, la coapsele frumoase, la talia ce parcă cere îmbrățișări, la sânii ce ușor tresaltă în ritmul inimii ei micuțe. Umerii și gâtul mă duc spre extaz, iar părul ei, negru, lung, moale... Ah, părul, părul... mă lasă fără cuvinte.

Oh, nu! Din nou, din nou mi se întâmplă acest lucru, mă pierd a nu știu câta oară în descrierea trupului ei de Venus și nu mai apuc să îi văd fața, fiindcă ea a urcat deja în autobuzul de legătură. Doar pentru mine timpul poposește, doar pentru mine. Pentru ea? Pentru ea nu a durat decât o clipă, o clipă în care nici nu m-a observat în stație, printre zeci de alți călători.

Și mâine va veni cu autobuzul acesta, și mâine o pot urmări, și mâine va fi a mea pentru câteva clipe, până ce va urca în celălalt autobuz.

Dar dacă tot veni vorba, să vă vorbesc și despre el. El, cel care e perechea ei, sau ea cel puțin așa crede. El a urcat în alt autobuz imediat ce al ei a plecat. El, arogant, stilat, parfumat cuceritor de-a dreptul, s-a așezat lângă ea, o altă ea, pe care a sărutat-o lung și apăsător.

Da, știam de ceva vreme că el o înșală, însă cum să fi îndrăznit să îi spun ei. Eram un străin pentru ea. Ce părere putea să-și facă despre mine? Ce reacție ar avea văzând că știu atât de multe despre viața ei personală? Pe deasupra, cum aș mai avea vreo șansă cu ea dacă eu sunt cel care o desparte de iubitul ei? Cu siguranță nu trebuia să mă implic, însă nici nu îmi plăcea să stau deoparte și să văd cum va fi rănită.

O zi, și încă o zi, apoi încă una. Mi-am făcut curaj în cele din urmă și înainte să se închidă ușile am urcat în autobuzul ei și m-am așezat pe scaunul din fața ei.

- Te înșală! (doamne ce mod stupid de a deschide o conversație!)
- Poftim?! Vorbeai cu mine?
- Da (încă o ocazie de a tăcea, pe care am ratat-o). Iubitul tău te înșală. V-am observat de câteva ori. Imediat după ce se desparte de tine, urcă în celălalt autobuz și se sărută cu ea.

Fata roși, apoi se ridică de pe scaun și se mută în partea din față a autobuzului.

Acum, cu siguranță, mi-am distrus orice șansă de a o mai cuceri.

O zi, două mai târziu...

Ea îl sărută, apoi urcă în autobuz. El se întoarce în stație, se amestecă printre călători, așteptând-o pe cealaltă. Strecurându-se printre ușile ce se închideau, ea, (icoana mea) coboară din nou în mulțime.

Autobuzul vine, el urcă și o sărută lung și apăsător pe cealaltă.

Ea mă privește în ochi și îmi dă dreptate. Însă mai văd acolo în ochii ei, tristețe și suferință. Exact asta nu voiam să provoc și exact asta am provocat. Mi-e rușine, așa că m-am dus să-i ofer umărul meu pentru a plânge pe el.

După această nefericită, însă, oarecum benefică, întâmplare s-a înfiripat o relație între noi, am început să vorbim tot mai des la telefon, să ieșim în cafenele, să comunicăm până noaptea târziu pe internet.

Relația noastră a alunecat pe panta pe care nu voiam, dar parcă tot era ceva mai mult decât să o urmăresc, pur și simplu, în stația de autobuz. Eram prieteni, foarte buni prieteni, așa putea spune.

Nu, nu eram iubiți, și în momentul de față e aproape imposibil să mai ajungem într-o asemenea ipostază. Eram mulțumit de situația asta, însă asta înseamnă că trebuia să ies din nou la „vânătoare”, să găsesc un alt trofeu, pe care să-l urc pe un pedestal.

Însă sarcina mea îmi era mult mai grea. Fără să vreau mi-o îngreunasem în momentul în care devenisem cel mai bun prieten al fetei din autobuz, dar mai ales momentul în care ea devenise cel mai bun prieten al meu.

Acum aveam și o perspectivă feminină asupra posibilei viitoare iubite. Nu-mi doream așa ceva deoarece, fie o acceptam, fie o ignoram, tot eu eram cel care ieșea șifonat. În această situație fiind, perspectiva mănăstirii părea tot mai tentantă (☺).

Dacă și cum se va sfârși povestea mea, nu știu încă, nu am trăit-o, însă ce știu sigur, e faptul că ceva se va întâmpla. Poate o voi găsi pe aleasa inimii, poate rămân un burlac convins, poate voi avea un destin la care nici nu mă gândesc acum.

Valentina Muşat

Cum am devenit asasin...

de Valentina Mușat

Poate vi se pare ciudat că stau și vă vorbesc liniștit despre un lucru atât de îngrozitor ca un asasinat. Da, un asasinat, așa se numește ceea ce am făcut și nu știu de ce aș încerca să-i schimb numele. Nu, nu a fost omor din culpă, vezi art. 178, C. Penal, ci un asasinat în toată regula. Am omorât-o pe proasta aia bătrână, cum te văd și cum mă vezi. O căuta de mult, am avertizat-o și degeaba.

Oricum nu-mi pare rău ... Minutul în care i-am simțit viața ticăloasă cum se scurge din ea, sub mâinile mele, mi-a dat suficientă satisfacție pentru a putea rezista 15-20 de ani în pușcărie. Și așa nici afară nu făceam mare lucru. Să te lupți în fiecare zi cu nerecunoștința, cu prostia....Nu, zău , asta poate să te obosească oricât de grozav a-i fi. Și când oboseala tinde să devină cronică , moartea-i pe aproape. Fie că-i vorba de o păcătoasă de boală, care să te omoare fizic, fie că-i vorba de moartea spiritului care-i mult mai rea , oricum e clar că mult n-o mai duci. Ori te muți în cavou la Belu, dacă-ți permiți unul, ori te transformi într-un robot mioritic care-nghite cioace electorale și-și face programul zilnic după telenovele sau după emisiunea lu domnu Dan, de la OTV (Dumnezeu să-i dea viață lungă, că ne-a scăpat de plictis)

Domnule, ai dracu-s canadienii, asta apropo de Selye, ăla care a inventat cuvântul stress!

La mine-n cartier era la modă....Coana Mândița (Dumnezeu s-o ierte ! – da cică n-ar mai avea de ce , că dacă am omorât-o se cheamă că i-am luat și păcatele...nu?) venea în fiecare zi de la piață cu câte un produs antistress (în pronunție locală antistrăs) –ceaiuri, pilule,măști magice (face un ten de 20 de ani...), etc.

Conu Mișu , eminemamente curajos , le-ncerca pe toate și s-amuza vârtos. Pe mine mă exaspera, dădea buzna în camera mea oricând avea chef, fie că dormeam sau nu, fie că eram singur sau nu. Am încercat să-i explic, de multe ori, care era limitele relației chiriaș-proprietăreasă, dar în zadar. Coana Mândița nu pricepea decât că eram la îndemână și că trebuia s-o ascult că doar nu-mi cerea mare lucru...

Asta mă enerva cumplit, ca și faptul că ștergea farfuria cu miez de pâine după ce termina de mâncat și multe, multe altele.

Dar mai ales vorbea , vorbea, vorbea...despre orice, despre oricine, oricând, oriunde. Mergea după mine și la WC. Stătea lângă ușă și-mi povestea cum a de și-a botezat vecina de la 2 pisica, cum și-a cumpărat Paraschiveasca o pălărie nouă - a treia din luna asta, etc...Eram atât de sătul de toate astea că am vrut să mă mut . Atunci redevenită femeie de afaceri , coana veni și-mi arătă contractul de închiriere , semnasem pe 5 ani –pensiune completă, deci nu puteam să plec, nu-mi permiteam două chirii...Am apelat la conu Mișu, soțul legitim de....ar fi trebuit să știe s-o potolească, doar avea vreo 30 de ani de viață conjugală la activ, dar conu Mișu , dulce și conciliant, se uită la mine uluit „Ce dracu, domne, zice el,nu știi de glumă? E o femeie cu multe preocupări, o intelectuală...Ce te superi?,,

După ce am mai fost admonestat părintește timp de vreo 15 minute, arătându-mi-se că nu trebuie să fiu fixist, că femeile sunt altfel decât bărbații, dar că trebuie să facem tot posibilul să ne înțelegem cu ele, că ele ne îngrijesc și ne fac viața frumoasă etc. Ei, ce să zic?! Ne fac viața frumoasă....te trezești dimineața în croncănit vesel și te duci la culcare într-un croncănit îmbufnat. Între timp mâncare arsă , afumată, toată casa putea a ceapă prăjită....și vorbărie, vorbărie...Ah, să nu uităm de remediile naturiste care te-nsoțesc la tot pasul, tușești –ceai de ceapă cu nuci, te dureau gâtul –ridiche cu zahăr etc.,etc.

Încet –încet ajunsesem să vorbesc peste tot de ea , prietenii mă lăsaseră baltă plictisiți de toate poveștile cu coana Mândița , iubitele mă evitau pentru că nu puteau suporta să vină la mine, unde în orice moment, chiar intim, dădea buzna coana Mândița.

Viața mea se ducea dracului în cel mai stupid mod , din pricina unei proprietărese. Găsea de cuviință să-mi umble prin lucruri, lua ce-i trebuia și uita să înapoieze. Penibilul mă însoțea la tot pasul, și a atins apogeul când am auzit-o croncănind veselă la telefon cu doamna Demetru, șefa mea, femeie imposibilă și asta, dar corectă și ceremonioasă până-n măduva oaselor, care cred c-a făcut infarct când a auzit-o pe coana Mândița spunându-i că mă zgârcesc și la hârtia igienică, asta fiindcă făcusem scandal într-o zi că nu mai găsisem hârtie când venisem noaptea acasă și nici măcar nu m-anunțase pe mine să cumpăr, cu toate că mă sunase să-mi spună o mie de chestii și venisem oricum încărcat cu lucruri de care-și adusese aminte în ultimul moment –Ia-le tu, măi băiete, că ești tânăr, ce naiba! Doar nu vrei să ies eu sau Mișu la ora asta?- Oricum, când mă întorceam, Mișu era de obicei afară să ia aer. Mă rog...acum atinsese o culme, i-am urlat în față că dacă se mai bagă-n viața mea o omor. În replică mi-a făcut un ceai de tei. „Prea ești nervos maică, te superi din orice!,,

Nesimțirea ei monumentală mă scotea din minți. La birou colegii începuseră să mă ironizeze zicând c-am o relație sentimentală cu proprietăreasa...atât de des suna și fiecare telefon mă făcea să tresar.

În ziua în care a încercat să se dea la mine, că auzise că e antistres sexul cu unul mai tânăr am explodat . Mi-am înfipt degetele în gâtul ei uscat și am apăsător, am apăsător, am apăsător până am lăsat-o fără suflare. Când am băgat de seamă c-am omorât-o am sunat la Poliție. N-am vrut circumstanțe atenuante , nici să pledeze nebunia cum zicea tinerica aceea avocat din oficiu pe care mi-au băgat-o pe gât.

Am vrut s-o omor și-am omorât-o și asta mă face un asasin , dar măcar lumea a scăpat de coana Mândița. Domnișoara avocat spune că pot să scap mai ușor dacă pledez nebunie temporară sau măcar spun c-am fost provocat. Da nu prea vreau. Dacă scap tre să stau tot cu chirie și dacă dau de altă Mândiță?

Raluca Marchis

Irish Coffee

de Raluca Marchis

Sunt în Irlanda de Nord, în Bally Gally Castle, adulmec o cafea irlandeza fierbinte si dulce, o lumânare mică îmi luminează anemic pagina, pentru că oricum nu m-aş putea baza pe lună sau pe soarele înveşmântat în atâtea straturi de nori irlandezi. E trecut de ora zece seara, însă noaptea pe coasta Atlanticului de Nord apare doar peste cel puţin o oră.

Nicicând n-aş fi visat că o să am vreodată un astfel de decor. Mă aflu într-o țară îndepărtată, pe malul unui enorm ocean, într-un oraş mai cochet decât pălăriile reginei Elisabeta a Angliei şi nici n-ar mai trebui să continui, ar fi suficient atât ca să stabilească un record într-ale peisajelor văzute în scurta mea peregrinare pe harta mapamondului. Însă, spre deliciul curioşilor, voi continua descrierea, pentru că nu pot ignora niciun detaliu. M-am aşezat la o măsuţă mică de lângă geam. Ferestrele sunt enorme aproape la orice locuinţă din țara asta, însă cu atât mai mari sunt cele care mă despart de incredibila imagine care-şi scaldă valurile sub un cer stufos. Stau într-un fotoliu mare şi confortabil, cu braţe solide, acoperite cu piele fină şi un spătar înalt îmbracat în lână. Îl găsesc atât de tipic şi familiar, de parca l-am furat din acele Cigar Club-uri englezeşti, unde doar gentlemen-ii aveau acces acum un secol sau poate nici nu s-a schimbat nimic de atunci.

Sunt în Irlanda, beau o cafea irlandeză, privesc Marea Irlandei, în jurul meu irlandezi simpatici care vorbesc o irlandeză mai ceva ca quebecoise-a...

Cred că intenţia mea de a scrie in această seară superbă a pornit fara doar şi poate de la incredibilul tablou ce mi-a fost dat să admir de cinci zile încoace. Sigur, nu e desăvârşit sau frumos în toate detaliile, însă este cel mai spectaculos de până acum. Natura lucreaza fidel cu clima pe aceste tărâmurii, transformând întreg ţărmul în grotesc sau paradisiac în doar câteva minute. Pentru oamenii de aici o zi cu soare este definiţia fericirii, a uneia dintre mai multe feluri. O zi fără ploaie este un bun motiv să scape de paltoane şi să treacă direct la sandale şi şort, chiar dacă temperatura nu urcă peste zece grade. O zi ploioasă este pur şi simplu o zi obişnuită, nu descurajează pe nimeni, nu iese în evidenţă cu nimic faţă de celelalte trei sute de zile ploioase din an. Nu împiedică niciun localnic să facă jogging, să mănânce o îngheţată sau să-şi plimbe câinele pe malul mării. Este o zi firească, în care miile de oi, cele pe care doar eu le-am văzut (Dumnezeu ştie câte adăposteşte țara asta), mestecă neîncetat, alături de vaci bălţate, întinderea verde de iarbă irlandeză.

Iau o înghiţitură din cafeaua dulce cu alcool şi frişcă şi-mi adâncesc privirile în zare, peste mii de valuri trecătoare, efemere, schimbătoare, mă concentrez să văd dincolo de noaptea brodată asimetric peste mare, că poate-poate voi fi în stare să desluşesc ţărmurile Scoţiei. Încerc așa, de fantezie, pentru că doar într-o zi senină, cu cerul clar, absolvit de orice nor, se poate vedea o mică bucăţică de pământ pur scoţian. În schimb pot vedea farul. E poate pentru prima dată când văd un far şi îl consider ultimul şi cel mai de seamă element care întregeşte această seară ploioasă de iulie.

Norocoasă. Mă simt nemeritat de norocoasă să mă aflu aici, să respir aer sărat de mare îndepărtată, să cunosc fețele localnicilor, să-mi număr pașii pe trotuarele rar umblate ale acestei bijuterii de oraș. E prea mult spus oraș, însă, după cum mi-am dat seama, prin părțile acestea, în afară de Belfast, care e capitală, există în general numai aceste așezări cu aproximativ opt sute de locuitori. Așa că nu s-ar putea numi direct sate, pentru că ar sări neregulamentar peste unitatea de măsură care este orașul. Prin urmare mă aflu într-o țară fără sate, alcătuită din câteva orașe ce au în cele mai multe cazuri drept prenume „Bally”.

Abia acum am ajuns să înțeleg de ce starea vremii s-a aflat dintotdeauna pe primul loc în topul subiectelor de conversație pentru englezi, irlandezi, galezi și scotieni. E logic și clar ca lumina zilei. Clima n-a fost niciodată de nebagat în seamă în aceste locuri. E răsfățată și capricioasă, nicipând statornică și mereu pe prima pagina a cotidienelelor. Am intrat în vorbă cu o doamnă pe autocarul care ne ducea din Dublin spre Belfast și m-am trezit discutând cu aprindere despre vreme, despre soarele prea fierbinte, despre vântul prea puternic, inundațiile din sud și ploaia mărunță care nu dă impresia a se opri vreodată și mi-am dat seama că vrând-nevrând am ajuns să mă folosesc de întreg vocabularul meteorologic odată ce am pășit pe această insulă. Tot timpul am trăit cu o idee preconcepută, cum că englezii, în rigiditatea și politețea lor abordează starea vremii drept veșnic subiect, doar pentru că nici în ruptul capului n-ar dori să-și discute viețile, să devină intimi, din reținere sau pudoare. Mă simt atât de câștigată să fi elucidat acest mister, să fi ajuns a-i cunoaște cât de puțin pe acești oameni.

Am rămas singură în barul castelului (imaginează-ți un castel în miniatură) și nicidecum nu mă pot îndura să părăsesc masuța, lumânarea, marea, farul ce-și luminează intermitent teritoriul acvatic.

Aș vrea să fiu în stare să descriu perfect tot ce am văzut aici, mai ales casele din acest colț de lume. Locuințe modeste, simple prin arhitectură, liniștitoare prin colorit, cochete prin sutele de flori ce le împodobesc curțile, impunătoare prin enormele ferestre ce privesc marea drept în față, ce absorb toată lumina adusă de departe pe valuri. Îmi imaginez cum într-o dimineață însorită deschid fereastra către mare, cum aș îmbrățișa întinderea de ape, cum mi-aș limpezi tâmpilele adormite și ochii albăstriți de vise, cum aș respira mireasma verde, sărată de algele aduse la mal. O cafea aromată și fum de țigară ar întregi tabloul. Nu-mi pot închipui altfel. Prin simplul fapt că am cunoscut aceste locuri, mi-am putut desena dinaintea ochilor cum își petrec oamenii de aici diminețile în care ploaia a oboist să bată-n geam. Dacă nu simt aceeași bucurie pe care mie doar închipuirea mi-o provoaca, atunci ar trebui să le reamintească cineva cât de norocoși sunt.

Sunt recunoscătoare că mă aflu aici! Am ținut neapărat să afirm asta pentru că sunt oameni în jurul meu care nu văd dincolo de nesfârșite dealuri și interminabile ploi, decât o țară pe care se vor bucura s-o părăsească curând. Mi-e ciudă că ei nu pot gusta ca și mine din atâta verde și inedit, că nu sunt în stare să simtă nici a mia parte din ceea ce simt eu.

Alina Stepan

INDIA 1 - SEDUCȚIA

de Alina Stepan

Răsăriturile de soare în India sunt ireale. Deasupra orașului mega-poluat, se înalță un soare rotund, ca o portocală abia culeasă. Spre deosebire de alte răsărituri, nu-l vezi cum iese pe după marginea Pământului. Te trezești pur și simplu cu el atârând în crucea cerului la 7 dimineața.

Când călătorești spre Est, noaptea vine mai repede. Sau cel puțin eu, cu nasul lipit de geam, am trecut într-o oră de la 'miezul zilei' la 'miezul nopții', adormind la o oră la care acasă îmi începeam timpul liber de seară.

Delhi îmi aminteste de Johannesburg. Șosele suspendate, mall-uri, vaze în livrea, ambasade ca niște castele coexistă cu trotuare desfundate, frizeri ambulanți, oameni dormind în corturi și ricșari.

În Old Delhi, mulți își târâie tălpile prin praf, iar de cele mai multe ori înaintezi ca pieton purtat de inerția mulțimii de trupuri. O cursă cu ricșă-bicicletă prin Old Delhi este mai amețitoare ca un montaigne-rousse. Străzi de-un lat de palmă cu pavajul desfundat, pe care circulă cu-o viteză amețitoare orice fel de vehicul ți-ai putea imagina. Suntem în Chandni Chowk, cea mai aglomerată zonă din Delhi. Ricșarul trage greu, tu te lovești la cap în evitățile bruște ale ciocnirilor de ultim moment. Sute de brațe de cabluri atarnă electric și indiferent, străbătând străduța de-a lungul și de-a latul. Pe cabluri, la un metru deasupra capului tău, aleargă maimuțe. Din când în când, se rușinează ca au furat prea multă mâncare și încep să o scape înspre trecători. N-am primit nimic bun... Chandni Chowk e un asalt de mirosuri, imagini și sunete: flori, urină, mâncare, ceaiuri, bețișoare parfumate, țipete de maimuță, claxoane, voci într-o sută de dialecte. Mă țin cu ambele mâini de barele ricșei care prinde viteză, fixând cu privirea ceafa încordată a ricșarului. Mi-e teamă să-mi desprind mâinile să scot aparatul foto. Ratez, astfel, imaginea omului în chiloți, săpunit din cap în talpi, care se clătea la dușul improvizat de lângă taraba cu turmeric.

Oamenii sunt minunați. Îți privesc fascinați părul, pielea și ochii, pentru că sunt atât de diferite de ale lor. Mirajul alterității... Și eu fac la el, scufundându-mi privirea în tăciunii ochilor lor.

La fiecare toaletă mai acătării, stă cate-o femeie micuță în sari, care îți întinde prosopul cald sau hârtia să te ștergi pe mâini. Gestul e ca o ofrandă. Spun „abhari hon” și zâmbește. „Kripaya”, îmi răspunde.

Am văzut monumente și morminte și turnuri și temple și moschei. Dar nu am să vorbesc acum despre ele. Cel mai înalt turn de cărămidă din lume și cel mai frumos templu în formă de floare de lotus înseamnă ceva numai împreună cu zâmbetul oamenilor, cu aroma de curry, cu fierbințeala dulce a ceaiului, cu parfumurile grele, cu perdeaua de fum care atâră peste oraș.

Nu există New Delhi și Old Delhi. Există doar un oraș al contrastelor, un amestec indescritibil de minte și inimă, de verde și fum, de ceai masala băut într-o căniță de lut ars pe pajiștea unui hotel de lux.

Suntem în etapa de seducție, eu și ea. Țara asta bulversantă. De parcă tocmai am ieșit la prima cină și încerc să ghicesc dacă ne vom săruta la plecare sau nu cumva e prea devreme...

Tips & tricks: când un indian îți spune: „no, ma’am, this is no spicy at all”, ține o sticlă de 2 litri de apă lângă tine, just in case.

INDIA (2) – PRIETENIA

de Alina Stepan

Are 45 de ani peste două zile, când mi-a promis că face cinste. E tuciuriu până la dinți (cu notabila excepție a acestora).

Il cheama Ashok. „Nu cumva un mare împărat indian se numea Ashoka?”. „Yes, ma’am, you are travelling with a very important person!”

Ești căsătorită? Ai copii? Cât câștigi pe lună? Am răspuns la toate cu da, să mă țin afară din bucluc. Vrea să știe unde e România, de ce nu cred ortodocșii în reîncarnare și îmi ține o scurtă prelegere despre zeitățile indiene. Il las ăa se repete și apoi îl întreb dacă ala de pe bord e Ganesha. Rămâne cu gura căscată și înghite în sec. „Did you know all this already, ma’am?”. Nu, Ashok, le-am mai uitat și eu..

E șoferul meu pentru toată călătoria. În fiecare oraș, ne așteaptă un alt ghid. El, însă, rămâne până la final. Filosofeaza tot timpul: „A poor wine is like a salty lemon.” E extrem de interesat de psihologie: de ce sunt oamenii depresivi? Se poate vindeca doar cu medicamente? Vin la tine și clienți fără bani? Dar cupluri? De ce se despart oamenii? Of, Ashok, mai taci din gură! Mă duc înapoi pe bancheta din spate și mă întind să dorm. A trecut proba încrederii. Afară trec vaci și claxoneaza mașini. Sau invers, nu mai știu.. Adorm.

Tajul nu e ceea ce se spune despre el. E...mai mult. De la iluzii optice și pietre scumpe și sidef încrustate în marmură la linia perfectă între poarta templului, ușa dantelată de marmură dintr-un singur bloc și mormântul lui Mumtaz, atât de obsedant iubită de soțul ei, încât fiica lor i-a așezat alături, între el și Mecca aflându-se ea, pe direcția privirii, la albul ireal al unui imn superb de trist închinat iubirii.

Tajul, Fortul Roșu, toate palatele mogullor Indiei sunt de un fast care întrece orice inchipuire. Până la ele însă, treci printr-o realitate halucinantă și paralelă, de secol 16...din timp în timp, un Michelin, Sony sau KFC scrâșnesc sensul acestei lumi aparent continue.

Mi-e frică de ambulanți. Sunt agresivi și insistenți, sunt cățărători și obraznici. Pentru că sunt săraci. Și pentru că sunt femeie albă. Mă călesc.

Agra, apare ghidul. „My name is M.K.”. Zău acuma, cum te cheama, omule? „My full name is Makeesh Kumar Sharma.” păi zi așa.. Merge greu înaintea mea pe treptele de la Taj, suflând sub pălăria colonială. Explică rar și calm și cred că mă place. În sensul bun, părintesc. M-a adoptat. Mi-

a arătat cele mai frumoase locuri de unde să pozez Taj-ul, și mi-a făcut el însuși poze în locuri alese doar de el și din rațiuni care mi-au scăpat inițial, dar le-am înțeles mai apoi. Mi-a făcut vânt, după ora de explicații, să rămân singură, că el ma asteapta la Poarta Porților într-o jumătate de oră. I-am zis că o să-l recunosc după pălărie. A ăncercat un zâmbet.

Revin la matcă și mă așez lângă el pe trepte. Makeesh, îți mulțumesc. Ridică ochii negri spre mine și mă privește cu înțelepciunea celor 60 de ani. „Pentru că nu mi-ai propus să-mi faci poze din alea stupide cu mâna țuguiață pe vârful Tajului, ca și cum l-aș maimuțări.” „Nu și-aș fi sugerat așa ceva, te-am văzut cum ți-au dat lacrimile când l-ai văzut.” Mergem spre mașină, unde ne așteaptă Ashok. Încă o prietenie dincolo de și prin cuvinte.

Tips & tricks: astăzi, mesajul vine de la Ashok: „to drive in India, you need three good things: good breaks, good horn and good luck!”

Antoaneta Smaranda

A venit primăvara!

de Antoaneta Smaranda

„Răzuștele mele pe apă s-au dus,
Stau cu ciocu-n apă și codița-n sus.

Răzuștele mele înoată în iaz,
Dau din aripioare și fac mare haz.

După atâta joacă foamea a venit
Și pornesc grăbite drept la pescuit.

Au mancat mult pește și s-au săturat
Una după alta, spre casă-au plecat.

Mergând către casă ele măcănesc,
Stau apoi la umbră și se odihnesc.”

Cântecelul se auzea peste tot în pădurea de lângă fermă. De unde veneau sunetele? Cine cânta? Ce instrumente se auzeau oare? Off, curiozitatea Dariei era prea mare: porni cu bicicleta val-vârtej spre poteca de lângă ferma tatălui ei – „Mai repede, mai repede.....să ajung, să ajung.....te prind eu! Oricine ai fi, tot te prind eu!” își spunea încăpățânata de fetiță. Pedala ca o vijelie sperind păsărelele care se odihneau pe crenguțele abia înverzite ale copacilor, fericite că soarele cald al primăverii le încălzea aripioarele pe care și le întindeau alene.... și le întindeau alene până a aparut Daria și le-a făcut să zboare care încotro: vâj-vâj!!! Trecu ca o nălucă printre copaci!

Liniște! Nimic nu se mai auzea! Nici un sunet, nici un cuvânt! Unde? Cine? Cum? De ce? Daria avea atâtea întrebări și era supărată foc! Se opri furioasă! Acum nu mai putea să descopere cântărețul misterios! Coborî de pe bicicletă și porni încet înapoi...mergea cu capul în jos, lovi cu năduf într-o grămăjoară de pământ: off, de ce nu apucase să-l prinda pe cântărețul misterios!?! Lacrimile începură să-i curgă pe obraji....își dorea așa mult să afle cine cânta atât de frumos.....

Între timp, trenulețul Dodo trecu pe la fermă să întrebe de Daria:

- Chu-chuuuuu!!! Bună ziua! Am venit să o iau pe Daria la plimbare prin pădure!

- Nu-i acasă, răspunse fermierul Alex. A plecat fără să ceară voie și sunt tare supărat din cauza asta. Când va veni acasă, vom discuta foarte serios despre acest lucru! continuă el cu o voce gravă din care răzbătea teama, dar și supărarea unui tată care nu știe unde se află copilul lui.

Dodo își dădu seama că Daria a făcut o boacăna mare plecând de acasă fără să ceară voie, nimeni nu știa unde se afla...Deja se însera și nici urmă de Daria. Era cam multă liniște. De obicei, râsetul fetei umplea tot aerul și îi face pe toți să zâmbească cu năzdrăvăniile ei...acum, însă, toți erau îngrijorați: o căutaseră peste tot! O întrebaseră și pe Mimi aricioaica, prietena Dariei, făcuseră înconjurul parcului din mijlocul satului unde se strâneau toți copiii care voiau să învețe să deseneze cu creta pe asfalt de la Învățătoare....o căutaseră chiar și în Curtea cu Utilaje, poate- poate se juca cumva cu Ursa, câinele mare și alb al fermierului, alt membru năzdrăvan al familiei.

Îngrijorat, fermierul Alex porni cu tractorul mare, verde spre pădure...Aprinse proiectoarele de pe tractor ca să aibă mai multă vizibilitate și înaintă cu grijă, atent la orice umbră care se iveau din spatele vreunui copac, la orice țipăt al bufnițelor, păsări de noapte care își întorceau capul nedumerite că un om venise pe teritoriul lor și le deranja... Se lăsase noaptea, întunericul încojura totul... puff!clanc!puff!clanc! Se auzea tractorul cel vechi în timp ce înainta pe poteca din pădure...

Deznădăjduit, fermierul se opri. Nu știa încotro să o apuce... unde era fetița lui? Pădurea era ultima speranță și nici aici nu o găsisese... Își lăsă capul în palme ... gândurile îi zburau aiurea: își amintea când Daria învățase să meargă și o ținea de mână... ce veselie pe ea că era stăpâna piciorușelor care o duceau pe unde dorea ea (e drept că, uneori, piciorușele cele neascultătoare o duceau spre iarbă și cădea în fund, dar nu conta...se ridica și își continua drumul spre jucării)...

Își amintea primele cuvintele spuse de Daria: „mama”, „tata”, „Dodo”, „Ursa”... „fug”... Acum îi turuia gurița și nu se mai oprea, mereu avea ceva de spus, de povestit, dădea indicații tuturor, inventa câte un joc atunci când se plictisea... și inventa totul cu a așa o ușurință de parcă nu era nimic... Jocul ei preferat era Savant: cineva spunea un cuvânt și ceilalți spuneau ceva asociat : mașină – roată, drum, excursie, circulație, volan....

Își amintea lumina din ochisorii ei verzi când văzuse prima dată botul acela alb, catifelat: „Ursa! Așa vreau să se numească”... și a crescut micul bot de cățel până a devenit un adevărat ciobănesc carpatin...dar blând ca un mieluşel, o căuta pe Daria peste tot și dădea din coadă ca un pui, fericit să fie mângaiat de un copilăş cu sufletul mare....

- Ursa! Cum de nu m-am gândit înainte! Trebuia să o iau pe Ursa cu mine! Ea o găsea imediat! Fermierul porni în grabă înapoi spre casă cu tractorul cel mare și vechi clănțănind și pufăind...

Era noapte târziu, Daria tremura de teamă... mersese prin pădure ca o nebună cu bicicleta încercând să descopere cine cânta așa frumos și ieșise de pe potecă fără să-și dea seama....plânse de ciudă că nu aflase cine era cântărețul misterios și se opri în poieniță ca să culeagă câteva flori pentru Mama... oboseala o doborâse până la urmă și adormise în zumzetul

albinelor, lumina blândă a soarelui la apus, cânteculul păsărelelor vesele să zboare alături de fluturașii dezmoțiti după o iarnă lungă și friguroasă...

Se trezise cu zâmbetul pe buze: visase cum îi dusesese Mamei buchetul acela minunat de narcise – primele apărute în Poiana Fermecată cum îi spunea Mama pentru că arata ca un vis înmiresmat de atâtea flori colorate și frumoase care creșteau din primăvară până toamna târziu. În visul ei, Mama primea uimită și încântată narcisele și o lua la piept, dându-i un pupic dulce așa cum numai mamele știu să o facă.

Acum, însă, era noapte, era frig și Daria începu să se sperie! Tocmai se gândea ce să facă... când auzi ceva: „ham-ham!!! ham-ham!!!” Era Ursa, câinele ei!!! Ce bucurie! Ce ușurare!

- Aici! Sunt aici! strigă Daria cu lacrimi și roind pe obraji.

Fermierul răsuflă ușurat: o găsisse! Ursa o găsisse! O înfășură pe Daria într-o pătură groasă pe care Mama insistase să le-o dea la ei și o luă în brațe! O strânse la piept și îi dădură și lui lacrimile: îi fusese așa teamă! Ursa sărea și dădea din coadă, mândră că o găsisse pe stăpâna și prietena ei, sărea pe fermier ca să ajungă la Daria. Fermierul se aplecă și Ursa își puse cu blândete capul lângă obrazul fetei care strângea cu putere buchetul de flori într-o mână și cu cealaltă mână o mângâie pe prietena ei credincioasă care reușise să o găsească.

Bunicul lua bicicleta și merse alături de fermierul Alex către casă, tăcuți și obosiți după atâtea căutări, dar fericiți că se terminase totul cu bine. Ca niciodată, Daria nu scotea un sunet, fetița vorbărească era și ea tăcută. Când ajunseră acasă, Mama îi aștepta în prag cu lacrimile curgând șiroaie: o luă în brațe și o strânse atât de tare de parcă nu vroia să-i mai dea drumul vreodată!

- Te iubesc, Mama! zise Daria și îi întinse buchetul de narcise.
- Și eu, scumpo! Și îi dădu un pupic dulce....de mamă!

Mama o culcase pe Daria în camera ei după ce îi dăduse o cană de ceai cald îndulcit cu miere din salcâmul de lângă fermă, chiar cel unde atârna leagănul fetei și care astăzi o așteptase atâta...

„Totuși, de unde se auzea acea melodie? Cine cânta? La ce instrument?” aceste întrebări o frământau pe Daria cea năzdrăvană în timp ce își făcea toaleta de dimineață.

- Buna dimineață, Mama! spuse ea veselă.
- Trebuie să vorbim cu tine, Daria! se auzi vocea fermierului Alex.

Daria știa că greșise și se gândea cum să-și ceară iertare, se gândea că poate o vor pedepsi...

- Știu că am greșit! Eram așa de curioasă să aflu cine cântă că am plecat cu bicicleta cât de repede am putut ca să-l prind pe cântăreț! spuse ea pe nerăsuflăte. Promit că nu voi mai pleca fără să vă cer voie, promit că nu mă mai îndepărtez de voi, promit că nu mai plec din curte o săptămână, ba nu o lună, ba nu trei luni...ba nu UN AN! Promit! Dar trebuia să aflu cine era cântărețul misterios!

Părinții fetei cu ochi năzdrăvani zâmbiră: asta era Daria lor! Nu se va schimba niciodată! Fermierul Alex își dresă vocea ca să mascheze zâmbetul ce îi apărea pe buze:

- Credem ca ți-ai primit pedeapsa când te-ai rătăcit și ne dăm seama că teama pe care ai simțit-o te-a făcut să înțelegi gravitatea faptei tale! SĂ NU MAI PLECI NICIODATĂ DE ACASĂ FĂRĂ SĂ CERI VOIE!!! Putea să se întâmple ceva grav, puteai fi în pericol și noi să nu te putem ajuta în vreun fel!!!

Lacrimile începură să curgă pe obrajii Dariei, înțelegea că părinții ei se temuseră pentru ea, văzu ochii Mamei de obicei veseli și calzi, acum îngrijorați și încercănați....înțelese! Se aruncă în brațele Mamei și plânse până se liniști: „nu voi mai face asta!” șopti ea în timp ce Mama îi ștergea lacrimile și o sărută ușor pe obraji și pe frunte.

- Daria, îmbracă-te cu rochița pe care ți-am pregătit-o pe pat. Trebuie să plecăm!

Fără să mai pună întrebări, Daria se duse la ea în cameră și se îmbracă cu rochița nouă, croită de Mama special pentru ea. Era o rochiță frumoasă verde, cu volane albe de dantelă dedesubt, breteluțele se prindeau cu floricele galbene, iar curelușa era și ea galbenă cu floricele verzi. Își pieptănă cu grijă părul...îi crescuse în sfârșit și putea să-l prindă în coadă, oh...cât de mult își dorise să aibe părul lung...răbdare! Asta îi spunea Mama de fiecare dată când fetea se agita și își dorea acum-acum câte ceva! Se încălță cu sândăluțele noi, cumpărate de Mama și coborî cu toată viteza scările!

- Unde mergem? Întrebarea îi înflori pe buze, dar se abținu....încă se simțea vinovată pentru boacănă făcută.....Mama îi prinse o narcisă în păr și o sărută pe frunte. Daria observă că celalalte narcise fuseseră puse cu grijă într-o vază pictată de Mama așezată în mijlocul mesei aranjate pentru oaspeți.

O luă pe Mama de mână și porniră spre Centru – locul unde se adunau toți sătenii atunci când era un eveniment important. Curioasă, Daria se tot uita spre mulțimea de oameni așezați pe scaune în jurul unei scene. Ce să fie oare? Pentru cine aranjaseră totul? Ce era cu scena aceea? De ce erau toți îmbrăcați ca de sărbătoare? De ce Mama o îmbrăcase cu haine noi? Daria și părinții ei se așezară pe scaune alături de Mimi și familia ei, alături de vecini și prieteni.

Erau prezenți toți cu mic, cu mare așteptând cu nerăbdare și interes.

Deodată, se auzi o muzică atât de frumoasă.....că nimeni nu mai scoase vreun sunet. Încet, pe scenă, începură să apară copiii de la Grădiniță îmbrăcați în costume populare, cântând:

„Rățuștele mele pe apă s-au dus,
Stau cu ciocu-n apă și codița-n sus.

Rățuștele mele înoată în iaz,
Dau din aripioare și fac mare haz.

După atâta joacă foamea a venit
Și pornesc grăbite drept la pescuit.

Au mancat mult pește și s-au saturat
Una după alta, spre casă-au plecat.

Mergând către casă ele măcănesc,
Stau apoi la umbră și se odihnesc.”

Misterul era lămurit: copiii de la grădiniță exersaseră în pădure: „Vine-vine primăvara”, „Înfloresc grădinile”, „Primăvara” de George Topârceanu, „Rățuștele”.....ce cântecele frumoase! Daria era încântată! Acum își adusese aminte că și ea făcuse la fel când era mică (acum crescuse – era clasa I) și exersaseră în pădure ca să facă o surpriză tuturor cu ocazia Festivalului Primăverii.

Toți cântau alături de copii și băteau veseli din palme când piticii de la grădiniță încinseră o horă la care îi poftiră pe toți cu mic, cu mare!

Era noapte târziu....stelele străluceau pe cer, Luna lumina bolta cerului.....sforrrr!!! se auzi din cușca Ursei care dădea din lăbuțe și se agita în somn....visa că aleargă prin pădure să prindă păsărelele care ciripeau voioase.

Noapte bună, tuturor!

Constantin Elisei

O țigară de adio

de Constantin Elisei

Capacul brichetei a căzut peste flacăra înaltă, imediat ce tutunul din țigară a început să sfârâie. Mi-am umplut plămânii cu fumul înțepător. Privind în gol, prin ochelarii de soare, respirația mi se blocase...

Era o zi frumoasă, soarele strălucea cu putere, iar agitația din jur era acum mult prea puțin importantă. Stăteam liniștit pe o bancă, lângă mine aveam cafeaua de la vechiul tonomat, iar țigara din mână îmi fumea ușor îngălbenindu-mi degetele. Minteă îmi hoinărea pe alte meleaguri în timp ce agitația din jurul meu părea că nici nu ține cont de existența unui suflet în plus. Mă gândeam la ea...

Scrumul, ușor aprins, ce mi-a căzut pe mână m-a trezit din reverie. Încă mai obișnuiam să visez cu ochii deschiși. În ultima vreme mă gândeam tot mai des la ea, era singura de la care nu puteam să-mi iau gândul...

Fumul plasticos al filtrului m-a făcut să arunc chiștocul cu o ușoară mișcare din încheietură. Mergeam cu pași lenți pe trotuarul care părea neîncăpător pentru valurile de oameni ce îl străbăteau. Totul se derula în reluare: vederea mi se îngustase până într-un punct îndepărtat, iar oamenii mă ocoleau de parcă m-aș fi aflat într-un tunel care mă facea invizibil vederii lor. Eram doar o nălucă ce străbătea străzile în căutarea sinelui pierdut. Existam independent de existența ei într-o lume îndepărtată de anii-i prea puțini sau de ai mei, prea mulți. Străin de preocupările ei, încă nu găsisem o metodă utilă de a-i spune „Bună”.

Sticla gâlgăie lăsând whiskey-ul să curgă în pahar. Clichetul brichetei anunță o nouă flacăra pentru tutunul din țigara mea. Din maroniu trece rapid la un roșu aprins, iar jarul acesteia fumează sporadic. Mă trântesc în canapea și ridic clapa laptop-ului. Tastesz parola și muzica își reia parcursul de la ultimul vers înghițit de stand-by. De parcă imaginea ei nu ar fi fost întipărită îndeajuns pe retina mea, îmi apare acum pe ecran. Nu puteam să o văd altfel decât superbă... existam în două lumi diferite, în două lumi în care eu știam de ea, iar ea probabil habar n-avea de mine.

Era de o frumusețe sinceră cum rar găsești, natural, la o fată. Buzele ei erau bine definite, voluptoase, dar nu vulgare. Uneori rujate, alteori naturale, te invitau parcă să le săruți într-o mângâiere delicată, așa cum ai atinge cu teamă un trandafir, să nu se ofilească. În buzele ei se reflecta strălucirea soarelui și zâmbetul ce se forma încrezător în colțul gurii ei, părea că ar putea să vindece tot răul din lume.

Privind prea atent în ochii ei negri, te-ai fi putut pierde. Dar și de-ai fi răătăcit pe acolo o zi întreagă, tot nu ți-ar fi părut rău. Erau atât de inocenți în sclipirea lor și parcă uneori îți strigau disperarea ascunsă în ei... se temeau că această copilă se grăbește să crească, fuge cu pași prea mari spre maturitate, iar ei nu erau pregătiți pentru așa ceva. Zbierau cerând ajutor, dar nimeni nu era în jurul ei să privească mai departe de irisul frumos colorat.

Silueta suplă și statura mignonă îi completau perfect privirea dulce, buzele firave și părul ei șaten blonziu...

Sub acest chip angelic nu se ascundea decât o fetiță plină de figuri. Trebuie doar să privești mai atent în pozele cu care se afișează, să jonglezi printru zâmbetele false sau plinde de îngâmfare și superioritate. E doar un copil care se află la vârsta la care are frumusețe și încă nu acceptă că aceasta nu va ține toată viața. E doar un copil care are frumusețe și face exces de ea în căutarea celor 15 minute de faimă, vrea bani, tehnologie, excursii scumpe și băieți cu figuri care la vârsta majoratului vor primi merțanul de la tată. E la vârsta la care visează la iubiri imposibile, scenarii întregi, menite să îi facă dragostea atât de simplă și frumoasă, să pară complicată. Vrea drame și suferințe închipuite, vrea băieți mai mari să cadă la picioarele ei ca să se poată lăuda cu trofeul ei în fața prietenelor. Vrea să fie admirată, adorată, iubită, alintată... vrea să plângă și să râdă, vrea să trăiască poveștile pe care le vedea și încă le vede adesea în filme. Vrea să complice lucrurile pentru că e tânără și are toată viața înaintea ei. Vrea să experimenteze – să sufere și să facă pe alții să sufere, să iubească și să ignore, să se arunce în brațele pețitorului ca mai apoi să fie indiferentă... vrea să își pună mintea pe hârtie ca mai apoi să o facă realitate. Vrea să cunoască dragostea și de aceea o caută, dar în neștiința ei, ar găsi-o dacă ar ști ce anume caută, filozofează despre și crede că le știe pe toate, e imposibilă și se gândește ca totul va fi al ei – doar pentru că e frumoasă!

Exact asta e ceea ce nu le spune nimeni acestor copile – dragostea e frumoasă prin frumusețea însăși, nu prin drame închipuite și supărări căutate. Momentele frumoase se creează și întrețin prin plimbări în parc și câte un sărut în ploaie care e sacru prin însăși memoria sa secretă în mințile celor doi, căci cine ar putea ști mai bine decât ei, ce au simțit? Niciun telefon sau aparat artificial nu va immortaliza mai bine momentul, decât explozia neuronilor plini de serotonină sub clar de lună, nici mai bine decât îngustarea pupilelor în plin răsărit de soare. Nu banii și nici o țoală de firmă, fac fericirea să fie fericită, cum nici trapa sau plafonul decapotat al vreunei mașini nu fac dragostea să se aprindă între două suflete. Părinții noștri se iubeau în briza vântului la picnicuri sau printre valurile mării, protejați de razele soarelui. Se iubeau fără facebook sau skype – își scriau scrisori și își ofereau flori...

Viața a prins prea multă viteză, copiii se grăbesc prea tare și pierd din esența lucrurilor. Știu să facă sex, dar nu știu să se iubească, știu să bea și să fumeze, dar nu mai știu să se distreze, știu să folosească telefoanele și internetul, dar nu mai știu să comunice. Au uitat cum e să alergi pe nisip și să te bucuri de această acțiune în sine pentru că doar tu știi cât ai așteptat vara ca să-ți poți sărut iubita sub apă. Acum ei aleargă pe nisipul fierbinte doar ca să prindă primii loc la coadă la skyjet...

Această impresie de fals răsărit de soare îmi lăsa și această copilă. Zâmbetul ei din poză îmi încălzește sufletul până în cele mai adânci unghere, dar mă temeam ca nu cumva atunci când îi voi spune bună, imaginea idealică pe care mi-am creat-o despre ea să se sfărâme precum o oglindă în care s-a descărcat prea multă suferință...

... Fumul țigării se prelinge în sus, ondulându-se pe mâna care îmi atârna în afara căzii. Îmi las capul pe spate, sprijinit în peretele băii, și duc mecanic mâna la gură. Sorb cu sete, fum din tutunul

aprins. Îl suflu ușor, lăsându-l să danseze cu aburii care se ridică din apa fierbinte. Ochii mei închiși, visaseră prea departe... era timpul să mă trezesc. Am aruncat chiștocul înspre deschiderea wc-ului, iar acesta a nimerit înăuntru, doar din norocul de a fi ricoșat din perete. M-am lăsat sub apă pentru a-mi limpezi mintea – unele iubiri sunt făcute să rămână platonice.

Scrisoare de pe drum

de Constantin Elisei

Astăzi m-au obligat să-mi fac bagajul! Am încercat să le spun despre tine, dar nu au vrut să mă asculte... a devenit imposibil să mai amân... geamantanul prăfuit zace sub masă. Credeam că s-a pierdut în timp, vremea în care va trebui să răscolesc lucrurile uitate prin el.

Am mutat amintirile ce zac acolo, în cutia cu lucruri pierdute. Arareori, mai răscolesc prin ea ca să mă conving că nu îmi mai aparține nimic din ce e acolo.

E atât de multă dezordine în jurul meu încât nici nu știu de unde să încep și mă tem că voi uita ceva.

Mi-am aprins o țigară. Încerc să-mi limpezesc mintea și să mă ordonez puțin – mereu am stat prost la capitolul ăsta.

Mi-am pus la repezeală câteva haine, încercând să nu ocup prea mult spațiu. Chinuindu-mă să pun acolo și borcanul cu vise, l-am scăpat și s-a făcut țândări!

Le-am fugărit în zborul lor, dorin să prind cât mai multe - dar plutesc atât de ușor încât abia am reușit să prind vreo trei.

Abia când m-am oprit să le împachetez cu grijă pe cele rămase, mi-am văzut picioarele înroșite. Nici nu mi-am dat seama că fără să vreau, țopăisem prin cioburi.

Vata îmbibată cu spirt mi-a mângâiat rănilor. Spirtul s-a prelins prin creștături iar fiecare usturime, parcă își scria propria istorie în creierul meu. Mi-am bandajat rănilor cu grijă, dar deși plăcută, durerea mă însoțea la fiecare pas.

Interiorul geamantanului părea atât de mic prin comparație cu toate lucrurile care zăceau aruncate în jurul meu... Am împachetat cu atenție amintirile călcate și am încercat să le aranjez astfel încât să nu se șifoneze prea tare. Doream să pot pune acolo totul – să mă pun pe mine.

Nu a durat foarte mult și am găsit loc și pentru simțăminte. Le-am așezat printre lucrurile puse anapoda, încercând să păstrez cât mai mult spațiu. Apoi, printre haine, am așezat cu grijă trecutul, prezentul și viitorul, încercând să le țin aproape, dar fără a le amesteca unul cu altul.

Ignorând că aproape se umpluse, am înghesuit acolo și toate sentimentele. Îmi asum riscul de a le scoate de acolo boțite, mototolite, stricate, dar nu le pot lăsa în urmă. Deasupra tuturor, am așezat două pene de scris. Acum era ticisit și nici măcar nu știam dacă am omis ceva din tot ce era important.

Am privit în jurul meu și am mai cules câteva vise rătăcite, dintr-un morman de mărunțișuri de pe fotoliu. Le-am înghesuit timid, vrând să le iau și pe acelea cu mine...

Orice copac rătăcit prin padure, suspină după raza lui de soare și temător, privește către cer, întrebându-se dacă aceasta îl va mai găsi.

Bagajul meu e mai greu acum ca niciodată. Eu mă simt precum copacul din inima pădurii, și-ți caut disperat privirea...

Astăzi m-au obligat să împachetez. Mi-au dat un geamantan și m-au lăsat să-mi pun acolo atât cât reușesc. Știi oare cât de greu e să împachetezi un suflet de om într-o geantă? Mi-au spus că trebuie să-mi pun acolo, toata averea mea și să plec. Le-am povestit de tine – de zâmbetul tău, de privirea ta, de părul tău... am încercat să le explic mirosul și atingerea ta, dar nu înțelegeau...

M-au luat cu ei și acum mă duc departe. Unde? Nici eu nu știu încă, dar te-am luat cu mine, te port în suflet!

Cezar PÂRLOG

DE UNȘPE' ORI SEPPUKU

de Cezar PÂRLOG

Se pare că prieteniiile celor ce nu au ratări la examene rezistă mult mai puțin decât a celorlalți, pe care îi unește eșecul, care luni la rând încearcă din nou, sunt respinși, își păstrează iluziile și continuă să încerce.

Așadar personajele: Dana și Puiu. Ea e din București, el e din Târgoviște, dar în ultimii ani s-a bucureștenizat de tot. De trei ani (11 încercări, cu totul; de fiecare) tot încearcă să prindă o funcție de s.g.v., ea la pază, el șofer, și tot de trei ani sunt prieteni nedespărțiți. Nu i-ar mai putea despărți decât un eventual și multășteptat succes. Al amândurora, ori al unuia anume. El e ușor rotofei, prin urmare cel mai bine i se potrivește volanul, căruia, de altfel, i-a și rămas fidel de-a lungul celor 3 ani, nu tocmai grași din punct de vedere șoferistic. Ea nu e nici rotofeie, nici prea subțire, nici înaltă, nici scundă. Ba dimpotrivă, e normală și plăcută la vedere, neîntrecută într-un eventual concurs al propriilor calități decât de imaginea pe care i-o reflectă oglinda văzută de ea însăși. Așa că i se potrivește de minune paza. El șofer, ea în pază – iată o familie mai mult decât onorabilă! Firește, dar cei doi așteaptă ca acest vis să ia chiar forma unei realități: ea, la pază, el, șofer. Deocamdată, de 3 ani, ce sunt ei?! Niște... nici nu știi ce să spui. Abia după ce vor reuși, visul poate prinde contur: el, șofer, ea la pază, el regizor, ea actriță, ea actor, el armator... vedeți și dumneavoastră, visele sunt vise, dar practica ne omoară. Cei doi candidați sunt realiști. Ei știu că viața într-o unitate militară e mai frumoasă și mai capricioasă decât a candidaților la ea. Speră să nu ajungă la centenarul nașterii lor înainte de a-și vedea visul cu ochii. Au ajuns la înțelepciune după încercarea a treia sau a patra. Lucrurile stau cam așa cu examenele astea: sunt două probleme numai: să te țină minte comisia (și după 3-4 încercări te cam ține minte)- asta e cel mai important, al doilea secret e să ai răbdare (fiindcă ar trebui să vă gândiți și dumneavoastră, ce să facă comisia când are de cântărit, toți par buni, așa că intră ăia care au ceva în plus, numai să te ții serios de treabă până te remarcă cineva, uite, dom'le, asta sau ăsta dă a șaptea oară, ia să vedem noi, nu poate să fie bun?!)

Deci picătura chinezească e mai tare decât poarta unității!

Dar ce fac personajele noastre între două încercări? Una, alta – după cum cere piața, primăvara asta facem cercei, are Puiu o relație la o fabrică unde se lucrează cu alamă, am vândut vreo două mii până în prezent, dar afacerea nu mai merge și Puiu zice să trecem pe cordoane, deocamdată nu e clară treaba cu pielea.

Și pregătirile? Ce pregătiri? După atâtea repetiții cu public (comisia), ești profesionist, nu mai trebuie decit să fii în priză la examen, regulamentele și probele practice nu se schimbă după modă.

Puiu și Dana nu mai sunt copii. Ea a mai lucrat pe la Scorseze o firmă de pază, a stat în gazdă pe la rude din armată, le cunoaște viața pe de rost, la nevoie o poate și trăi. El, nu cultivă astfel de relații, a mai interiorizat și, în fond, e prea preocupat cu ale lui, cerceii, cordoanele, apropo ați auzit câți bani s-au făcut cu mărtișoarele anul asta? Cu 5000 de mărtișoare ori ești admis, ori reușești un nou seppuku...

Și într-adevăr, au fost reușite și la a paisprezecea oară, persoană cunoscută, nu spunem cine.

Robert Colța

FURTUNA DE NISIP

de Robert Colța

Îmi înșir pașii încet, monoton, pe malul mării care mă privește pe furiș, cu ochii vineți de frig, și cu fiecare pas îmi vin în minte scene din călătoria mea spre dureroasele adevăruri pe care le-am descoperit în ultimii cinci ani. Văd doar frânturi disperate pe care mintea mea, sau mai degrabă inima mea, refuză cu disperare să le îndeplinească într-un tablou întreg. Trăirea lor a fost dureroasă; retrăirea lor ar fi sfâșietoare. Rănile abia cicatrizate ar sângera din nou. Mi-am închis inima zdrobită într-un turn construit din plăcerile deșarte ale acestei lumi. Nu vreau să mai simtă nimic. Orice mișcare a ei îmi provoacă o suferință cumplită. Nu vreau să mai sufăr.

„Tati, unde e mama?” Bărbatul ridică fetița blondă și întinzând mâna spre larg, îi șoptește: „Uite, acolo unde cerul se scufundă în apă... Acolo e mama...” „Tati, vreau să-i scriu o scrisoare...” Fetița care purta peste haine o pelerină de ploaie, cu cizmulite galbene și lucioase, începu să scrijelească nisipul cu degetul, închipuindu-și niște semne numai de ea înțelese, așa cum văzuse că scriau oamenii mari. „Tati, hai să vezi ce am scris...” strigă ea încântată trăgându-l de mână pe bărbatul care privea pierdut în zare. Dar până să-i arate mica ei scrisoare, apa mării o ștersese deja. Fetița supărată, merse până aproape de apă și o mustră aspru, ținându-și mâinile în șold: „Reao!” Apoi se aplecă din nou să scrie pe nisipul decolorat. De data aceasta un pic mai departe. Marea nu așteptă să termine ci își aruncă din nou un val spre ea și, râzând de copila care fugea din calea ei, netezi nisipul. Fetița nu mai rezistă și începu să plângă: „Acum mama nu va primi niciodată scrisoarea mea și nu va ști că o iubesc!” Bărbatul o luă din nou în brațe și îi șterse lacrimile. „Mama știe că o iubești. Și ea te iubește mult. Nici nu-i nevoie să-i scrii. Ea știe asta...”

Privesc întreaga scenă și înțeleg pentru a câta oară că toate trec. Toate. E straniu cum mici gesturi, detalii neînsemnate la prima vedere, pot fi semne de exclamare în viața unui om. Dar despre ce viață vorbesc? Abia am ajuns la treizeci și cinci de ani dar îmi pare că am trăit o sută. Nu spun asta pentru că aș fi înțelept. Nu posed decât poate înțelepciunea născută din durere. Trăirile mele sunt puține, dar copleșitoare. Poți îmbătrâni de durere, poți albi pe dinăuntru. Și odată ajuns aici nu mai aștepți nimic. Doar sfârșitul. Te cuprinde numai disperarea când știi că sfârșitul biologic este încă departe. Nu ai liniștea unui bătrân care simte că nu mai are mult. Viața mea este într-o continuă așteptare – deznădejde. Ca atunci când ai întârziat și stai ghemuit pe chei, sperând împotriva oricărei speranțe ca vaporul ce tocmai a plecat să nu fi fost al tău... Mulți m-au bătut încurajator pe umăr spunându-mi că am viața înainte, că sunt încă tânăr și îmi voi găsi puterea s-o iau de la început. Ce puteau să spună?... Dar prietenii mei nu vedeau decât cei treizeci și cinci de ani de pe fața mea. Bătrânețea găunoasă și absurdă din mine o simțeam doar eu.

Nisipul, această făină de scoici și de rocă măcinată mii de ani la rând de măsele nevăzute de apă și vânt, nisipul acesta pe care pașii mei n-au durat mai mult decât zbaterea unui val, nisipul acesta ce miroase a alge și pește uscat, este cea mai bună exprimare a vieții mele. Nimic spectaculos, nimic valoros, doar durere.

Mă aflu în golful creat de malurile stâncoase ale mării Vasen, undeva în nordul ținutului Hetkellinenland. Priveliștea e dezolantă. Două brațe uriașe de stânci și nisip se întind adânc spre larg, încercând parcă să îmbrățișeze apele vineții și tremurătoare, să le adune. Dar marea, ca o femeie capricioasă, vine, mângâie țărmul, se preface că-și pleacă fruntea pe umărul lui și, în momentul culminant al intimității, fuge înapoi râzând în hohote, fără să-i pese de stâncile lăcrimânde lăsate în urmă. Jocul acesta se repetă iar și iar, până când într-un moment de neatenție, câte un val mai înalt rămâne captiv între pietre și se deșiră într-un nor de spumă alburie.

Aici a început totul. Acum cinci ani, într-o după-amiază gri de noiembrie, mă găseam pe stâncile verzu de lângă limba aceasta de nisip, voind să-mi adun în minte câteva imagini pentru o lucrare. Voiam să surprind orizontul ce se întuneca rapid, într-un tablou trist. Eram student la arte plastice în ultimul an și o pauză de câteva zile mi-a permis să vin aici, pentru odihnă. Cu mâna streășină la ochi, pășeam pe pietrele umede, încercând să deslușesc umbra unei ambarcațiuni ce se profila pe pânza turbure din fundal. Înaintam încet spre apă și nici nu mi-am dat seama când marea mi-a atins piciorul. Am sărit ferindu-mă de apa rece ca gheața, dar m-am împiedicat și am căzut. Marea m-a îmbrățișat pe neașteptate și, cu un sărut rece și sălcu, mi-a umplut gura de alge urât mirositoare. Vrăjitoarea asta bătrână și perfidă pe timpul verii, ia chipul unei fete zburdalnice de cincisprezece ani, cu ochi albaștrii, cu părul auriu despletit, ce aleargă despuiată în bătaia vântului, ispititoare și caldă, chemând muritorii să o îmbrățișeze. Când ultimul apus de soare al verii se sfârșește, redevine ceea ce este ea cu adevărat: o femeie rea, invidioasă pe fericirea altora, cu cearcăne vineții, cu buze groase și crăpate. Doar degetele de spumă murdară și le mai răsfiră din când în când pe stâncile reci. Când vin furtunile se înfurie, se ridică, se zvârcolește, zbiară și nu se liniștește până nu-și primește ofranda: vreo barcă pescărească scoasă în larg de un tată sau un soț mânat de datoria de a-și hrăni familia. Acum mă voia pe mine.

M-am zbatut să scap din strânsoarea ei, dar frigul și mai ales repeziciunea cu care se întâmplau toate, m-au dezorientat încât nu-mi dădeam seama că în loc să mă îndrept spre țărm, mă îndepărtam din ce în ce mai mult. După câteva secunde de luptă surdă cu apa am simțit crampe dureroase în mușchii picioarelor care deveniseră ca două pietre ce mă trăgeau la fund. Apa nu-mi trecea de umeri, dar din cauza imobilității mele valurile mă loveau în față. Nu gândeam nimic. Strigam disperat fluturând mâinile deasupra capului. Am avut noroc de un cuplu ce se plimba din întâmplare pe acolo care, observând întreaga scenă au reușit să mă tragă la mal și au chemat o ambulanță. M-am trezit după câteva ore în secția de terapie intensivă a spitalului din localitate.

Nu îmi plac schimbările neașteptate. Rutina atât de plictisitoare pentru unii este pentru mine un mod de viață. Am nevoie să gândesc în prealabil orice modificare, să o vizualizez în minte de sute de ori, să o analizez, să-mi fac scenariu, să nu las nimic la întâmplare. Din această cauză par un om nehotărât, care nu știe ce vrea. Dar fac toate acestea pentru a mă feri de disconfortul fizic și mai ales psihic datorat vreunui amănunt pe care l-am scăpat din vedere și care ar putea să mă ia prin surprindere. Mă adaptez greu la situații noi și orice schimbare de decor în viața mea mă supune unui stres puternic ce mă aruncă într-o depresie turbure din care ies cu greu.

Am căpătat abilitatea de a fi singur chiar atunci când sunt în mijlocul unei mulțimi. Am numit-o „cufundare”. Cobor treptat înăuntrul meu, cu mine însumi, cu imaginile și gândurile mele, lăsând în urmă doar un fir subțire care face legătura cu realitatea înconjurătoare. Această cufundare mă ferește de plictiseala datorată așteptării prelungi în fața vreunui ghișeu sau de oboseala vreunei călătorii lungi.

Nu îmi place să fac cunoștință cu oamenii cu care mă intersectez întâmplător. O simplă întindere de mână mă pune într-o situație stânjenitoare. Îmi amintesc că am călătorit odată aproape douăzeci de ore fără să schimb măcar o vorbă cu vecinul meu de compartiment. La coborâre a fost foarte surprins când i-am răspuns la salut. Situațiile noi, oamenii noi îmi creează o stare de disconfort pe care nici nu încerc s-o ascund.

Acum, eram aici pe patul de spital, într-un salon cu alți trei oameni străini. M-am ridicat destul de greu. Aveam urgentă nevoie să merg la baie. Mi-am dezlipit firele ce mă legau legat de monitoare și am pornit pe hol trăgând după mine suportul pentru perfuzie. Coridorul era luminat doar în capăt, de un tub de neon care pâlpâia portocaliu. Pe un scaun ședea o femeie, privind în gol. Își desfăcuse pardesiul și își mângâia protector pântecul rotund ce se profila pe sub bluză. Am privit-o mirat, întrebându-mă ce caută aici. Ea, observând privirea mea insistentă, mi-a șoptit oarecum încurcată, arătându-mi spre sala de operații: „Soțul meu...” Am clătinat din cap și am mers mai departe. După câțiva pași am simțit o moleșeală caldă și genunchii mi s-au înmuiat. Lumina pâlpâia din ce în ce mai puternic căpătând acum o nuanță de roz. Scânteii multicolore mi se învâteau în jurul frunții. Mi-am prins tâmpilele între palme încercând să opresc sirena ce suna continuu și dureros în capul meu. Am auzit o bubuitură și lumina s-a stins brusc. Peste mintea mea s-a așternut liniștea groasă. Am închis ochii.

„Nu sunteți deloc liniștit, domnule...” auzii o voce ca prin vis. Am deschis ochii dar o ceață alburie mă împiedica să deslușesc unde sunt. „În starea dumneavoastră vă este cu desăvârșire interzis să vă ridicați!” continuă vocea fără chip care mă mustra mai degrabă matern decât profesional. Mi-am frecat pleoapele încercând să alung perdeaua de abur. „Unde credeți că mergeți, așa în toiul nopții?” Încetul cu încetul, asemenea unui efect cinematografic de „fade in” am început să percep contururile obiectelor. Ea, Anna, stătea în picioare în fața patului meu, notând ceva foarte preocupată în fișa pe care o avea în mână și astfel am avut răgaz să o privesc pe îndelete. Părul negru, cârlionțat înconjurau o față rotundă, cu o piele albă, atât de albă cum nu mai văzusem până atunci, un nas mic, un pic adus în sus, ochi albaștrii acoperiți de o pereche de ochelari de vedere cu lentile înguste și ramă neagră. Privirea îmi alunecă pe ecusonul de pe buzunar: „Ana Kaunis”. Fără să-mi dau seama mă aud vorbind: „Mika. Mika Harvey” „Da, știu. Cei de la ambulanță v-au găsit actele în buzunar.” Spuse ea indiferentă. „Acum vă rog să vă odihniți și să nu vă mai ridicați. Când va fi timpul, veți fi mutat într-o rezervă. Azi noapte ați creat un adevărat haos. V-ați deconectat de la aparate, s-a declanșat alarma... Să nu se mai repete...” Ultimele cuvinte le-a spus ieșind din salon fără să întoarcă privirea. În urma ei mai zăbovi pentru o clipă o adiere de parfum de iasomie.

Întors acasă, aproape că am uitat evenimentele din ultimele zile. Mai simțeam în nări doar parfumul acela subtil de iasomie. Aici nimic nu s-a schimbat: același gang întunecos, mirosind a mucegai și cărămidă veche, care duce spre curtea interioară a clădirii vechi, aceiași vecini preocupați numai de viețile lor înghesuite în câte două camere pline de mobilă veche de lemn masiv. Iarna, curtea era pustie. Doar vântul mai fugărea încoace și încolo câte un fuior de zăpadă, îngrămădindu-l într-un colț.

Cum dădea căldura, curtea prindea viață. Arbuștii înmugureau și păsări mici și gălăgioase începeau să se certe de cum se ivea prima dungă luminoasă pe cer.

Locuința mea m-a întâmpinat rece. Nu era cine știe ce: două camere, o bucătărie mică și o baie în care iarna era un ger cumplit. Într-una din odăi dormeam iar în cealaltă îmi încropisem un mic atelier: un stativ pentru hârtie, tuburi de vopsele, schițe și pânze aruncate alandala, cursuri și cărți îngrămădite într-un dulap vechi. Mama, care mă vizita în fiecare lună, aducându-mi câte ceva de la țară, mă muștra mereu pentru dezordinea din atelier și nu se putea abține să deretice, în ciuda protestelor mele.

Părinții mei vânduseră și se mutaseră în sud, unde aveau o casă bătrânească rămasă de la bunici și câțiva acri de pământ. „Nouă ne este de ajuns...numai tu să înveți, mamă, să ajungi cineva..., să nu fii ca noi...” îmi spunea de fiecare dată cu lacrimi în ochi, privind în zare cu amărăciune către timpul lor trecut. Tata ar fi vrut să am o „meserie”. Pentru el pictura și zugrăveala erau tot una. „Ai să mori de foame dacă nu te apuci de o treabă serioasă.” La început am încercat să-i explic că nu puteam altfel, că imaginile se îngrămădeau în mintea mea și nu puteam să scap de ele până nu le așterneam pe pânză. Cu timpul mi-am dat seama că era mai bine să nu deschid discuția pentru că singura muncă onestă pentru el era creșterea animalelor. Își aprindea o țigară și ieșea în curte trăgând cu sete fum după fum. „Faci cum crezi... E viața ta.. Eu doar ți-am spus...” „Lasă, tată, o să fie bine... Ai să vezi...” Singura dată când l-am văzut mândru de preocuparea mea a fost când i-am dăruit, de ziua lui, un portret, care îl înfățișa tânăr, așa cum îl văzusem într-o fotografie veche, de pe vremea când era „flăcău”. M-a îmbrățișat și, privind îndelung tabloul, spuse ca pentru el: „Ce bărbat eram odată...” Mama zâmbi: „De ce crezi că m-am uitat la tine?”

Au fost și ei tineri și frumoși. Au avut speranțe, tăceri, regrete, priviri furișate, strângeri de mână, iubiri trecătoare, toate estompate de trecerea timpului. Acum frumusețea lor era altfel: frumusețea fructului copt. Îi priveam uneori stând unul lângă altul la umbră, pe banca de pe verandă, în după-amiezile de duminică, fără să scoată o vorbă, ore în șir, iar când soarele apunea, se ridicau ca după o lungă conversație: „Mergem, Vandja?”, „Mergem, Johann...”

Un ciocănit timid în ușa de la intrare îmi întrerupse firul gândurilor: „Mika, deschide!” Era Olive, prietena din copilărie ce locuia la două străzi mai încolo. „Mika, ești bine!” întrebă ea, neliniștită, văzând că întârzii să-i răspund. Fetișcana de douăzeci de ani, cu părul auriu strâns în spic, mă privea speriată în ușa neîndrăznind să intre. „Am auzit ce ți s-a întâmplat... Doamne, m-am speriat cumplit!” „O nimica toată..., încercăi eu s-o liniștesc, m-am împiedicat... n-a fost nimic grav.” „Să-ți

fac un ceai fierbinte..." Începu ea să caute prin dulapul din bucătărie ibricul. „Bine, dar crede-mă că nu am nimic..."

Olive crescuse alături de mine, în aceeași curte până la cincisprezece ani. Apoi s-a născut fratele ei și părinții au decis că au nevoie de o casă mai mare. Dar mutarea lor n-a schimbat nimic între noi. Rămăsesem la fel de familiari în ciuda distanței care ne despărțea. Părinții noștri aveau multe lucruri în comun. Tații noștri au fost camarazi în rezistență, ascunși luni de zile prin munți, fugind de autorități, iar mamele noastre, încercau să ne crească cum puteau. Când lucrurile s-au liniștit, au găsit clădirea aceasta și au rămas aici.

O priveam prin ușa bucătăriei cum pregătește ceaiul, meticuloasă și totuși parcă agitată. „Ce e, Olive?" „Nimic, doar că m-ai speriat..." Mă privi lung. Observai că are lacrimi în ochi. „Vino aici!" O strânsei în brațe sărutând-o pe frunte. „Sunt bine, dragă Olive, sunt bine." Încercai să liniștesc biata fată care deja plângea de-a binelea. Olive își afundă fața în umărul meu. „Mika, Mika, ce m-aș fi face fără tine. Mi-ai lipsit zilele astea și apoi, când am aflat de accident..." „N-a fost nici un accident, protestai eu, am căzut în apă și gata. Asta a fost tot." Olive își ridică ochii înroșiți spre mine „Mika, Mika..., să nu-mi mai faci asta niciodată." Pentru o clipă avui senzația că simt în glasul ei mai mult decât îngrijorarea unei bune prietene pe care fără să greșesc o puteam considera sora mea mai mică. Închise ochii și mi se păru că își întinse imperceptibil buzele încercând parcă să le atingă pe ale mele. Nu! Nu! Mi s-a părut doar. Asta mă tulbură într-atât încât aproape că mi s-a oprit respirația. „Și..., ce mai face admiratorul tău?" O întrebai dintr-o dată zâmbind ștregărește, știind că o tachinez amintindu-i de tânărul Irvin, fiul măcelarului, care îi poartă sâmbetele de vreo două luni. Știam că nu-i place să vorbesc pe tema asta, dar trebuia într-un fel să sparg tăcerea dintre noi care deja începea să capete alt înțeles. Olive mă împinse deoparte și își șterse ochii în drum spre bucătărie. „Vrei zahăr?" „Fără. Deci, ce mai face?" „Mă necăjești, Mika. Știi prea bine că nu vreau să aud de el. Am acceptat să mergem la balul de ziua recoltei împreună doar pentru că tu lipseai. Am încercat să fiu drăguță, dar cred că el a înțeles altceva. Nu îmi place. E îngâmfat, e lingușitor, dar nu e decât un copil. Și apoi nu mă impresionează cu micile lui atenții. Îmi dă senzația că vrea să mă cumpere. Eu nu sunt așa. De altfel i-am spus clar că nu avem nimic în comun." „Bine, iartă-mă, n-am vrut să te supăr. Iartă-mă! Mă ierți?" „Mika, Mika..." oftă ea sorbind delicat din ceaiul fierbinte. O umbră de întristare trecu peste fața ei îmbujorată.

Astfel mi-o amintesc pe când, copii fiind, pierdeam vremea bătând potecile muntelui, alergându-ne, ascunzându-ne printre tufele înalte de alun, și apoi așezându-ne osteniți și transpirați pe câte o piatră. Avea, ca și acum, obrații îmbujorați, ca două jumătăți de piersică pârguită. Ședea respirând greu, privindu-mă cu ochii ei mari, de un albastru deschis ce îi sclipeau ștregărește. Ne odihneam puțin și, în clipa următoare, dispărea în tufișurile misterioase ale pădurii. Urmărirea începea din nou și se termina de fiecare dată, tăvălindu-ne pe covorul gros de frunze uscate.

„Acum trebuie să plec..." porni grăbită spre ușă îmbrăcându-și haina. „Odihnește-te și nu pleca fără să mă anunți!"

Am rămas întins în pat, privind în tavan într-o stare de moleșeală plăcută, datorată ceaiului cald. „Olie...Draga de ea...” Cu toate astea nu puteam concepe să mă gândesc la ea altfel. Niciodată n-am stat să o privesc ca pe o femeie. Ea era camaradul meu de joacă, prietenul meu cel mai bun, căruia puteam să îi mărturisesc cele mai intime gânduri. Niciodată strângerile noastre de mână, îmbrățișările noastre nu au avut nimic senzual. Obişnuiam s-o sărut pe frunte atunci când voiam să-i mulţumesc s-au s-o încurajez. Obişnuiam s-o îmbrăţişez de noapte bună şi nimic mai mult. Strângeam în braţe pe prietenul meu şi nu un trup de femeie. Căci, da, abia acum observai că Olie crescuse, se împlinise. Nu mai era fetişcana aceea firavă, cu părul auriu revărsat pe umeri, alergând pe dealuri. Acum devenise o tânără femeie, cu privirea serioasă, ce nu mai râdea atât de lesne la toate fleacurile. Ochii ei erau acum acoperiţi de o perdea de tristeţe şi nu rareori am surprins-o înghiţindu-şi lacrimile. Am încercat de multe ori s-o iscodesc, dar mi-a răspuns că așa sunt femeile, mai plâng câteodată fără un motiv anume. Am pus sensibilitatea aceasta pe seama transformărilor ce se petrec în trupul ei abia ieşit din adolescenţă şi nu mi-am bătut capul prea tare cu asta. Încercam mereu să o înveselesc, să-i alung umbra de tristeţe de pe faţă.

Revăzui în minte scena de mai devreme şi inima îmi zvâcni într-un mod ciudat. Nu înţelegeam de unde venea această dulce şi otrăvită ispită de a o săruta. De a o săruta cu totul altfel... Întuiam că dacă aş fi făcut-o, totul s-ar fi schimbat între noi. Şi nu voiam s-o pierd. Nu voiam s-o pierd pe Olie a mea.

Martie se apropia de sfârşit. Soarele începuse să se arate din ce în ce mai des. Dealurile şi munţii înverziseră timid iar pe crengile copacilor mugurii umflaţi începuseră să crape. Am hotărât cu Olie să mergem la picnic. Primul picnic pe anul acesta. Îi spuneam picnic deşi nu luam cu noi decât o pătură pe care să stăm. Nu avea rost să luăm mâncare. Locul unde obişnuiam să mergem era la doi paşi de locuinţa noastră. Picnic însemna să stăm întinşi pe iarbă şi să privim frânturile albastre de cer printre coroanele copacilor. Urmăream norii alergând pe cer, încercând să le ghicim formele. Stăteam astfel ore întregi privind cerul, lăsând spiritele libere să zboare în înalt, ca două păsări singuratice, brăzdând zarea în lung şi în lat. La un moment dat, degetele noastre se întâlneau în iarbă. Întâi uimite, apoi pipăindu-se timid. După câteva momente, se împletiră încet într-o îmbrăţişare mută. Era atâta linişte în jurul nostru încât nu îndrăzneam să respir. Un ţiuit continuu îmi sfredelea mintea. Olie era nemişcată. Parcă nici nu era acolo. Mă ridicai s-o privesc. În ochii ei albaştri ca apele oceanului se reflectau frânturile de nori ce treceau pe deasupra noastră. Părul ei auriu părea un lan de grâu copt legănându-se în bătaia vântului. Urma unei lacrimi îi sclipi pentru o clipă pe obraz. „Olie, ce e cu tine?” „Mika, strânge-mă în braţe! Mi-e frig...” Spunând aceasta se cuibări cu spatele în braţele mele. „Strânge-mă...” mă imploră cu vocea stinsă. O cuprinsei încet şi apropiind-o de pieptul meu, o strânsei uşor cu teamă să nu îi fac vreun rău. „Mai tare, Mika, mai tare...” şopti ea. Eram atât de tulburat încât nu-mi dădeam seama că mâinile îmi amortiseră. Nu era prima dată când o strângeam în braţe dar acum era altfel. Inima mi se coborâse în stomac şi bătea spasmodic. Sângele îmi năvălise în creştetul capului şi aproape că ameţişeam. Respiram cu mare greutate. Mă sufocam... „Olie, ce se întâmplă?” reuşii să îngaim. „Nu-ţi dai seama? şopti ea, nu-ţi dai seama?” întrebă ea deznădăjduită. „De când, Olie?” „Nu ştiu... Nu pot să-ţi spun... De când eram mici, sau... de când cu accidentul... Nu a fost ceva de pe o zi pe alta, dar atunci, când

am crezut că te pierd, am simțit că mor. Abia atunci am început să înțeleg...” Se ridică și mă privi lung, încercând parcă să mă vadă pe dinăuntru. „Te iubesc, prostuțule!” Îmi luă obraji între palmele ei fierbinți. „Te iubesc!” Zgomotul ascuțit din urechi se transformă într-un vuiet gros și puternic, ca urlatul unei furtuni de nisip în mijlocul deșertului. Eram incapabil să scot un cuvânt. O vedeam pe Olie, Olie a mea, așteptând să spun ceva. Însă buzele mele refuzau să se miște. Mărturisirea ei mă paralizase. Astfel am sta minute în șir privindu-ne în tăcere. Gura îmi era uscată de arșița care mă pâRJolea pe dinăuntru.

Cerul se înnorase și vântul se întetise. Totul era altfel. Stătea să plouă. „Să mergem...”

Adina Popescu

Aventura domnului Simon

de Adina Popescu

În cea de-a treizecea zi a celui de-al patruzecilea an de viață, domnul Simon realizează că nu e fericit. Se trezise ca de obicei, cu puțin înainte de ora șapte, își băuse cafeaua, mâncase omleta și își îmbrăcase costumul negru de stofă, călcat la dungă cu o seară înainte. Cumpăraseră ziarul, care devenise mai mult o obișnuință decât o plăcere, îl pusese cu grijă în geanta de piele și urcase pe jumătate adormit în tramvai. Privea absent pe fereastră, fără să vadă cu adevărat ceva: ar fi putut descrie cu ochii închiși tot ce se întâmpla afară, pentru că învățase poziția fiecărui bloc, programul fiecărui câine care-și făcea plimbarea matinală, ba chiar și numărul frunzelor din copacii de pe marginea străzii.

O pală de vânt primăvăratăc își făcu loc prin fereastra întredeschisă a tramvaiului, făcându-l pe domnul Simon să tremure, cuprins de o neliniște care-i fusese necunoscută până atunci. Se trezi din starea de somnolență, iar privirea îi fugi pe străzi, mai departe de blocuri, oameni, câini și copaci, căutând ceva neștiut. Deodată înțelese totul. Patruzeci de ani. Patru sute optzeci de luni. Îi era frică să calculeze numărul zilelor. Tot timpul ăsta se scursese, în vreme ce el rămăsese împietrit. Se considerase un om normal, împlinit, iar acum simțea că împlinirea nu avea nicio legătură cu viața pe care o trăise. Avea un apartament mic și prăfuit, un pat în care se urca seara de seară la aceeași oră și un loc de muncă unde rezistase eroic ani în șir. Nu văzuse nici măcar a mia parte din lume. De altfel, nu simțise niciodată nevoia de a-și părăsi orașul, pentru că îi plăcea să știe că are totul la îndemână. Nu trăise decât o înșiruire de zile asemănătoare, în care se plângea de aceleași lucruri și se bucura de aceleași mici momente insignifiante, cum ar fi știrile de seară sau supa mâncată la prânz. Avea câțiva amici și o iubită minunat de calmă, care nu îi mai produceau nicio bucurie. Era mic. Prea mic și prea limitat, se înstrăinase de bunăvoie de un univers uriaș, ce îi putea oferi atât de multe. Dar acum, în sfârșit, înțelesese. Nu era prea târziu și putea să salveze ce îi mai rămăsese din viață.

Ar fi vrut să-și strige descoperirea. Să se ridice de pe scaun și să alerge prin tramvai, anunțând cu emoție că lumea e mai mare decât bucățița în care s-au înțepenit cu toții de ani de zile. Alese, în schimb, să facă totul discret. În loc să coboare la stația obișnuită, rămase la locul lui până ajunse în centrul orașului. Coborî cu un zâmbet larg pe fata – era liber. Gândurile îi treceau atât de repede prin minte, încât era nevoit să se agațe cu toată puterea de unele din ele ca să își poată face un plan. Nici măcar în adolescență nu visase atât de mult, mai ales că atunci nici nu știa ce-ar putea să facă un om cu atâția ani în față. Acum, după ce mare parte din ei se pierduseră parcă peste noapte într-un fel de gaură neagră, nu avea de gând să îi irosească pe restul.

Îi trebuia în primul rând un costum vesel – nu îndrăznise niciodată să poarte culori vii, nici măcar în intimitate. Își cumpăraseră întotdeauna pijamale bleumarin închis cu dungi, costume negre și pantofi cât mai sobri. Până și draperiile erau de un gri aproape sufocant. Se îndreptă hotărât spre primul magazin de îmbrăcăminte și probă minute în șir cele mai extravagante haine. Simțea cum întinerește cu fiecare culoare pe care o adăugă ținutei sale. Chicoti în culmea extazului atunci când se privi în oglinda uriașă din cabină, pentru că i se păru că, în sfârșit, exteriorul se potrivea cu ceea

ce simțea. Ieși din magazin încărcat de pungi, întrebându-se ce ar trebui să facă în continuare. Râse atunci când își dădu seama că de fapt nu trebuie să mai facă nimic – nu mai avea ore fixe, ci doar timp liber. Se opri la agenția de turism și ceru toate ofertele de primăvară. Barcelona, Paris, New York și Londra erau primele destinații, dar aveau să urmeze mult mai multe. Deja vedea luminile zgârie-norilor și turnul Eiffel. Erau departe, ce-i drept, dar păreau să se apropie cu fiecare secundă. Domnul Simon strânse pliantele în mână și le privi cu o încântare încurcată, pentru că trebuia să se decidă de unde vrea să înceapă. Erau atâtea de văzut, iar el se plimbase până acum doar pe străzile unui oraș micuț, printre blocuri mohorâte și oameni care nu îi zâmbeau niciodată.

Neapărat va începe cu New Yorkul, iar la mică distanță va veni Parisul. Își rezervă biletul și porni mai departe, numărând în gând zilele până la plecare. Intră în micul pub pe care se ferise întotdeauna să îl frecventeze. Obişnuia să spună că un om decent, care are simțul ridicolului, nu ar bea niciodată bere într-o tavernă întunecoasă, alături de persoane dubioase. I se păru cel mai frumos loc în care fusese în ultimii douăzeci de ani. Muzica difuză, fumul și murmurul colectiv îl făcură să se înfioare de plăcere. Se așeză la o masă mică și murdară de lemn, își comandă berea și anunță că le dă tuturor de băut. În mai puțin de o jumătate de oră, masa i se umpluse de prieteni proaspăt cunoscuți, iar ameteala ce îl cuprinsese îl făcu să se apropie și mai mult de New York. Plecă aproape de miezul nopții din pub, clătinându-se către casă și felicitându-se pentru modul excelent în care își începuse noua viață.

La ora 24.20, Domnul Simon deschise ușa apartamentului și se îndreptă gânditor către baie. Făcu un duș scurt, se schimbă și își aranjă pe scaun costumul, cu pantalonii călcați la dungă. Aruncă în coșul de gunoi pliantele agenției de turism și potrivi deșteptătorul pentru a doua zi la 6.45. Lumea era prea uriașă, iar planurile lui mari păreau total nerealiste în lumina veiozei de lângă pat. Închise ochii și, chiar înainte de a adormi, văzu cum luminile New Yorkului se stingeau una câte una. Turnul Eiffel se făcu din ce în ce mai mic, până ce dispăru complet printre draperiile micului dormitor gri.

Ofelia de Santos

Bunavestire

de Ofelia de Santos

Povestea ei începuse demult, într-un vis. Apoi, într-o lungă așteptare, în stare de comunicare cu mama ei, în cele doar opt luni, părea că începuse să-și dea seama de ce o va aștepta la ieșire... cel puțin așa își explica mama ei graba cu care venise pe lume, în cumpăna unei nopți friguroase de Buna Vestire.

Zile lungi, chinuitoare, zile de vară uscată, aproape duse, așteptând să dispară în cumpana toamnei cu dimineți și seri răcoroase, cu miros de gutui și fum în curți. „Mamă, de unde ai știut, în după-amiaza aceea de Sfântul Ilie, când a început totul, de unde ai știut că nu se va mai putea ridica niciodată?”. „Nu știu, scumpa mea, au mamele un simț special cu care comunică cu cei dragi”.

În mintea ei de adolescentă lucrurile se amestecau pînă la confuzie. Își privea mama și sora neputincioasă, după care pleca la treburile ei. Nu mai aștepta explicații. Ii spusese deja: „nu trebuie să înțelegi, trebuie doar să accepți. Înțelesul, vine el mai târziu, dacă vine. Dar, asta doar dacă mai întâi accepți lucrurile așa cum sunt”.

Însa, pînă una alta, pe ea o preocupa propria ei adolescență, mai ales pentru ceea ce părea să-i povoace: ciudatele gânduri și sentimente, ori stări confuze ce se revarsau prin ființa ei ca apele tulburate peste răzoare. Cât și-ar fi dorit o soră adevărată cu care să fi putut vorbi!... Măcar ar fi avut cu cine să împărtășească una-alta din ceea ce nu-i putea spune nici mamei, nici tatălui.

Ieși cu o păturică și o carte și, se așeză lângă soră-sa, la soare. Căci curtea era acum plină de soarele amiezii, asta și pentru că în ultimul timp fuseseră tăiați pomii bătrâni, dar și cei care crescuseră la-ntâmplare, amestecându-și frunzele și fructele, strâmbându-se și împiedicându-se unii de alții. Și pe aceștia îi tăiaseră pentru ca să nu se mai chinuie crengile lor să ajungă la lumină.

Câinii se retrăseseră mai la umbră, păzind fiecare partea lui de curte, împărțită între toți trei. Cu toate că se uitau atenți la fete, nu le sacăpa nicio mișcare, ciulid urcechile să audă pînă și cine trece pe stradă, în timp ce prindeau câte-o muscă-n zbor. Terry un manunchi mare, negru-lucitor, cu două pete albe pe picioare, cuminte, se apropie de ele, încercând să le atragă atenția. Cu ochii lui mari și blânzi și sufletul lui de câine sensibil, le privea cu drag, ademenitor, îmbiindu-le la joacă, deși ele păreau să nu-l bage în seamă. Câinele nu se dădu bătut, așa ca dispăru o clipă prin curte și, reveni cu un baț în gură. Atunci, copila, pricepând că nu va scăpa așa ușor, luă bățul : „Apportel!”, zise, aruncând cât putu de departe bucata de creangă. Terry o zbughi după ea și, întorcându-se apoi cu obiectul, fericit și mândru de isprava lui, îl puse cu grijă, lângă Bunavestire.

Cu privirea stinsă din ochii și mai stinși, micuța nu-i dădu importanță, chiar dacă-i simțea prezența, căci privirea ei fixa un undeva numai de ea știut iar mintea cine știe prin ce adâncuri o purta. S-ar fi putut presupune că experimenta senzația unității lumii înconjurătoare, cufundată fiind, mai mult ca de obicei, în acele stări emoționale deosebite pe care doar emisfera dreaptă a creierului ni le poate oferi. Gânduri care, fără procesarea lor în cuvinte, de către cea stângă, necunoscute și

pierdute rămân pentru totdeauna, pentru toată lumea. Câinele, al cărui creier nici el nu procesa cuvinte, a continuat să stea așa, acolo lângă ea, cu botul pe labe, pur și simplu, transmițându-i din priviri, dragostea lui necondiționată.

După o vreme, femeia ieși cu niște biscuiți pentru Bunavestire. O îmbie, ca de obicei, dar ea nu mai avea putere să-ntinda mâna și să-i ia. Privindu-și odrasla dintr-o dată îi veni în minte, printre lacrimile ce tot mai greu și le putea reține —a câta oară, oare?— lungul șir de ani cu praf de biscuiți peste tot, în camera ei, și prin casă, pe-afară, pe jos și prin pat. „Petit Beurre”, biscuiții cumpărți zilnic doar pentru ea, pe care cel mai ades, doar îi sfărâma, în joacă.

Înțelegând că nici vorbă să accepte cea mica vreun biscuite, câinii și-au luat porția oferită. Depărtându-se puțin, s-au așezat cu spatele, ca și cum s-ar fi simțit vinovați, și au început să-i ronțăie încet, ca-ntr-un ritual.

Soarele se puse să coboare spre orizont, ascunzându-se din ce în ce mai mult în coroana cireșului negru. Femeia își lua fata în brațe, cu grijă să nu provoace durere corpului ei firav, împuținat peste măsură și incapabil să se exprime în vreun fel, ori să se apere.

Prin minte-i trecu o imagine dintr-una din zilele trecute în care, cea mica, în fine, a întins spre ea mâinile neputincioase să ducă gestul pâna la capat, ca să fie luată în brațe... a fost pentru întâia și ultima dată când încerca să facă asta.

Ținutul în brațe era dureros. Cumplită durere, pentru amândouă. Aceași cu care, mai zilele trecute, femeia a strigat la Cer „Facă-se voia Ta și ajută-ne, Doamne! Facă-se voia Ta!”... Și, când răcoarea serii se-mprăstie de-a binelea prin aer, luă fata s-o ducă în patul ei, acoperind-o bine ca să i se încălzească picioarele veșnic înghețate. Așa făcea, seară de seară, în ultima vreme; se ducea cu ea la culcare, cât mai degrabă putea, după ce se lăsa întunericul. Noaptea, ca orice noapte de toamană, se lăsa grea și neprietenosă. O așeza peste pântecul ei, cu fața în jos, cum făcea când era mică-mică. Cu grijă însă, ca nu cumva să nimerească os peste os, și să-i provoace, pe lângă durere, și răni, bieteii ființe. Măcar căldură să-i dea, dacă altceva nu mai putea, se gândea. Ascultându-i răsuflarea pierdută, abia se-ndura să ațipească. Când, în fine, trebuia să se ridice dimineața ca să meargă la școală, o schimba, lăsând-o însă cu piciorușele tot reci; în van îi mai puneă încă o pereche de șosete groase de lână.

În acea dimineață de luni s-a întors de la poartă să-i spună barbatului, unde e hârtia cu numărul de telefon de la serviciul funerar angajat, în caz că se întâmpla ceva în lipsa ei, căci trebuia să meargă la o sedință, în alt oraș. I-a mai zis să încerce să cheme pe careva din vecine ca s-o spele eventual, și s-o îmbrace, înainte de a se instala rictus mortem. Dar, în final, a vrut Dumnezeu să ajungă ea la timp ca să-și pregătească fata pentru Marele Drum.

„De unde ai știut mamă, ca se va întâmpla atunci?” „Nu știu, scumpa mea, au mamele un simț al lor cu care comunică cu cei dragi” De fapt era de așteptat, nu era așa greu de presupus; trecuseră o sută unsprezece zile și nopți, de-atunci, din ziua de sfântul Ilie, de când căzuse la pat, timp în care, corpul nu doar că i se împutinase, ci și îmbatrânise, brusc, de parcă ar fi atins suta de ani. Nu

mai avea nicio putere. Nici apa n-o mai vroia, căci și asta presupunea efort ca să-o bea și, săraca de ea, nu mai putea nici gura s-o deschidă.

Trupul femeii rămasese marcat întreaga dimineață de răceala picioarelor ei, răceală ce-i trezea din amorțeala memoriei toate iernile geroase petrecute prin școlile și casele vieții; și iarna din sufletul ei, de când un medic îi spusese că niciodată fata asta nu se va face om. Trecuseră de-atunci mai bine de doisprezece ani, căci era pe când Bunavestire de-abia trecuse pragul primului său an.

Și-acum, într-o noapte de veghe a cărei răcoare de toamnă trupul ei nu-l mai simțea, Bunavestire petrecea ultima noapte în familie. „Uite, am rămas doar noi doi să ne veghem copilul”, zise tatăl. „Apoi eu merg să mai strâng de prin curte, să fie loc mâine”, adăugă, simțindu-se stângaci și incomod în casa aceea cu prea multă liniște, cu un aer schimbat, trist și vinovat.

Nici ea nu mai simțea frigul, nu știa prea bine ce-ar fi trebuit să facă pînă la ziuă și, nici că avea putere să mai gândească normal. Fusesse prea mult pentru amândouă. Privind la chipul de ceară al moartei, mama căuta sufletul dragei ei prin aerul dens al încăperii, de unde-i venea un straniu miros de ozon, același ca-ntr-un miez de noapte de Sfanta Maria și mai apoi într-o seară, din preajma Crăciunului, miros simțit, așa, dintr-o dată, ca acum, atunci cu ani în urmă, în camera ei, din cealaltă casă.

Începu să vorbească încet, să nu tulbure liniștea delicată a lumii de dincolo, în care presupunea că se afla deja Bunavestire, cu alți ai săi. Avea fața ușor întoarsă spre dreapta, părînd că a adormit privind afară în curte, ca în multe alte dați, când chiar așa se întâmplase. Pe chipul ei rece razele lunii își proiectau misterul și lumina. „Draga mamii, fata mea draga, iartă-mă pentru tot ce n-am facut pentru tine și as fi putut să fac, și, pentru tot ce am facut și n-ar fi trebuit să fac...Iarta-mă, suflet drag! Iartă-mi neputințele și odihnește-te-n pace!” – îi spunea mama duios, rar și cadențat în gând, ca de obicei, căci așa se-nțelegeau ele, pe tăcute, în gând, fără cuvinte.

Închise ochii. În aer continua să plutească mirosul de ozon și-n mintea ei, plutea chipul zâmbitor al fetei, înveșmântat în alb, în zborul ei spre cer, acolo sus, mai sus de sus, unde presupunea că și-a început călătoria de întoarcere draga ei: „Mulțumesc că mi-ai dat răbdarea și putința de a accepta unul din lucrurile pe care nu le pot schimba... Mulțumesc Dumnezeu meu pentru timpul în care mi-ai lăsat-o în grijă; mulțumesc pentru încredere. Și eu am încredere în tine; acum știu că-i bine, pentru că e cu tine, acolo unde nu se pomenește nici de frig și nici de foame. O, Doamne, mai ales pentru asta te rog să mă ierți: că niciodată n-am știut cu adevărat când i-a fost frig și, când, foame. Știu că doar tu poți înțelege și ierta cu adevărat limitele noastre!”.

Privirea îi luneca pe linia curbată a trupului acela prăpădit, firav și inert, cu genunchii îndoiți în suferință. Au rămas așa, neputînd fi îndreptați când au pus-o în coșciug. „Acum sigur a scapat de durere”, se consola femeia. De toată durerea; chiar și de aceea de a nu-și fi putut rosti niciodată numele și auzi vocea. „În lumea din care a venit cândva și, în care s-a întors, ea este perfectă, iar de creierul cu emisferele sale cerebrale, în lipsa trupului care să-l susțină, n-o mai fi nevoie acolo, dincolo”, gândi.

Soarele dimineții de treisprezece noiembrie era cel dintotdeauna, dar femeii i se păru că iriază o lumină nepământească. Era lumina ultimului drum lumesc al micuței sale pe calea întoarcerii la sine.

Puțin după miezul zilei, curtea și casa se umpluseră de lume. Vecinele, aceleași care și în ajun fuseseră să dea o mână de ajutor la pregătirea pomenii, terminaseră treaba. Bărbatul legă, ca niciodată, câinii, pentru siguranță și deschise poarta mare să intre mașina mortuară, în curtea cât toamna de mare, în care, niciodată nu fuseseră atâția oameni.

Femeia simți că viața ei se rupe în două: o parte care pleacă și una care rămâne cu cealaltă față. Își luă în brațe copila înlacrimată, pe când preotul, în haine de ceremonie, își făcu loc prin mulțime s-ajungă în casă, la Bunavestire. Slujba dură puțin și, în scurt timp, bărbații ieșiră cu coșciugul, îndreptându-se spre mașina mortuară, unde femeile așezaseră florile de-o parte și de alta, după care se porniră cu toții, încet, pe străzile scurtului drum până la cimitir, unde părintele urma să officieze ceremonia despartirii finale. Terry, Rocco și Pyck, neputând să iasă din lanțurile lor, începuseră să plângă pe limba câinilor, cu sunete lungi, sfâșietoare, cărora le răspundeau într-un lătrat prelungit, câinii vecinilor.

Odată ajunși la capătul de drum, Bunavestire fu așezată la locul de veci, proaspat săpat, de unde groparii scoaseră la iveală un săculeț cu niște oase —coincidență sau nu—ale altui copil. După ce femeia fu îndemnată să arunce prima țărână în groapă, pământul din lăptișurile groparilor cazu înfundat peste lemnul cosciugului, în timp ce clopotele băteau și băteau, unind cerul cu pământul din sufletul mamei, într-o dulce chemare de dincolo. Fata ce mare se aruncă în brațele ei: "Mamă, aici e, aici e, ai să vezi că ea va trai prin mine. Eu sunt aici cu tine, mamă... suntem aici cu tine! Mamă! Mamă!..."

Femeia se simțea pironită în cuiele timpului scurs între orele și minutele celor două zile; un timp ce se pregătea s-o îngenuncheze în prezentul său continuu, împreună cu cele o sută unsprezece zile și nopți dintr-o lungă vară de agonie. Acel timp, cu dimensiunea lui afectivă, dulce-amară, aceea măsură de orientare limitată prin spațiul sentimentelor noastre schimbătoare, timpul acela își pironise acele de ceasornic în creierul ei. De-acolo ticăiau aiurea niște vorbe: peste nouă puncte, fata o să plece. Deși păreau fără de-nțeles, pisăloaga ei emisfera cerebrală stângă i le reamintea când și când, ca acum.

Brusc, privind certificatul de deces al celei de care tocmai se despărțiseră, mai presus de durere, un fior rece o trecu pe șira spinării, făcând-o să tresară. Trecuseră deja șaisprezece ani de când vorbele fără noimă ale unei bătrâne cu ochii gri, încețoșați răsunaseră în aceeași curte, într-o vară, la umbra unui cireș, cu poame pârguite, care nici el nu mai este: "...peste nouă puncte, fata o să plece, peste nouă puncte. Să nu uiți asta, peste nouă puncte..."

Pe-atunci nici vorbă să se știe că va veni pe lume. Uneori, mai târziu, amintindu-și de vorbele bătrânei cu numerele ei, pe puncte, încerca să le lege de date care ar fi avut legătura cu cifra ca atare și nimic mai mult, cu toate că ei îi plăcea adesea să se joace cu numerele, îndată ce le vedea scrise undeva. Le înșiruia într-o formă anume, le aduna, le combina, le lipea între ele, după cum i

se părea că ar fi avut de spus ceva anume, unul sau altul dintre numerele prime. Așa că, acum, adunând ziua, luna, anul, adică toate cifrele datei morții fetei, femeia înțelese de unde i-au ieșit bătrânei cu ochii suri, cele noua puncte!

Toate astea erau lipsite de sens pentru Bunavestire, care, nu numai că nu avea să știe niciodată ce spusese acolo în curte la ei bătrâna, dar, cum emisfera sa cerebrală stângă nu funcționa cum ar fi trebuit, gândurile, oricare-ar fi fost ele, i-au rămas simple energii nematerializate în cuvine. Căci în realitatea noastră pământească de forme, obiecte și numere, ea a trăit fără putința de a le cunoaște și folosi, ori de a rosti sunetele, sau sau așterne pe hârtie literele și cifrele.

Femeia își chemă soțul și fiica să le-arate scris așadar, nouăle despre care au auzit vorbind. Acel nouă pe care nu l-a împlinit în stadiul fetal Bunavestire, dar sub care s-a mișcat viața ei în ritmul necesar vremii prestabilite. În Biblie zice că „o mie de ani sunt ca o zi pentru Domnul și o zi ca o mie de ani” (Pavel:8). Un pământean, curios, vrând să afle cât face o zi, după măsura matematică a celor spuse acolo, a calculat că o oră pământească înseamnă patruzeci și doi de ani și jumătate. Atunci cât a trăit de fapt Bunavestire? Din punctul de vedere al emisferi drepte, știm că timpul ca atare nu există, singura care-l recunoaște și-l măsoară e cea stângă. Timpul personal al ființei sale însă, a trecut doar prin emisfera sa dreaptă...

Seara de noiembrie rece cobora, ca multe alte dăți, nepăsătoare la toate durerile și socotelile și întrebările umane. Rămași singuri, după ce ultimii oaspeți plecaseră pe la casele lor, cei trei s-au așezat tăcuți pe terasa cu flori, unde obișnuiau să stea înainte cu toții. Priveau în tăcere cerul plin de stele, gândindu-se probabil, fiecare în felul său, la măsura timpului și, mai ales a celor nouă puncte...petrecute împreună. „Ar trebui să nu fim triști și să nu plângem, asta ar pute-o alunga de pe-aici, vă amintiți că spiritelor dragilor noștri plecați, nu le place asta”, zise mama, ștergându-și cu o mână ochii în timp ce, cu cealaltă își cuprinse după umeri fata ce-și lăsă capul pe piepul ei, cu lacrimi cu tot. „Tristețea este poarta durerii, iar durerea e o sursă de energie la fel de puternică precum bucuria. Diferența ar fi că, pe când prima contrage lumina, formând un soi de gaură neagră în care poate atrage cu ușurință spiritele și ființele, cea de-a doua este o forță în expansiune, care extinde lumina ajutând la înălțarea spiritelor și ființelor. Câtă vreme avem posibilitatea să alegem ceva bun atât pentru ea, cât și pentru noi, nu văd de ce n-am face-o, nu-i așa, dragilor”, mai adăugă, ștergând lacrimile fetei cu un sărut mângâietor.

Din colțul de la intrare, de după o floare, un fluture mare, alb, se lăsă din zbor, așezându-se pe covor, drept în fața lor. „Simt că n-a plecat încă”, zise fata, zâmbind bucuroasă, privind fluturele. „Așa e, încă nu s-a îndepărtat, și, oricum, nici nu s-a de tot; o vreme sufletul ei ne va învălui, pe noi și casa”, zise tatăl. „Apoi o vom învălui noi, cu drag, în amintire, până când ne vom duce mai târziu, pe rând și, pe tăcute, acolo sus, în lumea ei. Ne vom reîntâlni, cu siguranță și cu bucurie, ai să vezi”, mai adăugă, suspinând.

Nu trebuie să înțelegi, trebuie doar să accepți mai întâi. Înțelesul, vine el mai târziu, dacă vine, dar numai după ce ai acceptat lucrurile așa cum sunt, fără să lași mintea să le judece.

Simona Irimie

Înmormântarea

de Simona Irimie

Am ajuns la Ploiești cu niște colegi și cu soțul meu. Și cu un nod serios în gât.

La poartă soțul meu m-a întrebat ce flori să ia, am ales niște flori de câmp dar cineva a spus că nu se potrivesc. Atunci să ia ce vrea el. A luat niște crizanteme, eu nu vroiam pentru că erau la supra preț.

Alți colegi deja sosiseră iar soțul ei își făcea de lucru cu conducătorul dricului. Pe urmă mi-am dat seamă că discuția între ei se terminase de mult, șoferul dricului flutura un chitanțier iar el a rămas să se uite în gol. Singur, probabil nu avea unde merge.

Am intrat în capelă. Era plină de oameni și de flori. Diana era luminată ciudat de lumina din capelă. Am pus florile la picioarele ei. Am plâns. O persoană mai în vârstă a început să plângă tare, ce multe flori frumoase a primit, vorbea cu ea.

Am ieșit din capelă să plâng fără să mă vadă nimeni. Soțul meu m-a chemat să nu stau în soare. După ce m-am mai liniștit am mers la colegii mei. Fețe plânse. Vorbeam despre cum s-a întâmplat. Am mers la soțul ei, mi-a mulțumit din priviri, eu mă feream să nu vadă că plâng.

Mama ei era complexită. Stătea împietrită uitându-se la ea. În picioare, puțin înclinată în față. Nu plângea, doar se uita.

O fetiță plângea în afara capelei. Probabil o fostă elevă. Diana era profesoară de pian.

După un timp a început prohodul. Prima slujbă la care am asistat ascultând-o. Un preot vorbea, alții cântau un cântec trist, încet, ca pentru a alina o durere mare. Prohodul e făcut pentru alinarea durerii mari.

Pe urmă preotul a ținut o predică. A spus că el o cunoștea pe Diana de anii mulți, era bună și mamă tânără. Și noi să ne gândim să nu lăsăm lucrurile neterminate pentru că se poate întâmpla oricui.

Mi-a atras atenția un afiș pe ușa capelei. Erau scrise regulile pentru decedații care erau depuși în capelă, să aibă certificat de îmbălsămare și să nu stea mai mult de maxim 3 zile. Sau mai repede în funcție de starea lor. Mi s-a părut prea crud în pragmatismul lui.

După predică toți cei prezenți puteau să își ia rămas bun. În ordine la căpătâiul ei. Părinții și soțul și familia s-au aplecat să o sărute.

Eu nu am fost. Nu pot să îmi iau rămas bun.

Au scos-o afară. Preotul a strigat că trebuie neapărat cu picioarele înainte. Cei care au pus-o pe un cărucior special erau mai puțin bine îmbrăcați, era și un copil, se mișcau siguri ca niște cunosători ai locurilor și lucrurilor. Unul mai îndrăzneț a răspuns imediat că sigur, știu ei deja.

Diana, în lumina soarelor, era pur și simplu frumoasă. Avea puțin fard. Și zâmbea. Avea un zâmbet pe buze.

M-am gândit atunci cât de bine este să mori zâmbind, poate către cel care i-a fost soț. Și m-am gândit la băiețelul ei de 2 ani care va crește fără ea.

Avea o rochie violet cu mânecă scurtă. Violetul era culoarea ei preferată. Tânără, abia împlinise 34 de ani.

În timpul când apropiații și-au luat rămas bun au dat giulgiul care îi acoperea fața la o parte. Dar afară o muscă insistentă se plimba pe fața ei. În drum spre locul mormântului mama ei a dat la o parte musca și a pus giulgiul la loc pe fața ei. Un gest protector al mamei, așa fac mamele pentru copiii lor, vor să îi protejeze de tot ce nu e bine pentru ei.

Cortegiul trist prin soare, vreo 40 de grade afară. Mormântul înghesuit printre alte morminte. Și acolo preotul puneă întrebări și dădea indicații groparilor. A cerut să verifice cineva dacă are picioarele legate. Au verificat. Obiect al muncii. În timp ce părinții ei, mama ei, se dădeau la o parte să le facă lor.

A plecat dintre noi.

Georgiana Şenţăliu

Prolog

prezent

O briză caldă mă învelește precum o îmbrățișare. Soarele, abia ivindu-se printre frunzele de arțar, îmi zâmbește de undeva de sus, părând încântat de trilul pășărilor răsfirate pe crenguțe.

Atenția mi se îndreaptă din nou spre caietul cu coperte roase de timp de care degetele mele nu s-au mai desprins. Ceasul de pe mână, o amintire veche pentru mine, mă anunță cu fiecare ticăit că timpul se apropie. Salturile inimii mele urmează același ritm.

- Yun.

Tresar.

Un cuvânt plutește pe o frunză de smarald până la urechile mele - numele meu rostit cu un vag accent englezesc.

- L, șoptesc. Laurent...

Vocea mea se pierde, vorbele fiindu-mi luate de o adiere venită de nicăieri și care se strecoară printre arțarii întineriți.

- Laurent, reîncep, dar fraza următoare trece nerostită, întrucât mă arunc în brațele noului-venit, un bărbat în toată firea, un vechi amic reîntâlnit după 10 ani.

Laurent

aprilie 1997

- „Un nou grup de băieți de la agenția UG Media ve debuta săptămâna viitoare. Compania a început deja promovările trupei întrucât afișe cu membrii grupului au fost răspândite pe străzile capitalei.”

Pauză.

O imagine alb negru a împânzit pentru câteva secunde ecranul televizorului. Cinci băieți și un nume.

- „Din grup vor face parte Eunhae, Sungmin, Ray, Myung-soo și Jong-su, iar melodia lor de debut se va numi...”

- Yun.

- „Încă de la prima oră, nenumărați tineri s-au adunat în fața clădirii agenției scandând numele trupei, pancarde cu mesaje de susținere pentru băieți însoțindu-i. Este pentru prima dată în istoria muzicii noastre când un grup strânge atâția susținători încă dinainte de a debuta oficial. Acestea fiind spuse, reporterul nostru a reușit să preia în exclusivitate un interviu în care..."

- Tată! am țipat când ecranul s-a înnegrit.

- Ceasul meu arată că acum două minute trebuia să ieși pe aceea ușă.

Am aruncat o privire amenințătoare spre cablul ce zăcea mort în mâna tatălui meu, obiect aflat în priză acum câteva secunde. Mi-am așezat rucsacul pe umăr și am zburat ca vântul prin ușa indicată de acesta.

- N-ai mâncat micul-dejun! am auzit undeva în spate când am ajuns în stradă, însă nu i-am acordat atenție, spre deosebire de stomacul meu căruia îi crescuseră urechi din neant și a ripostat.

Undeva în josul străzii se întindea un pod peste un mic râu și, recunosc, am zărit din depărtare o siluetă albă care transmitea de la distanță o aură de sobrietate specifică, precum și o plictiseală pe care o puteam înțelege.

- Yunah, a rostit Chaejin în loc de salut. Și-a privit ceasul de la încheietură - o vechitură de primă-mână -, iar cu o seriozitate care îmi amintea de tata a adăugat: Cinci minute și 25 de secunde.

- Asta se numește devreme la mine.

I-am aruncat un zâmbet mare a cărui semnificație era bine cunoscută de el.

- Îți pare rău, a tradus, iar surâsul meu s-a lățit și mai mult.

Apoi ochii stomacului meu - nehrănit de seara trecută de la ora 19:45 - a observat ceva rotund, comestibil și pufos, aliment aflat în mâna amicului meu.

- Mănânci asta? am întrebat pe nepusă-masă fără să mai țin cont de vreo manieră.

- Ai sărit peste micul-dejun, a ghicit, întinzându-mi prăjitura.

Am început să mergem în momentul în care am luat prima înghițitură demnă de un băiat și am simțit cum un rai dulce pune stăpânire pe simțurile mele. Următoarea exclamație mi-a scăpat fără să vreau și a sunat mai mult ca un mormăit, întrucât gura îmi era plină:

- Oau, e minunată! De unde o ai?

Chaejin mi-a evitat privirea când a rostit:

- O fată.

- Care te-a văzut singur, poate prea slab și a crezut că n-ai ce mânca. Am înțeles.

Completarea mea nu și-a împlinit scopul, căci, în loc să-mi arunce specifica-i privire gen 'Ești enervantă!', Chaejin a scuturat simplu din cap, un mic zâmbet înflorindu-i în colțul gurii.

- Nu obosești niciodată.

L-am întâlnit pe noul coleg al băieților la masa de prânz când Chaejin l-a ademenit până la locul nostru, ultima porțiune liberă de pe banca fetelor ocupându-se astfel. M-am trezit dintr-odată așezată între cea mai bună prietenă a mea - ChanMi - și acest tip nou, simpatic, căruia îi răsăreau gropițe în obraji când zâmbea.

Chaejin a preluat cuvântul familiarizându-l pe băiat cu numele noastre, iar noul-venit a continuat prezentându-se pe sine:

- Bună, mă bucur să vă întâlnesc. Numele meu este Park Laurent și vă rog să mă scuzați dacă accentul meu vi se pare deranjant. Abia ieri am ajuns în Coreea și este pentru prima dată când am de-a face cu acest mediu. Îmi cer scuze.

Micul discurs s-a încheiat cu o plecăciune din partea băiatului, un gest care echivala cu momentul acela în care cofetarul așază cireașa în vârful prăjiturii, iar urma de roșeală împregnată pe pomeții acestuia m-a făcut să-l privesc imediat într-o cu totul altă lumină.

Mi-a scăpat un chicotit când am realizat că Laurent era... timid.

ChanMi m-a trezit din meditație în secunda în care s-a aplecat peste mine pentru a se face auzită de noul coleg:

- Numele tău nu e coreean.

Afirmația ei n-a fost binevenită - nu te adresezi unei persoane pe care abia o cunoști trântindu-i o frază nepoliticoasă când aceasta din urmă îți vorbește în mod oficial și chiar se înclină în fața ta. Mi-am propus pe loc s-o mustrez pe ChanMi imediat ce rămâneam singure.

Laurent a zâmbit către prietena mea, iar tonul său n-a părăsit timbrul cald de-acum câteva secunde când a rostit:

- Bineînțeles că nu. Mama este englezoaică, iar eu, la rândul-mi, m-am născut în Anglia.

Asta explica și accentul.

ChanMi a căscat ochii la cele auzite. Habar n-aveam cum Laurent îi suporta atitudinea, dar eu eram tentată să-i ard una.

- Dar... nu pricep... Vorbești impecabil în coreeană. Ba chiar aș putea să jur că ai crescut în Seul până acum!

Băiatul, cu siguranță amuzat de explicațiile pe care trebuia să i le dea, a râs pe înfundate.

- Am învățat limba standard. În plus, tatăl meu s-a mutat la 10 ani în Seul, deci n-am avut niciun acces la dialectul de Busan.

Am sperat că acest răspuns scurt și la obiect îi va închide gura prietenei mele, iar în clipa în care am observat că o nouă avalanșă de întrebări era pregătită, m-am răstit intenționat:

- ChanMi, renunță, îmi iei aerul!

Fata mi-a aruncat o privire plată și s-a retras la locul său, ocazie pentru ceilalți băieți să-și înceapă propriul interogatoriu.

Eram pe punctul să mă arunc și la gâtul lor când o nouă infracțiune mi-a atras atenția.

- Hei, ăla e suncul meu! am mârâit de data asta la bunul meu prieten care își făcuse un obicei în ultima vreme din a-și uita băutura acasă și a fura-o pe-a mea.

- Doar o gură, m-a liniștit Chaejin înainte să soarbă mai mult de jumătate din conținutul sticlei.

- Gura aia a fost prea mare, deșteptule!

M-am ridicat în picioare ca să mă aplec peste masă pentru a-i înșfăca suncul dintre degete când - nu știu cum s-a întâmplat - m-am trezit cu toată mâncarea de prânz a lui Laurent peste fustă și pantofi.

Am scos un țipăt ascuțit (sau a fost chițăit?!) văzându-mi opera întinsă peste materialul întunecat al fustei și pantofii cei noi.

- Nu pot să cred! m-am răstit. E numai vina ta!

Mi-am aruncat geanta pe umăr luând-o la fugă spre cea mai apropiată sursă de apă, care se întâmpla să fie în curtea școlii. Ca la un semnal, toată lumea s-a îndepărtat de robinet când au observat că mă apropii. Am scos o batistă din buzunar și, după ce-am terminat de aruncat resturile de orez de pe fustă, am umezit-o pentru a-mi șterge pantofii.

Aveam o criză de nervi și încercam să mă conving că nu era sfârșitul lumii dacă treceam pe la celelalte ore în asemenea hal când am dat nas în nas cu cineva.

- Ăăă... Laurent? Ce faci aici?

Noul meu coleg și-a arătat încă o dată manierele, întrucât, înainte să-mi răspundă, a făcut o scurtă plecăciune din cap. M-am simțit și mai mizerabil, știind că eu sărisem peste toate acestea și-l luasem direct la întrebări.

- M-am gândit că te-aș putea ajuta. Până la urmă e vina mea pentru ce ți s-a întâmplat.

Oftând, mi-am întreprtat atenția înapoi la pantofii mei și la batista din mână.

- Nu e vina ta. Deșteptul ăla... îh! Nu mai contează.

- Iar eu, dacă nu mi-aș fi așezat mâncarea pe marginea mesei, aș fi putut evita toate acestea. Dă-mi voie.

Am fost surprinsă, poate chiar șocată, să-l văd aplecându-se și luându-mi batista din mână ca să continue în locul meu curățarea propriilor pantofi.

- Laurent, nu, nu trebuie să faci asta, mă descurc! Oh, la naiba, se uită lumea...

Însă Laurent nu-mi asculta rugămintele și a reușit să-mi curețe și rochia mai bine decât o făcusem eu înainte să mă dau bătută. A fost rândul meu să roșesc când băiatul s-a apropiat de mine ca să-mi înapoieze batista udă, proaspăt curățată, nemaivând nicio urmă de mâncare pe ea.

- Ăăă... mersi, am bălmăjit, simțind deja cum îmi iau foc până și vârfurile urechilor.

Am deschis gura să mai adaug ceva, dar clopoțelul a sunat, iar Laurent, luându-mă total prin surprindere, mi-a apucat geanta într-o mână oferindu-se să mă ducă până la ușa clasei în ciuda tânguierilor mele că pot merge și singură. În același timp, actul acesta cavaleresc al său atrăgea multe priviri intrigate și nu mi-ar fi plăcut să devin un subiect de bârfă peste noapte. Nu în școala asta.

- Aici e clasa mea, am vorbit pentru prima dată de când am intrat în clădire. Mulțumesc de ajutor, Laurent. Îți rămân datoare.

Am întins mâna după geantă, iar el mi-a dat-o după atâta chin prin care am trecut în ultimele secunde. Mi-a aruncat un zâmbet de îngeraș - două gropițe răsărindu-i în obraji - înainte să vorbească:

- Chiar aș avea nevoie de o favoare din partea ta. L-am privit sceptică pentru o secundă, însă el mi-a aruncat orice urmă de îngrijorare când a adăugat: Mi-ai putea prezenta împrejurimile? Crede-mă că abia am reținut drumul de acasă spre școală.

Răsuflând ușurată, am încuviințat din cap. Nu era ceva imposibil. Voia să viziteze numai orașul - logic, era nou în țara asta și chiar îl înțelegeam.

- În regulă, atunci, ne vedem sâmbătă.

A plecat, nu fără să-mi servească strălucitorul său zâmbet, iar eu mi-am croit drum în clasă. Abia când m-am așezat în bancă mi-am dat seama de ceva: vizitarea asta a orașului putea fi calculată și ca o... întâlnire?

ORION

aprilie 1997

Credeam că sunt cea mai ghinionistă persoană din câte a avut acest oraș până în momentul în care m-am oprit în fața porții, dând nas în nas cu tata și punga de gunoi din mâna lui. Mi-a aruncat o privire de bun-venit înainte să pornească în josul străzii până la cel mai apropiat

tomberon. Zeci de secunde mai târziu, mă găsea în același loc fără să mă fi mișcat cel puțin un centimentru.

- Ce aștepti? l-am auzit mormăind, dar, observând la ce mă holbam, a exclamat: A, huliganii ăștia! Mi-au scricat vopseaua!

A pornit în pas apăsător cu ghearele întinse, pregătit în orice clipă să-și înfigă unghiile în afișul lipit de poartă. Când l-am văzut ce face, am zbierat ca din gură de șarpe, așezându-mă scut între poster și monstrul de taică-miu, între pradă și prădător:

- Nu-l atinge!

M-a analizat preț de o secundă înainte să antenteze pentru a doua oară la viața posterului meu.

- Haide, dragă, e un gunoi.

L-am spintecat cu privirea mea veninoasă, lipindu-mă cu ghiozdanul de poartă.

- Dacă te atingi de el te... te...

„Te...?”

- Dacă-l dezlipești frumos, ori îmi iei vopseaua de pe poartă, ori lași urme.

M-am încruntat întrebându-mă care ar putea fi următoarea mea mișcare astfel încât frumusețea mea să scape nevătămată. Când tata se pregătea să scoată pe gură o nouă serie de cuvinte persuasive, am răsucit cleanța deschizând poarta.

- Intră!

Dându-se bătut și cu umerii pleoștiți, s-a supus și a trecut dincolo de aceasta, nu fără să rostească în treacăt că fiică-sa înnebunise. Am închis poarta după el, rămânând în stradă cu un zâmbet prostesc pe chip care semnală euforie și extaz.

Dacă am zis că sunt ghinionistă, îmi retrag cuvintele.

Imaginea care apăruse azi-dimineață la TV cu noua trupă de băieți de la UG Media era acum lipită de poarta mea și a vecinilor.

Treizeci de minute mai târziu reveneam în casă cu brațul plin de afișe.

- El e Eunhae, celălalt e Sungmin, apoi Myung-soo, Jong-su, și - uite, preferatul meu! - Ray! Care-ți place?

Chaejin le-a aruncat o singură privire înainte să izbucnească în râs. Tata, aflat în spatele nostru pe canapea, l-a urmat.

- Sunt urâți.

- Ți-am spus eu! Ți-am spus! Am avut dreptate. Au moacă de maimuțe!

Le-am aruncat o privire feroce și am plecat în camera mea trântind ușa cu putere, însă trei secunde mai târziu reveneam pentru a recupera posterul rămas lângă Chaejin și pentru a-i trânti una în cap. Apoi m-am încuiat în dormitor.

Vineri, în drum spre școală, atmosfera dintre mine și Chaejin a fost mult mai rece. Întrucât am întârziat (intenționat!) mai mult de zece minute, am parcurs împreună distanța dintre casă și liceu în pas alert.

Nu m-a întrebat de ce am întârziat, nu avea o prăjitură care să-mi astâmpere foamea încă o dată, așa că am renunțat la orice formă de conversație.

ChanMi mă aștepta în curtea școlii.

- I-am spus mamei să cumpere două bilete, am auzit-o trăncănind. Pentru sâmbătă. Tu și eu. Vii, da?

- Unde? m-am trezit întrebând.

Fata și-a dat ochii peste cap.

- Swi.T cântă mâine la emisiunea lui SeungHoon. Ai uitat. Nu pot să cred că ai uitat!

Mi-a dat un pumn în umăr care m-ar fi aruncat pe jos dacă brațul lui Chaejin nu m-ar fi prins. Acesta m-a repus pe picioare, iar eu i-am aruncat o privire atotcunoscătoare amicei mele fără să simt dorința de a-i înapoia lovitura.

- Am alte planuri pentru sâmbătă, mi-am amintit.

ChanMi a mijit ochii.

- Cu Chaejin.

Mi-a scăpat un oftat.

- Cu Laurent.

- Ai o întâlnire, a scâncit ChanMi.

- Cu Laurent, l-am auzit și pe Chaejin, iar remarca lui m-a făcut să-i arunc o privire plină de repulsie.

- Ție ce-ți pasă? l-am luat la rost. E viața mea și fac ce vreau cu ea. Vezi-ți de învățatul tău! Apoi, întorcându-mă spre cealaltă: Și nu e o întâlnire. Doar m-a rugat să-i arăt împrejurimile.

- Sigur, numai împrejurimile. „Ah, Laurent, asta e cafeneaua mea preferată. Haide, trebuie s-o vezi!" sau „Laurent! Uite, trandafiri roșii, specifici acestei regiuni. Sunt florile mele preferate!"

Am pufnit.

- Exagerezi.

Dar ChanMi m-a ignorat și s-a strecurat între mine și Chaejin.

- Oppa, ești liber sâmbătă? I-a întrebat cu o voce mieroasă, tonul ei luând o schimbare de 180 de grade. Am două bilete pentru mâine. Știi tu, Swi.T.

Știam deja ce răspuns va da.

- Nu-mi place Swi.T. Îmi cer scuze, ChanMi, i-a spus fără ca măcar s-o privească în ochi.

Fata a fost îmbufnată întreaga dimineață.

Am întins piciorul pe sub bancă doar ca să lovesc scaunul amicei mele. ChanMi s-a întors furioasă, trăgând între timp cu ochiul la profesor.

- Ce vrei? a șuierat spre mine.

- Radioul și căștile.

Mi le-a trântit în palma întinsă, după care s-a întors frumos în bancă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, căscând gura la ce povestea profesorul despre marile descoperiri ale omenirii. Asta numai oră de geografie nu se numea.

Mi-am așezat părul pe umeri astfel încât să-mi acopere de tot urechile, apoi mi-am pus căștile lăsându-mă pe spate în scaun relaxată. Preferam emisiunea lui Kim de la 3 în locul pălăvrăgelii din clasă despre nu-știu-ce telescop Hubble.

Timp de un sfert de oră am ascultat pe rând Michael Jackson, Beat it, Nan Arayo a lui Seo Taiji și...

- „A fost Sechs Kies cu Haak Won Byul Gohk!" a anunțat Kim. „Rămâneți cu noi, deoarece am un mare anunț pentru ascultătorii noștri fideli și fanii trupei de la UG Media."

Urechile mele și-au ascuțit simțurile când au perceput numele agenției de la care venea actualul meu grup preferat.

- „Dacă nu știți despre vorbesc, aflați că noul grup de băieți de la UG Media, despre care s-a vorbit atât de mult în ultima vreme, va debuta săptămâna viitoare. Auzind vestea, sute de fani s-au adunat în această dimineață în Piața Centrală din Seul - din nou - pentru a celebra și a scanda numele grupului, ORiON. Trupa, pentru a-și arăta mulțumirea, a lansat un cântec de pe noul lor album. Așadar, următoarea melodie se numește My Princess și e cântată de... ORiON!"

Un țipăt necontrolat și isteric mi-a scăpat printre buze. Trei rânduri de capete s-au întors spre mine curioase, printre care și privirea profesorului de geografie. Abia l-am auzind când mi s-a adresat spunându-mi că și el era încântat de inventarea computerului, căci My Princess începea.

- „To be honest with you,

I want to see you today,

To talk about us,

To tell you that I need some space.

Please understand me,

I'm telling you that it was a difficult decision.

Actually, I thought of it this morning..."

- Haide, trebuie să plecăm.

Am clipit deorientată când ChanMi mi-a smuls căștile din urechi și și-a băgat nasul în fața mea. Versurile melodiei încă îmi vuiau în cap, deși trecuse o jumătate de oră de când melodia băieților se terminase.

„I'll always be by your side,

You'll never be alone again,

I'm here next to you, my princess!"

Am închis ochii în timp ce-mi reaminteam cântecul, un mic zâmbet înflorindu-mi pe buze.

- Yun.

Am tresărit din nou și am privit alarmată în jur. Radioul și căștile dispăruseră. La fel și ChanMi.

În prag era Laurent, bătuse de câteva ori în tocul ușii înainte să între, apoi strigase ceva.

Nu-mi plăcea Yun.

Mi-am îndesat cărțile în ghiozdan și m-am apropiat de el.

- Ce este?

Laurent a surâs, făcând gropițe în obraji. Și-a trecut mâna prin păr de parcă-l sâcâia ceva, însă a redevenit serios când a vorbit:

- Ai spus că vrei să mă ajuți mâine. La ce oră și când? a întrebat, văzând că încuviințez absentă.

- La 12, în Centru. Știi, e lângă clădirea aia înaltă, de sticlă. N-ai cum să n-o fi văzut-o până acum.

Era singura clădire înaltă de 20 de etaje din oraș.

- Apropo, știi cumva unde e Chaejin?

Mi-a făcut semn cu mâna spre curtea școlii unde amicul meu mă aștepta zi de zi după ce se terminau cursurile, iar eu am luat-o la fugă lăsându-l pe Laurent în urmă, lângă ușa de la clasa fetelor.

Chaejin sta pe scări.

What misses

aprilie 1997

M-am trezit la 6 dimineața.

Era sâmbătă și cred că, vorba tatei, eu chiar înnebunisem. În realitate, aveam o prietenie de întreținut și nu voiam ca ChanMi să nu-mi mai vorbească pentru restul zilelor doar pentru că un tip jumătate coreean, jumătate englez dorea să viziteze împrejurimile - sau cel puțin asta îmi trecuse prin cap la 1 noaptea când a trebuit să merg până la baie.

Treizeci de minute mai târziu, așteptam în fața casei amicei mele. Aveam pleoapele închise și capul sprijinit de gardul locuinței când am auzit poarta deschizându-se.

- Ce cauți aici?

ChanMi sta în fața mea: vioaie, roz din cap până-n picioare și purtând o bluză pe care scria Swi.T.

Am rânjit cu ochii abia deschiși.

- Crezi că aș putea refuza un bilet pe gratis? Am căscat. În plus, copilul doamnei In a țipat toată noaptea încât abia așteptam să ies din casa aia.

Era o minciună, evident, iar ea o știa foarte bine. Copilul doamnei In, vecina de lângă noi, era mare acum, un adolescent în toată firea care învăța momentan în Seul.

ChanMi nu mi-a luat-o în nume de rău. Cunoștea prea bine faptul că la o asemenea oră abia reușeam să vorbesc coerent, dar să mai mint ca la carte.

S-a mulțumit să-și strecoare o mână sub cotul meu și să mă târască în josul străzii la pas ritmat. Ba chiar a pălăvrăgit singură despre cât de fericită era de mini-concertul trupei pe care-l vor susține la emisiunea lui SeungHoon și era foarte convinsă de faptul că vom prinde locuri în primul rând - nu degeaba ne-am trezit la ora aia.

Tot ce-mi amintesc în realitate este faptul că am reușit să ațipesc în timp ce mergeam la brațul lui ChanMi.

Emisiunea a fost extraordinară: am dormit în tot acel timp. Și parcă pentru a se răzbuna pe mine, ChanMi m-a târât la o coadă imensă unde lumea aștepta pentru autografe.

Ceasul arăta 12:18, iar eu alergam ca o zăpăcită spre locul de întâlnire cu Laurent.

Știusese de la bun început că n-ar fi trebuit să merg cu ChanMi, dar habar n-am care dintre neuronii mei ieșiți la pensie mi-a dictat că acest sacrificiu merita să fie făcut pentru ca relația noastră de prietenie să nu se altereze.

Doar două străzi mă mai despărțeau de clădirea de 20 de etaje, în realitate primul mega-complex de afaceri din Busan, când pur și simplu n-am observat că șiretul de la teneși se desfăcuse și am căzut în nas.

La propriu.

Îmi julisem coatele. Simțeam că mă ustură. Iar genunchii mă dureau. Dar...

Dar mă aflu pe jos, întinsă pe ciment. Și era cald, soarele sclipa deasupra mea. Mă simțeam atât de obosită încât voiam doar să stau nemișcată... La naiba, nu voiam să mă ridic. Era bine aici jos. Și știam că trecătorii de pe acest trotuar se holbau la mine.

- Yun? Tu ești?

„La naiba!”

Cât pe ce să-mi sară inima din piept când i-am auzit vocea lui Laurent.

La naiba, la naiba, la naiba...

În clipa următoare m-am trezit în brațele sale. Aveam coatele și genunchii juliți. Mă dureau și capul, căci mă izbisem cu fruntea de pavaj.

Ce împiedicăta puteam fi!

- Laurent, pune-mă jos!

Eram 100% convinsă că sunt mai grea decât un sac de carzofi și muream de rușine că el experimenta acest lucru cu propriile brațe. Am început să-mi agit picioarele, deși fiecare mișcare îmi trimitea șocuri de durere în tot corpul, dar am primit în schimb o privire plată care mă anunța că mai degrabă aș renunța decât să mă văd aruncată pe umărul său.

M-am potolit numaidecât.

- Unde mă duci? l-am întrebat cu respirația întretăiată de la alergat.

- Acasă la mine. Trebuie să-ți bandajăm rănilor.

Am oftat închizând ochii pentru a-i proteja de soarele puternic de deasupra noastră.

- Laurent, cum... cum m-ai găsit?

L-am simțit chicotind, pieptul său mișcându-se ritmic lângă mine.

- Am crezut că nu mai aveai de gând să vii și am plecat, iar spre surpinderea mea am dat peste tine câteva străzi mai încolo.

Laurent locuia la primul etaj într-un bloc din centrul Busanului. A urcat scările cu mine pe brațele sale, iar când ne-am oprit în fața ușii, m-a rugat să apăs pe cleantă în locul său. Înăuntru am fost întâmpinați de mama lui, o doamnă elegantă, blondă, cu ochii de un albastru primăvăratic, doctor de meserie - aveam să aflu asta mai târziu -, pe al cărei chip a apărut o expresie de înțelegere când mi-a văzut rănilor. Laurent i-a explicat ce s-a întâmplat în timp ce mă așeza pe canapeaua modernă din camera de zi, iar doamna Park căuta niște bandaje și dezinfectant în trusa de prim-ajutor aflată pe hol.

Înainte să-mi tamponeze rana genunchiului drept, femeia a încercat să mă liniștească anunțându-mă că doar mă va ustura puțin. Însă în realitate, ori eu nu mai avusesem niciodată de-aface cu așa ceva, ori m-a luat total prin surprindere, căci în momentul în care tamponul îmbibat în dezinfectant mi-a atins rotula, am scos un țipăt ascuțit înfigându-mi în același timp unghiile în brațul lui Laurent care se străduia să-mi facă perna de sub cap mult mai confortabilă.

El a țipat mult mai tare decât mine.

I-am aruncat o privire în semn de „Îmi pare rău!” văzându-l cum își analiza urmele roșii rămase în piele.

- Sweetie, am auzit și am întors automat capul spre mama băiatului.

Cuvântul în engleză m-a luat prin surprindere.

Femeia zâmbea cu căldură. Terminase de curățat prima rană, iar acum o bandaja. Privirea ei binevoitoare îmi transmitea că un pericol trecuse, însă mai rămâneau alte trei și trebuia, dacă se poate, să nu mai țip atât de tare...

Ori devenisem paranoică de la atâta nesomn și-mi imaginam lucruri.

Un sfert de oră mai târziu, coatele și genunchii erau dezinfectați și bandajați și mă pregăteam să le mulțumesc pentru ajutor, dar și să le cer scuze pentru deranj când, luându-mă pe nepregătite, stomacul meu a făcut un zgomot infernal. Din privirile amuzate pe care mi le-au aruncat cei doi am înțeles că și ei îl auziseră.

M-am făcut roșie ca sfecla.

- L, sweetie, fii un gentleman și ai grijă de colega ta. Apoi a continuat întorcându-se spre mine: Yunah, mă bucur că te-am cunoscut. Ai grijă de tine, scumpo!

Doamna Park m-a îmbrățișat imediat ce și-a terminat cuvintele, după care și-a luat la revedere de la noi doi înainte să plece pentru a-și lua în primire postul la spital.

Întors din hol unde încuiase ușa, Laurent m-a găsit în același loc înmărmurit.

- S-a întâmplat ceva? l-am auzit întrebând, trecându-și o mână prin păr.

În realitate, mă simțeam puțin amețită datorită evenimentelor anterioare. N-aș fi crezut niciodată că o îmbrățișare călduroasă din partea mamei noului coleg ar fi avut asemenea efecte asupra mea. Adevărul e că îmi lipsea mult propria mamă.

Am scuturat din cap încercând să-mi alung senzația necunoscută apărută în piept.

- Laurent, trebuie să plec, l-am anunțat, uitându-mă la el.

Băiatul s-a încruntat observând schimbarea bruscă din atitudinea mea și era pregătit să mă oprească, dar i-am aruncat o privire care spunea că nu este cazul, o privire care aproape că-l implora să mă lase să plec acum.

- Ne vedem luni, i-am aruncat peste umăr și am ieșit pe ușă nemaiașteptându-l pe el să mi-o descuie.

- Ce-i cu fața asta de curcă plouată?

L-am fulgerat pe Chaejin cu o privire plină de repuslie. Băiatul stătea sprijinit de gardul meu de pară aștepta vreun înger venit din Cer să-i deschidă poarta și să-l poftescă înăuntru.

- De ce-ai venit aici?

Un rânjel i-a înflorit pe chip și s-a uitat la mine sfidător parcă, o privire care nu-i era specifică și pe care o uram în general.

- Am venit după manualul de biologie pe care mi l-ai furat ieri.

I-am aruncat o singură încruntătură înainte să deschid poarta și să intru lăsându-l pe el în stradă.

- Ce mai aștepți? Vino să-l iei!

Oops!

mai 1997

Am intrat în fanclubul din Busan al trupei ORiON pe 29 aprilie. În doar trei săptămâni de zile, am sărit peste câteva trepte din ierarhia lor, punând mâna pe postul de șef-adjunct.

În ceea ce privește cealaltă parte a vieții mele, alte câteva lucruri s-a schimbat la rândul lor.

Am devenit o paria: m-am certat cu ChanMi pentru că s-a declarat cea mai mare fană a trupei adverse lui ORiON, L și Chaejin au devenit de nedespărțiți și nu permiteau nimănui să se amestece în relația lor, iar tatăl meu m-a anunțat oficial că el însuși a devenit cel mai mare dușman pe care l-aș fi putut avea vreodată după ce carnetul de note a ajuns în ghearele sale. Și, Dumnezeu știe cum, a aflat că am cele mai mici note nu din clasă, ci din școală. Iar pentru acest lucru exista un singur suspect: Chaejin.

Astfel, în prima zi de școală din acea săptămână m-am trezit singură pe cel mai îndepărtat colț al băncii, urmărind absentă un meci de baschet între băieți organizat de profesorul de educație fizică.

Mă oftica să-i văd pe ăia doi jucând de parcă se pregăteau de Naționale. Nu doar restul elevilor mă ocoleau acum, ci și Chaejin împreună cu L.

În plus, școala asta idioată, 3012, avea cel mai prost gândit sistem de a-și motiva elevii să învețe: la fiecare sfârșit de lună, pe cel mai circulat coridor al acesteia erau afișate toate notele luate de studenți în ultimele patru săptămâni. În ceea ce mă privește pe mine, un 3 îl luasem la ora de engleză pentru că mă prinsese cu căștile radioului în urechi, un 2 pentru că adormisem cu fruntea pe bancă la prima oră - cu o seară în urmă avusese loc un soi de întâlnire a fanclubului, dar ce conta pentru ei ?! -, testele erau toate sub nota 5, iar eu în general nu luam mai mult de 8 la nimic.

Un strigăt a reverberat printre gândurile mele încâlcite, iar la fel de repede cum l-am auzit, am și încercat să-l ignor când pur și simplu am observat mingea de baschet cu o milisecundă înainte să mă pocnească în nas și să mă arunce pe spate.

Pentru o clipă, am văzut doar negru în fața ochilor și încă mai percepeam în urechi sunetul scos de capul meu la impactul cu solul când am simțit pe cineva apropiindu-se.

Abia am întredeschis ochii doar ca să-l văd pe Chaejin mai șocat decât mă așteptam eu să fie.

- Ascultă-mă bine, am mârâit la el printre dinții încleștați, dacă mi-ai spart nasul...

N-am apucat să termin, căci m-am simțit ridicată în aer, iar ochii mei au întâlnit pentru o clipă razele orbitoare ale soarelui și s-au închis din instinct ca să se protejeze. Așa au și rămas.

Trei ore mai târziu, eliberată de la cabinetul medical al școlii, cu o pungă plină de gheață lipită de ceafă pe care Chaejin mi-o schimba din treizeci în treizeci de minute, mă aflu în camera acestuia cu o carte de anatomie în față încercând să-i ascult explicațiile plictisitoare.

Făcusem un pact cu tata despre care n-am fi crezut de la bun început că aveam să-l îndeplinesc: îmi înapoia telefonul și calculatorul dacă notele mele din mai erau mai mari de 7. Cum să-i explic

eu însă că mai mult de 8 nu reușeam să iau, cu excepția educației fizice... la care nu luam 9 pentru că mi-era lene să mă ridic de pe bancă, dar pe un 8.50 tot puneam mâna?

Soluția mea strălucită a fost să-l rog pe cel mai deștept tip din anul meu să-mi dea meditații. Deși nenorocitul a acceptat, la școală mă ignora în continuare, spre deosebire de momentul în care rămâneam singuri în afara orelor și se comporta la fel ca în trecut - ca vechiul Chaejin.

La un moment dat, îmi trecuse prin cap să-l fi rugat pe al doilea cel mai deștept tip din anul meu - Laurent... mă rog, L -, dar mi-am dat seama în ultima secundă de ceva suspect și am renunțat la idee. Băiatul se comporta ciudat, lucru care m-a făcut să-l ignor așa cum mă ignora și Chaejin la școală, încât până la urmă eu și L am ajuns să nu ne mai aruncăm nici măcar o privire. Aveam o senzație stranie că totul ar fi din vina mea...

- Ai înțeles?

Ochii mi-au zburat înapoi la amicul meu, apoi la carte încă o dată.

Am încuviințat dând din cap absentă și desprinzându-mi gheața de ceafă, deși în realitate, după ce citisem de nenumărate ori titlul capitolului început azi la ora de biologie, mintea mea alunecase în altă parte.

Cum puteam eu să-i explic lui Chaejin că organele reproducătoare bărbătești mă duceau cu gândul la sex, iar cuvântul sex mă făcea să-mi dau ochii peste cap? Mă întrebam numai cum o arăta Ray - tipul din ORION după care eram mai mult decât moartă - fără nimic pe el. În plus, peste o lună era ziua lui, iar în seara asta fanclubul se aduna ca să planifice ceva. Aveam de gând să merg. Aveam să-l mint pe Chaejin că mă duc acasă, așa cum am făcut în ultimele săptămâni. Ajunsă în final acasă după întâlnirea fanclubului, aveam să-i spun tatei că am stat la Chaejin. Planul meu n-a dat greș până acum și nici n-avea s-o facă de-acum încolo.

Așa-i?

O mișcare bruscă m-a trezit din meditare și presupun că șocul a fost prea mare pentru mine văzând chipul lui Chaejin la mai puțin de un milimetru de fața mea, căci mi-am smucit capul în spate atât de puternic încât am debalansat scaunul.

Într-o fracțiune de secundă, totul s-a schimbat.

Eram pe cale să mă răstorn pe spate pentru a doua oară în acea zi, dar Chaejin, urmându-și instinctul, a întins mâna ca să mă prindă. Știu că m-a apucat de cămașă - am auzit un fâșâit care și până în prezent mi-a rămas întipărit în minte -, apoi m-am trezit pe jos cu el deasupra mea și materialul din dreptul pieptului sfâșiat. Știu sigur și că sunetul la impactul cu podeaua ar fi putut trezi și morții din morminte.

- Dă-te jos! am chițăit, ignorând durerea ascuțită din cap care revenise la viață, când mi-am dat seama ce se întâmplase.

Când mi-am dat seama că purtam o cămașă ruptă și un sutien alb. Iar sutienul se vedea chiar foarte bine.

A înjurat spre uimirea mea, deși abia l-am putut auzi, și s-a ridicat dispărând din raza mea vizuală. M-am ridicat și eu la rândul meu pentru a înhăța o pernă ca să-mi ascund sutienul departe de privirile sale fâstâcite.

- Am vrut să te fac atentă, l-am auzit scuzându-se în timp ce cotrobăia într-un dulap plin de haine.

- Apropiindu-te în halul ăla de mine? Ești sănătos la cap?

Îmi simțeam obrazii înflăcărați poate de furie, poate de enervare sau poate de jenă. Ori poate de toate trei.

Chaejin mi-a aruncat o privire care implora iertare și, întinzându-mi un tricou de-al său, a ieșit din cameră fără să mai aștepte să-i fac eu semn să plece.

Am desfăcut ultimii nasturi rămași în viață și am îndesat cămașa în ghiozdan, știind deja că locul ei era primul tomberon găsit pe stradă. Apoi am privit tricoul. Negru și nu foarte larg, Slavă Cerului! Deși mi-a părut cunoscut inițial, am alungat gândul și l-am îmbrăcat.

Când am verificat însă cum arătam, oglinda de pe peretele camerei lui Chaejin m-a anunțat un singur lucru: fusta uniformei de la școală și acest tricou negru nu se potriveau. Am scos un țipăt de frustrare: cum naiba să mă arăt așa la întâlnirea fanclubului? De ce nu putea avea și Chaejin o soră ca să-mi facă viața mai ușoară în acest moment? Problema era că eu nu puteam să merg acasă ca să mă schimb, căci tata nu m-ar mai fi lăsat să ies pe acea ușă până mâine dimineată când aveam școală.

Cineva a bătut în ușă, apoi i-am auzit glasul lui Chaejin:

- Ești gata?

Am oftat plecând din fața oglinzii.

- Intră!

Pășind înăuntru, am observat că pentru o fracțiune de secundă a analizat tricoul - sau poate pe mine în el, cine știe - înainte să-și redreseze privirea și să și-o fixeze pe fața mea.

A zâmbit.

Cum de mai avea tupeul să zâmbească?

- Plec, l-am anunțat din neant, știind deja că n-aș mai fi suportat niciun minut de față cu el fără să-i sparg nasul.

- Nu înainte să-mi dai CD-ul.

Am căscat ochii la el.

- Ce CD?

- Ai un CD în ghiozdan.

- Nu, n-am, am spus și chiar n-aveam.

- Eu ți l-am pus azi după sport.

Iar cu asta, Chaejin și-a dat ochii peste cap și s-a apropiat de rucsacul meu. L-a desfăcut și l-am urmărit cu privirea cum îmi scotea cărțile, caietele și cămașa ruptă afară din ghiozdan. Aproape a zâmbit când a văzut materialul alb, sfâșiat.

- Unde-o fi? a mormăit câteva clipe mai târziu.

M-am apropiat de el dându-l la o parte și am continuat căutarea pe cont propriu, curioasă dintr-o dată de misteriosul său CD.

Am scos penarul și i l-am dat ca să-l pună pe birou. I-am dat și portofelul cu bani, apoi pachetul de șervețele, carnetul de note, ecusonul, tamponul și...

M-am oprit la jumătatea drumului cu mâna în aer. L-am privit pe Chaejin în ochi, el făcând același lucru, apoi ne-am uitat împreună la degetele noastre. Mâinile mele și ale lui Chaejin țineau de-o parte și de alta de tamponul alb aflat încă în ambalaj.

M-am făcut roșie până în vârful urechilor.

- Dă-l dracu' de CD! am rostit, smulgându-i tamponul dintre degete și băgându-l în ghiozdan, urmat și de celelalte lucruri care-mi aparțineau.

Am aruncat rucsacul peste umăr, ieșind val-vârtej din cameră fără să privesc înapoi la fața lui Chaejin la fel de purpurie ca a mea.

Ochiul limpede al lunii veghea deasupra orașului. Mă anunța că era târziu, trecut de 10, iar pașii mei tăcuți pe aleea pustie din fața casei erau călăuziți de adierea parfumului florilor de liliac.

Am inspirat adânc înainte să apăs pe cleanță și să intru. Spre surprinderea mea, tata mă aștepta în hol - probabil auzise poarta când o deschisese. Avea brațele împletite la piept și am putut observa telecomanda cenușie în mâna dreaptă.

I-am evitat privirea îngustă, dându-mi ghiozdanul jos de pe umeri pentru a mă descălța.

- Bună, tată! l-am salutat în cele din urmă, crezând că asta aștepta în realitate.

- Unde-ai fost până acum? a întrebat acesta în loc să-mi răspundă la salut.

Mi-am dat ochii peste cap, dorindu-mi să par nonșalantă când am vorbit. Planul abia acum începea.

- La Chaejin.

- Până la ora asta.

Nu știu dacă era o întrebare, deoarece a sunat mai degrabă a afirmație.

Am încuviințat absentă din cap.

- Și-mi poți spune ce-ai făcut... ia să vedem - s-a oprit pentru a arunca o privire ceasului de pe perete - până la 11 fără un sfert noaptea?

Bineee, poate că avea un motiv destul de întemeiat să fie atât de îngrijorat.

M-am prefăcut plictisită înainte să rostesc o altă minciună.

- Ce crezi? Am învățat.

Tata a încuviințat la rândul său, apoi s-a dat la o parte pentru a-mi face loc să trec, presupuneam eu. În schimb, l-am auzit întrebând tare fără să se uite la mine, ci la ușa întredeschisă de la camera de zi:

- Chaejin, tu ce zici? Ești de aceeași părere?

Am înghețat efectiv. Inima mi s-a oprit în loc pentru câteva secunde nesfârșite și m-am înecat cu propria respirație.

Chaejin a apărut în cadrul ușii camerei de zi. Părea uimit, dar și supărat în același timp. Supărat pe mine. Mă întreb ce-i spusese tatei. Mă întreb ce căuta aici de fapt.

Atunci am început să-l învinuiesc pentru tot ce-avea să mi se întâmple în următoarele luni.

Nu contează cum și-a luat tata revanșa în ceea ce privește minciunile mele. Toate minciunile mele, nu doar cele din ziua respectivă, iar asta datorită interogatoriului prin care a trecut bunul meu amic. Un lucru era cert: brusc, am început să am aproape numai note de 8 și 9 și chiar și un 10 - la sport. La fanclub nici nu mai aveam timp să mă gândesc, dar să mai particip la întâlniri, așa că am și dispărut de pe harta ierarhiei lor.

ChanMi și cu mine am trecut peste micile noastre certuri copilărești, împăcându-ne, iar Laurent a fost cel care m-a ajutat cu școala după ce-am trecut peste concepțiile mele proaste. Tipul chiar era în regulă, doar eu devenisem paranoică.

Ei bine, în ceea ce-l privește pe Chaejin, l-am ignorat totalmente până în ziua în care... m-a sărutat.

Ciprian Vestemeean

Viața mea cu mine însumi

de Ciprian Vestemean

Sfârșit sau Vita novis

Clipele vieții mele, sunt pentru mine, la fel de importante ca primele clipe ale Universului.

Clipesc, aud, respir, mă mișc... deci exist!

Pentru cei ce nu mai au răbdare. Pentru cei care caută mereu sfârșitul încă de la început. Pentru cei ce nu mai au timp...

Acum se termină începutul și cum suntem pe punctul de a dispărea definitiv, nu văd de ce am mai căuta care este motivul și dacă s-ar mai fi putut face ceva.

Oricum, născându-ne suntem sortiți morții... e doar o chestiune de timp...

Ce lume crudă, ce soartă crudă. De ce ne-am mai născut atunci?!?

Omenirea merită să moară, să dispară!

Până la urmă, tot ce are un început are și un sfârșit. Sfârșitul este acum.

În curând nu vom mai fi nici măcar umbre!

În turn, clopotele bat pentru ultima oară, limbile ceasului se vor uni curând în vârf, la ora 12, și cadranul va cădea în gol, eu voi cădea...

Îmi tremură mâna îngrozitor, nu știu cum voi mai putea scrie ultimele mele cuvinte. Eu... eu sunt ultimul pământean...

Începuturi

La început nu era nimic, nici măcar haosul, nu eram eu, nimeni.

La început totul era în beznă.

După miliarde de ani, o scânteie a făcut să se aprindă întreg Universul.

De atunci strălucesc mii de stele, sute de planete aleargă prin Cosmos și undeva în vastul neant, Terra s-a născut.

După alte miliarde de ani am apărut eu... Ayan.

Cât de frumos este cerul în dimineața aceasta, parcă norii s-au ascuns pentru a ne lăsa să vedem întreg spectrul ceresc ca pe o uriașă perdea ce înconjoară planeta. Îmi arunc ochii spre constelația

Cassiopeia pentru a-i realiza forma de zigzag, acel „W” imens și număra cele cinci stele ce o compun.

Să mă întorc pe pământ?!? Aș vrea să fiu acolo, în Cassiopeia, să privesc cerul și să caut Pământul cu privirea... cred că ar fi prea mic să-l zăresc.

Ochii îmi coboară încet spre turnul în care ciocanul greu de metal bate ora exactă în clopotele seculare. Mă dezmeticesc și îmi simt mintea străpunsă de realitatea timpului ce nu stă în loc. Voi întârzia...

O zi obișnuită de lucru, rutina de zi cu zi; aștept în stația plictisită și singuratică același autobuz, de câteva luni, zilnic. Oprește cu frânele-i ruginite ce scot un zgomot țipător ca de durere, sunetul sărutului cu roțile trudite de multele suflete ce încearcă să mai ajungă o dată la locul planificat. Poate este ultima dată, dar nimeni nu se gândește la asta. Toți cred că și mâine vor auzi grasul roților...

Aerul este greu, înghesuială, mulți stau în picioare și se înghiontesc mereu în încercarea disperată de a-și mai face un pic de loc, în față sau în spate. Și, ne lovim precum niște popice când într-o stație se oprește brusc iar autobuzul.

Mai sunt șapte până să-l părăsesc.

Când îi vezi că se coboară, inima ți se destinde, ai un sentiment de evadare, dar apoi, puhoie de picioare se înghesuie iar. Alții pleacă, alții vin. Acel cerc al vieții, mereu același, de nașteri și morți, de plecări și sosiri, de mers și opriri...

Astăzi nu mai am răbdare, simt că nervii mei au fost întinși la maxim și risc să rup tăcerea, să devin agresiv. Urăsc, dar în tăcere. Fierb ca un vulcan ce e pe cale să erupă, și atunci... voi distruge tot ce este frumos, nu voi mai vedea nimic, nu voi ocroti nici cel mai valoros lucru, voi îneca și topi tot, voi înghiți cu lăcomie lumea.

Dar de unde aceste gânduri grele?! Mă simt amețit și nu am unde să mă așez. Am vânat un loc demult, îi știu chipul, coboară în stația cu numărul patru. Voi ataca acel loc și mă voi așeza, cu orice risc. Astăzi sunt pornit și nu știu de ce.

Aaa, poate știu! Poate din cauza acelei scrisori de ieri prin care mi se comunica faptul că ar trebui să îmi dau demisia sau... Da, poate asta va fi. Sau, poate pentru că soția mea se simte rău iar doctorii spun că nu găsesc un remediu pentru însănătoșirea ei. Ori, pentru simplul fapt că vecinul de alături a făcut scandal aseară pentru că Pufi, câinele nostru, a alergat în grădina lui după un fluture... câte motive ar mai fi? Nu știu și nu vreau să mai gândesc. Se apropie stația patru...

Îmi pare rău pentru acea doamnă că a trebuit să fie smuncită atât de violent din calea scaunului, dar simt că dacă nu mă așezam atunci, aș fi riscat să erup, să explodez. Nu mai vreau implozii, mă simt prea slăbit acum să îmi mai asum aceste consecințe. Mereu eu, tot timpul să mă consum în interior. Astăzi nu s-ar fi întâmplat astfel. Degeaba se uită cu acea mutră acrită la mine, nu rezolvă nimic, oricum coboară în stația cinci. Știu... nu mă voi mai uita la ea.

Magazinele sunt deschise, unul câte unul, de către niște oameni plictisiți, lipsiți de vlagă și zâmbet. Chipuri șterse, obosite de viață, plictisite de a mai deschide ochii larg. S-au obișnuit cu o viață monotonă, cu un circuit neîncetat de a ridica și lăsa gratiile ce păzesc intrarea de răufăcători; de parcă aceștia nu ar ști să se păzească de ele.

Acum s-a aerisit bine autobuzul, înghesuiala s-a dus la acel complex ce mușcă din nori. Oamenii au coborât din copaci, au ieșit din peșteri și s-au urcat în „zgârie nori”. Mulți își trăiesc viața acolo, la înălțime, în birouri pline de freamăt, cu aparate sofisticate ce comunică în toată lumea pentru a le aduce profit celor de la ultimul etaj unde locuiesc șefii. Angajații își vând timpul și, uneori, chiar sufletul, pentru a mai urca câte un etaj. Unii ajung sus, alții se prăbușesc, e un dute-vino al dorinței de putere, al zeului câștig, cu credința că banul îi va face fericiți. Și când au mulți, prea mulți pentru a-i mai putea număra, sunt nefericiți iar, fiindcă nu-i au pe toți. Orbesc, căci cad sub ei... Stația mea se apropie, uite intersecția, e închisă în stânga, se pare că a avut loc un accident. O ambulanță ne întrece și se duce țintă la locul impactului. Sunt trei mașini – două au devenit una. Autobuzul se oprește la semnul unui polițist.

Câți nu se opresc mereu, văzând un accident, numai pentru a se convinge că s-a produs unul...

Staționăm deja de cinci minute. Iar voi întârzia. Până și în ziua demisiei mele.

Oamenii s-au adunat, înconjurând ca un zid, un gard viu, locul accidentului. Curioșii oftează și auzi des câte un: „Dumnezeule...”. Toți se îmbrâncesc să ajungă mai aproape de acele fiare zdrobite de impact și să vadă dacă mai respiră vreunul din cei încarcerați între ele. Fantoma îmi clipește din mulțime. O doamnă între două vârste, cu o pălărie ce îi acoperă ochii, leșină și câțiva bărbați o iau pe sus să o ducă la o salvare ce tocmai a ajuns.

Autobuzul pornește, încet, dar merge. Un autoturism luxos albastru trece razant prin fața autobuzului fără să semnalizeze și oprește brusc în spatele mulțimii adunate. Coboară o doamnă, destul de tânără și frumoasă, care începe să strige să i se facă loc. A spart bariera de oameni și i-am auzit, deși deja departe fiind, țiuitul dureros al inimii văzând tragedia din drum. Era cu siguranță un apropiat al unuia dintre accidentați. Ploaia ce începuse neanunțată, mărunță și rece, stinse orice zgomot venit dinspre partea lor.

Mă sărută neîncetat cerul cu lacrimile lui incolore și-mi imaginez cum umbrela mea, aceea lunguiață și neagră, stă la adăpost în casă și se bucură din plin de căldura căminului nostru, iar eu, cu hainele mele, înghit fiecare picur. Simt că am devenit un burete ce trebuie să fie stors.

Văd ușa de intrare în clădirea firmei la care lucrez. S-a închis iar, cineva a intrat mai devreme. Apuc strâns clanța și trag strașnic de ea ca și cum de asta ar depinde toată ființa mea. Mă opresc în intrare și simt cum picurii de ploaie se preling pe haină și încep să construiască o baltă în jurul picioarelor mele. Devin o insulă.

Stau liniștit pentru a fi scanat și apoi pornesc spre etajul opt unde îmi este biroul.

Liftul a plecat atât de repede încât am simțit că o parte din mine a rămas încă jos. La ieșire, m-am oprit brusc, amețea nu mi-a trecut încă. Am uitat să-mi iau pastilele și în dimineața aceasta. Toate se petrec atât de rapid...

Sunt așteptat, consiliul s-a adunat deja în ședință și secretara mă întâmpină cu un dosar gros și mi-l pune în brațe fără a-mi spune nimic. Greutatea lui mă înclină puțin și pornesc greoi înspre sala plină ochi de oameni ce decid viitorul, inclusiv viitorul meu. Prin sticla paravan, ce mă desparte de ei, îi văd agitați și câțiva ochi m-au reperat deja.

În zarva ce se lovește de pereți ca niște ciocane, este puțin probabil ca directorul să mă vadă când intru. Câțiva colegi îl înăbușă cu hârtii colorate, pline de grafice, iar el scrutează cu ochii lui obosiți și îngreunați de cearcăne câteva reviste de specialitate.

Mă așez greoi în fotoliul meu și expir tot aerul din plămâni pentru a-i umple cu cel îmbibat de clocot din sala de conferință.

Meditez la liniște. Chiar și în zgomot există un fel de liniște, numai trebuie să ai capacitatea de a-l extrage. Tresar speriat ca dintr-un vis când un coleg îmi șoptește la ureche că nu e de bine astăzi. Statisticile ne arată în cădere liberă, toți au înnebunit. Ne prăbușim rapid și ireversibil.

Nu-mi mai pasă de nimic, mă las relaxat pe spate și gândul meu se înalță deasupra tuturor și, pe un pui de geam ce este deschis în capătul sălii, evadez și nu mă opresc până la spital unde Alisandra e adormită. În alergarea mea prin nori, îmi arunc privirea și spre locul accidentului, dar nu mai este nimeni, sau nu mai văd eu nimic. Nu știu!

Chipul ei pare foarte obosit, este așa de două săptămâni și parcă nimănui nu-i pasă, cu atât mai mult superiorului meu care îmi spunea ieri că nu mai sunt la fel de productiv ca altădată. Nu m-a lăsat să-mi fac apologie, a plecat și m-a lăsat cu inima încărcată chiar atunci când cuvintele voiau să zboare de pe buze, dar ideile au planat înapoi în sufletul meu...

O vibrație stranie de la un bubuit puternic în masă mă aduce din nou în sala de conferință și o tăcere mormântală se prăbușește peste marea adunare. Șeful se ridică brusc și părăsește sala urmat de un convoi tăcut.

Colegul iar se apropie și mă întrebă dacă am văzut reacția lui, dar tac, eu nu eram în sală, așa că...

Strâng mâna tuturor și după ce scap din pădurea de mâini mă întreb tâmp: Unde să mă duc acum? Oricum e prea târziu să mai fac ceva.

Plec fixând încă din depărtare intrarea biroului meu; intru fulgerător, mă închid în micul meu locșor de lucru și îmi trântesc capul pe birou. Câteva lacrimi răătăcite se împiedică de pleoape și alunecă grăbite spre mâinile ce îmi stau drept pernă. Umezeala lor nu mă mai sperie, sunt obișnuit să trăiesc în bălți de lacrimi. Dacă o voi pierde și pe Alisandra, sunt pierdut. Pământul nu va avea un abis destul de adânc pentru a mă ascunde de lume, de nebuni.

Cineva bate enervant de tare în ușă și vrea cu orice preț să intre dar e oprit de încuietoarea care se împotrivește voinicește. Bătăile continuă și aud, sacadat: „ ...deschide!”

Nu mă ridic, nu pot, simt că orice putere m-a părăsit; aud cum ușa se scutură și la un moment dat se lasă învinsă. Un ins negru înconjoară în grabă biroul meu și mă pipăie pe frunte, sub obraz îmi caută pulsul. Țipă: „Cineva să cheme o ambu...!” Mă pierd...

Ceva mă trezește... un ac sclipește amenințător...

Mă simt ca un fulg, sunt înconjurat de brațe și... zbor.